המחיר 130 אג'
ט"ז באב תשכ"ט (30.7.69)

העולם הזה

דו"ח מיוחד על חיל האויר המצרי

הטייסים המצריים נשבעו לנצח

"נפציץ את תל־אביב"

הפרשן הצבאי של העולם הזה משיב:

האם הם מסוגלים?

קורא יקר,

„העולם הזה" כבר כיסה מאורעות חגיגיים רבים. הפעם, ברשותך, אקדיש את המקום הזה למאורע חגיגי — משלנו.

ביום שלישי שעבר נערכה מסיבה, בביתם של מירי ואמנון זכרוני, לכבוד חופעת המהדורה העברית של „מלחמת היום השביעי", סיפרו של אורי אבנרי, המכה גלים מזה חודשים רבים בחוץ־לארץ.

גם בארץ נחמף הספר. המהדורה הראשונה נמכרה תוך פחות משבועיים. השבוע חופיעה המהדורה השנייה. אני מקווה שזה משמח אותך, כשם שזה משמח אותנו, וכשם שזה שימח את ידידינו שביכדו אותנו בכמיבה.

שלום כהן

במאית עדנה שביט ומפיק אלכס מסים

אבנרי עם ד"ר משה סנה ושמואל מרלין

ד"ר ג'ורג' טמרין, ד"ר סנה וחיים חפר

עיתונאי אורי דן ודוגמנית ורדה דן

המארחת מירי זכרוני

* צוות הטכנאים של מעבדת „סאבא" ומחסן חלפים אורגינלי עצום, מבטיחים לך שרות מעולה תמיד.
* „סאבא" — הטלוויזיה שהוכיחה את עצמה בצליל נקי ובקליטה מצויינת בתנאי הארץ.

לטובת מי אנו נלחמים?

לטובת מנהיגי „אל־פתח" ושליטי ערב המושחתים?

מנהיגי „אל־פתח", כפי שמוסרים כתבי־חוץ, מפחדים פחד־מוות מן היום אשר בו תודיע מדינת־ישראל שהיא, כחברה נאמנה באו"ם, מקבלת בלי כל תנאים את החלטות מועצת הבטחון מיום 22.11.67 ועל ירושלים. הם יודעים שביום זה ייפסק שלטונם הרודני על ההמונים הערביים שוחרי־השלום — כמו ההמונים בישראל — והם יצטרכו לפרק את ארגונם הטיריוריסטי. לכן הם מעוניינים בהמשכת המלחמה, **לטובתם ולהנאתם הפרטית.**

שליטי־ערב המושחתים מפחדים פחד־מוות מיום זה, כי הם יודעים שהמוני העם שהתעוררו ונתמלאו רוח מהפכנית במשך שנות המלחמות עם ישראל, יפנו אז נגדם ונגד שלטונם המושחת. לכן גם הם מעוניינים בהמשכת המלחמה, **לטובתם והנאתם הפרטית.**

האם לטובת מנהיגי „אל־פתח" ושליטי־ערב המושחתים נמשיך במלחמה וייהרגו חיילינו?

העם בישראל, שוחר השלום, צריך לדרוש מאת הממשלה שתפסיק את הפניות והריצות **המשפילות** אחרי נאצר למען יסכים ל„מו"מ ישיר", „חוזה־שלום חתום" וכו'. תסכים ישראל, כל זמן שהיא במצב של כוח בלתי מנוצח, בכנות וביושר להחלטות האו"ם ולביצוען **המלא והנכון!** אין בהחלטות האלה כל סכנה אמיתית לעצמאות של ישראל ולביטחונה! אין בקבלתן כל ויתור **לערבים** אשר יפגע ביוקרתה האמיתית של ישראל!

תקבל ישראל על עצמה, כמו המדינות האחרות באו"ם, את ביצוע ההחלטות של המוסד הבינלאומי הגבוה ביותר של ימינו:

ארגון האומות המאוחדות!

ד"ר שמעון שרשבסקי, ירושלים

מספרי הטלפון של העולם הזה

החל מיום 30.7.69 יוחלפו מספרי הטלפון של המערכת.

המספר החדש (שלושה קווים) יהיה 260134.

כל הכבוד לבוחרי
חוה לוי שלנו
לסגנית
מלכת היופי
העולמית
וכל הכבוד לה
הבוחרת
במשקה הטוב

טמפו

טמפו לבן • אורנגינה • קולה

הנסיך והנסיכה של ישראל
לשנת 1969

מטעם מערכת **העולם הזה** ויצרני **קוקה־קולה** בישראל

ובחסותו האדיבה של
מר אברהם קריניצי
ראש עיריית רמת־גן

אורנה וחגית גילה
תאומות בנות 5, מרח' אליאש 7, ירושלים

דורית רידר
בת 5, מרחוב סוקולוב 52, תל־אביב

אררט
חברה לבטוח בע"מ

תעניק לנסיך ולנסיכה במתנה פוליסה בסך 1000 ל"י כל אחת.

אררט דואגת לעתיד משפחתך ומעניקה לך שירות אישי.

חברת „עלית", יצרני הממתקים המובחרים, תעניק שי מתוק לכל ילד שיבוא לנשף הבחירה הגדול, וחבילות־שי מיוחדות למועמדים הסופיים.

עלית
העילית בשוקולד

הנהלת התחרות סיימה את ראיון המועמדים, ועתה נעשות ההכנות לנשף הבחירה, אשר ייערך ביום ד' 20.8.69 בשעה 5 אחר הצהריים בפארק הלאומי ברמת־גן. כרטיסים בהנחה אפשר להזמין במערכת „העולם הזה", ב־2.50 ל"י הכרטיס. פרטים על הנשף — בשבוע הבא.

Coca-Cola
TRADE MARK REG.

טוב יותר עם קוקה-קולה

מכתבים

„מכתב לחייל" —

לכל החיילים

קראתי את מכתב לחייל (העולם הזה 1663). מכתב מצויין, פשוט ומעמיק.

אני אב קרוע ופצוע, הבוכה במיסתרים על אובדן בנו היקר דוד, שהיה בעל אוהב ואב לשני ילדים קטנים ונפלאים ושלישי בדרך. ואני חושב שכל אדם חייב לעשות משהו כדי שלא יתרחב הלאה המעגל הנ־איום הזה של הרוגים ונכים.

לדעתי, עליכם להדפיס את המכתב לחייל במאות אלפי עותקים, ולחלק אותם לכל ה־חיילים שלנו, לכל בני הנוער, עבריים וער־ביים כאחד, בארץ ובחוץ־לארץ. כי זוהי תעודה נפלאה להבנת מוקד הבעיות בער־צנו, ואנשים צעירים ופתוחים יוכלו ללמוד ממנה לבחור לכנסת החדשה נציגים נועזים ולוחמי־שלום.

כשם שאנו מוכרחים להיות חזקים במל־חמה באויב, כך חייבים אנו להיות נועזים במלחמתנו למען השלום.

שמואל כרמלי, קיבוץ מרחביה

כנסת 6 —

התחלה, לא סוף

מהדו"ח לבוחר האחרון (העולם הזה 1664) נראה לי שח"כ אורי אבנרי סיים את הכנסת השישית ב־צורה אופיינית: בס־ערה, לרבים, גם מבין אלה המסכימים ל־דיעותיו, הוא נראה אולי כדון־קישוט ה־מסתער על טחנות־הרוח של המימסד. לכן אני רוצה ל־הצהיר בזאת קבל־עם — כדי לחזק את ליבם של כל הסכימיסטים והמיו־אשים בטרם־קרב: אני מאמינה שהכנ־סת השישית אינה סוף — אלא התחלה.

הלוי

נריה הלוי, תל־אביב

גלוריה סטיוארט,

יצור אלוהי

התפלאתי מאוד לקרוא ששדרנית הטל־ויזיה הערביה, גלוריה סטיוארט, מקבלת נוסף למכתבי מעריצים גם מכתבי איום (העולם הזה 1662). אני לא תוסס מה יש לאיים על יצור אלוהי זך שכזה.

אפילו אני, למרות היותי שונא ערבים מושבע, הרצתי מכתב הערצה להנהלת ה־טלוויזיה ברגע שראיתיה לראשונה על ה־מסך.

נח גיחנומי, חולון

התותחנים —

בני אדם

הסיפור על חיי התותחנים בתעלה, פינג פונג של פגזים (הע־לם הזה 1663) היה מצויין. עד היום ק־ראתי רק על הלוח־מים במעוזים שעל שפת המים, וחשתי באמת שאני יודע עליהם ועל חייהם שם. אבל התותחנים היו בשבילי אינו־מילה סתמית, בלתי ממשית. עתה לרא־שונה הם הפכו ב־עיני לבשר ודם מ־מש, ואני יודע מי הם, למרות שאין אני מכיר אותם אישית.

ברוכמן

נרי ברוכמן, אשדוד

יש ישות

פלסטינית

רק אחיל יתכחש לעובדה שהאומה ה־פלסטינית הינה ישות קיימת, הנתונה כיום בתהליך התגבשות. אירועי השנים האחרו־נות רק החישו תהליך זה, חטא בל־יכופר הוא, שאומה זו נתונה בידיהם של הרפתק־נים פוליטיים שהביאוה למצבה הטראגי כיום.

מה עושה ממשלת־ישראל בנידון? מאו־מה. לגביה, אומה זו אינה קיימת כלל. כל

(המשך בעמוד 6)

הצעה מיוחדת לנמרצים ובעלי יוזמה —
תושבי ירושלים, תל-אביב, חיפה ובאר-שבע!

*

חברת ביטוח ישראלית ידועה, מארגנת קורסים

ליועצי ביטוח חיים

המיועדים לאנשים בעלי חוש מסחרי, המצטיינים בכושר־שכנוע, ואשר פניהם מועדות לחיים עצמאיים, עבודה בלתי שגרתית והכנסה גבוהה.

*

על המועמדים להיות בעלי השכלה תיכונית לפחות.

*

הברתנו תסייע למסיימי הקורסים בהשגת רשיון הסוכן, ותגיש עזרה בעבודה מעשית.

למצטיינים ינתן סיוע כספי עם התחלת העבודה.

*

בדבר פרטים נא לפנות בכתב לת.ד. 21017, תל־אביב, עבור „קורס", בציון קורות חיים, עד תאריך 12.8.69.

*

— סודיות מובטחת.

הקוינטט עם ציון
„נערה בכתום"
„נסיכת חלומות"
תקליט „הד־ארצי"
HED-ARZI

חיש-קל ובהצלחה בטוחה
(ב־8 שעורים של שעתיים)
קצרנות
עברית ו/או אנגלית
ב־אולפן גרג (בר־קמא).
תל־אביב: גורדון 9, טל. 236209
ירושלים: „הפקידי", בצלאל 18
חיפה: „במעלה", שמריהו לוין 30
קורס חדש השבוע!

מרכז עדשות מגע
CONTACT LENS CENTER
„גרוזובסקי — אישון לנפ"
תל־אביב, רחוב שניאור 5 (פינת רח' פינסקר 20, ליד מוגרבי, מול מגרש תניס) טל. 53029
שעות קבלה 17—9
משפחה לשלוח חוברת הסברה לפי בקשה.

הטיול הטוב ביותר עם
אירופה טורס EUROPA TOURS
ברצוננו להביע את תודתינו הלבבית וריגשי הערצתיינו, על הטיול הנהדר שבצעתם עבורינו. נהנינו מאוד מכל השרותים שספקתם לנו, מהאיכסון בבתי מלון מצוינים עם שרותים צמודים, מתחבורה באוטובוס נוח שהיה צמוד לקבוצה כל הזמן, מהארוחות הדשנות שהי־גשתם לנו ומהבידור המעניין והמגוון בערים השונות שאליהם הזמנתם אותנו כאורחי חברתכם.
משתתפי טיול 392.
נוסעים כותבים...

„העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי • המערכת והמינהלה: תל־אביב, רחוב קרליבך 12, טלפון 30134-5, תא־דואר 136 • מען מברקי: עולמפרס • ביתדפוס משה שהם בע"מ, תל־אביב, רח' פין 6 • גלופות: צינקוגרפיה כספי בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המוציא־לאור: העולם הזה בע"מ.

מכתבים

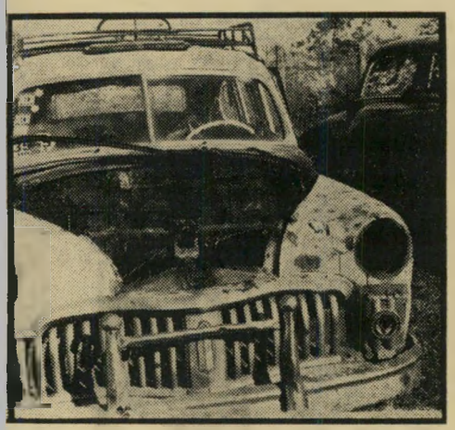
(המשך מעמוד 5)

המדינאים המצליחים בהיסטוריה השתמשו באותו מירשם־הצלחה: הכרה בזירמי־המצי־אות וניצולם לטובתם. אולם מדינאי (?) יש־ראל אינם מושפע ם מכך. והלא הכרה ב־אומה הפלסטינית, וכריתת שלום עימה, עשויים להיות הצעד הראשון לשלום באי־זור. שלום שיביא, תוך שיתוף־פעולה בין היידע הישראלי יהנפט הערבי, להפרחת שמ־מות האיזור וישחרורו מהתלות המגחנת באימפריאליזם הרוסי והאמריקאי כאחד.

יוסף לווינגר, קריית־מוצקין

■ תחרות הציזומים

מצורפת תמונה לתחרות הצילומים של־כם: המוניות הישנות שהוצאו מכלל שי־

תמונת השבוע

מוש, לאחר הכנסת המוניות החדשות. אני מציע את הכותרת: הכושי עשה את שלו.

מיכאל רוטנברג, קריית טיבעון

● תמונת השבוע מזכה את הקורא מיכ־אל רוטנברג בפרס של 10 ל"י.

■ איידיוקים

עד „מצפן"

אני מוצא לנחוץ להעיר כמה הערות על מאמרו של אורי אבנרי „קאריקטורה" (העולם הזה 1657).

מעולם לא טענו אנשי מצפן ב„נכר", כי הם נירדפים על־ידי הגסטאפו הישראלי. ההיפך הוא הנכון: במאמרו בלה־מונד מקדים ד"ר מ. מחובר ואומר: „אני מרצה באוניברסיטה העברית בירושלים הנמצא בשנת שבתון באנגליה." על הטענה כי „אנשי מצפן מונים לא יותר מ־20—30 צעי־רים נחמדים": בהסגנת ה־1 במאי שנערכה השנה ביפו השתתפו כ־250 צעירים נחמדים נושאי דגלים אדומים מטעם האירגון הסוצ־יאליסטי הישראלי.

כדי לדעת שמצפן אינו תומך באירגוני השיחרור הפלסטינים די לעיין בגילוי־דעת מטעם האירגון הסוציאליסטי הישראלי מן ה־22 במארס 1968 האומר בין היתר: „עם הכרתנו בזכות הבלתי־מותנית של הכבו־שים להתנגד לכיבוש — לא נוכל לתמוך אלא באירגונים אשר בצד התנגדותם לכי־בוש יכירו בזכות ההגדרה העצמית של העם הישראלי."

פ. שמחה, רמת־גן

■ עלייה בדרך לתהום

באחרונה משתמשת העיתונות בביטוי חדש: הסלמה. אף אחד מידידי אינו יודע פירושה של מילה זו. מאוד אודה לכם אם תואילו לפרסם בגליונכם הקרוב את פירוש המילה הזאת, שרבים אינם מבינים אותה.

י. ישראלי, ירושלים

● זהו תרגום המילה escalation, כלו־מר: עלייה בשלבי הסולם.

■ זה לא קרה בדיסקוטק „קניידוסקופ"

בכתבה שפורסמה בעיקבות הכאתם של שני צעירים על־ידי שוטרים (העולם הזה 1658), ברצוננו להבהיר ולהדגיש כי המיק־

אוהד!

אנחנו יוצרים כוח חדש. עזור לנו. מלא! גזור! ושלח!

תנועת העולם הזה כוח חדש, ת. ד. 136, תל־אביב

☐ אני מבקש להמציא לי חומר הסברה של תנועתכם — בלי התחייבות מצדי.
☐ אני אוהד התנועה ומבקש לקבל חומר שוטף
☐ אני מבקש להזמין אותי לאסיפות התנועה במקום מגורי
☐ אני מוכן להתנדב לעזרת רשימתכם ביום הבחירות
☐ אני מבקש להצטרף כחבר לתנועה

השם	הכתובת המלאה רחוב מס' עיר	מס' טלפון
גיל	מקצוע	

שינוי כתובת —

מנוי המבקש לשנות את כתובתו מתבקש לחודיע על־כך שבועיים מראש, על־מנת למנוע עיכוב במשלוח העתון למען החדש

רה המתואר בכתבה הנ"ל לא קרה בדיס־קוטק קליידוסקופ בתל־אביב, ושמו של ה־דיסקוטק קליידוסקופ הוכנס בטעות לכתבה.

לפי הודעתו של דובר משטרת תל־אביב, רב־פקד עמוס אריכא, אירע המיקרה בפסג' הנמצא ברחוב יצחק שדה מבלי שיהיה לד־בר קשר כלשהו עם דיסקוטק קליידוסקופ.

עו"ד זאב ברוטפלד, תל־אביב

● העולם הזה מסכים עם העובדות של עורך־דין ברוטפלד. בכתבה לא נאמר כי התקרית אירעה בתוך מועדון קליידוסקופ, אלא בסביבתו, ומבלי שיהיה קשר בין ה־תקרית לבין המועדון.

■ לא תהיה הפלייה במדינת־ישראל?

במכתבו למדור זה, תחת הכותרת „לא תהיה הפלייה במדינת־ישראל" (העולם הזה 1958) מספר ד"ר שמעון שרשבסקי, בהתלה־בות רבה, כיצד אילץ בהפגנתיות שלוש שוטרות שעצרו שני פועלים ערביים, וביקשו מהם להזדהות, לערוך גם אצלו חיפוש כיוון שגם הוא חשוד ומסוכן.

מר שרשבסקי הנכבד: דרך המחשבה שלך אינה נכונה; עדיין לא נתפס אף יהודי בהנחת פצצה בקאפטריה או בסופרמרקט, ועד אשר לא יתפס אחד כזה, ימשיכו ה־שוטרות שלנו לעצור רק ערבים. אתה, ב־היותך יהודי, פטור מראש מכל חשד.

רב"ט עזרא חן, צה"ל

■ תודת „אקי"ם"

עם תום מיבצע גג לילד המפגר — הגיעו, ומגיעות למשרדי אקי"ם (אגודה לקימום ילדים מפגרים), תרומות רבות מאלמונים, החפצים להישאר בעילום שמם.

אנו מודים לאותם תורמים אלמונים על תרומתם הנדיבה ומכבדים את רצונם להי־שאר באלמוניותם, ברם בהיעדר כל דרך אחרת לאשר את קבלת תרומתם (שהרי אין אנו יודעים להיכן לשלוח את הקבלה), אנו מודים להם בפומבי מעל דפי עיתון זה — יבואו כולם על התודה והברכה.

יוסף מזר, דובר אקי"ם, תל־אביב

● המשיך האמיתי

הסיפור הבעל ההולל החוצה (העולם הזה 1664), על הבעל שבית־המשפט אסר עליו להיכנס לדירתו, היה לי לעזר רב. לצערי,

מושיך אטלס — האמיתי

גם אני נמצאת במצב אומלל דומה, כמו אשתו של יגאל אטלס. אבל עד היום לא עלה בדעתי שיש פיתרון למצבי.

בעיקבות הכתבה הזו, פניתי לעורך־דין, ואני מקוה שעתה יבוא קץ לצרותי.

קוראה, פתח־תקוה

● העולם הזה רק מקוה שהקוראה ה־אלמונית לא תתרשם מהתמונה שצורפה ל־כתבה, מאחר שזו הודפסה בטעות, ואינה כלל תמונת יגאל אטלס, אלא של ידיד.

קוראים השולחים מכתבים, מתבקשים לנסח אותם בק־צרה. עדיפות תינתן לי מכתבים קצרים.

זכות קדימה תינתן למכ־תביהם של קוראים המצר־פים תצלומיהם למכתבים.

עבורך ועבורו, לכל אירוע בכל מצב, מונע ,ריח גוף' מכיל תכשיר מגן מיוחד לעור העדין ובושם מיוחד. מבית היוצר של מיטב יצרני הבשמים באירופה.

„בון" לגבר
הפעיל והנמרץ
בריח צעיר וספורטיבי
באריזה ירוקה.

„בון" לאשה
לשעות היום
מכיל בושם
קל ונעים
באריזה צהובה.

„בון" לאשה
לשעות הערב
מכיל בושם צרפתי
מעודן
באריזה סגולה.

מבצע מיוחד
500 ל"י במזומן ו־100 אריזות שי של BON, יוגרלו בין אלה שישלחו 3 תוויות ממוצרי BON (גם סיסי ספריי, קצף גלוח ואיריס אינטים), ל־ת.ד. 16274 ת"א, עבור מבצע BON, דרשו את מוצרי BON בפרפומריה שלכם.

BON

הסברה בע"מ

קורסי קיץ לשפות
לתלמידים ולמובגרים
בגרות — מוקדמות
משך הלימודים עד להצלחה בבחינות
בי"ס לשפות
ברליץ
BERLITZ

פקידות — מזכירות
כתבנות — הנה"ח
למסיימי כתות ח', ט', י'.
טיפול אינדיבידואלי ● מורים מוסמכים
כרשת בתי ספר
אוריון

תל־אביב, רחוב נחלת בנימין 2, טלפון 56347 ● חיפה, רחוב החלוץ 27, טלפון 69265
תל־אביב, שדרות דוד המלך 1, טלפון 266443 ● בת־ים, רחוב רוטשילד 25

GRUNDIG
הטלויזיה
הנמכרת ביותר
בארצות אירופה

קונים
במחירים נבוחים
מלוה קליטה
גם 1964
מלוה בטחון
ם: 1968
„נוח" שד' רוטשילד 15
תל־אביב, טלפון: 54931.
8.30 בבוקר עד 6 בערב.

בעולם

ספרד

יורשו של

אלוף האלופים

אילו הכריזה גולדה מאיר כי במיקרה של התפטרות או פטירה יהיה יורשה משה דיין, היתה מדינת ישראל נטערת מקצה אל קצה.

השבוע הכריז הדיקטאטור של ספרד מי יהיה יורשו, ואיש לא התרגש. ספרד קיבלה את ההכרזה הדראמטית הזו באדישות גמורה.

אדישות זו הביעה חוכמת־חיים רבה. עד כה הוכח כי שום דיקטאטור מודרני לא הצליח עדיין להעביר את ירושתו למי ש־הוא עצמו בחר בו. קרוב לוודאי כי אל־קודיו („המנהיג"), הגנרליסימו („אלוף ה־אלופים") פראנציסקו פראנקו לא יהיה יוצא מן הכלל.

בנו של בן. אילו רצה פראנקו להחזיר את ספרד למלוכה סדירה, היה בוחר ללא ספק ביורשו החוקי של בית־המלוכה, בנו היחידי שנותר בחיים של המלך האחרון, שהתפטר בשנת 1931.* זהו דון חואן, רוזן ברצלונה (56).

אולם חואן ידוע כאיש הדוגל במלוכה חוקתית, לפי הנוסח הבריטי. פראנקו ה־שמרן אינו יכול לסבול את המחשבה כי אחריו תחזור דמוקראטיה אמיתית כלשהי לארצו. לכן בחר באדם שהוא עצמו אימן אותו זה מכבר לתפקיד זה: דון חואן קארלוס (31), בנו של דון חואן.

כפי שנקבע השבוע, באישור הפרלמנט הצייתני במאדריד, יעבור השילטון לידי חואן קארלוס ברגע שהגנרליסימו פראנקו ימות, יתפטר או יפסיק את כהונתו מרצונו הטוב.

כיסא מוזהב. הרודן הזקן (76), לבוש במדים לבנים, ישב על כיסא מוזהב שדמה לכס־מלוכה, בשעה שהנסיך מבית בורבון כרע לפני יו"ר הקורטס (פרלמנט) ונשבע: „בשם אלוהים והברית החדשה, האם אתה נשבע אמונים להוד מעלתו ראש־המדינה (פראנקו), ולעקרונות התנועה הלאומית וחוקי־היסוד של ספרד?"

חואן קארלוס, במדי־החאקי של סגן בצבא ספרד, שם את ידו על הברית החדשה, ואמר „סי!" (כן).

חברי הפרלמנט שאגו במקהלה: „פראנקו! פראנקו!"

בנאומו הראשון קבע הנסיך כי מישטרו של פראנקו הוא חוקי.

הוא הבטיח שילטון של „קידמה, אחרות, צדק, גדולה וחרות." אך אם יגיע לשילטון, יישאר השילטון המעשי בידי הכוחות המ־רוכזים סביב פראנקו, אותם הכוחות שהח־זיקו את ספרד במשך שלושים שנה מחוץ לזרם ההתקדמות הדמוקראטית הכלל־עול־מית.

צל הזוועה. האם חלום זה יתגשם במציאות? קרוב לוודאי שלא.

ספרד עדיין סובלת מזכרונות מלחמת־האזרחים הנוראה, בה פתח פראנקו כדי ל־מגר את הרפובליקה. במלחמה זו נהרג חלק גדול מן העם הספרדי, ובמשך שלושים שנה לא רצה כימעט איש בספרד ליזום התמרדות שהיתה עלולה להביא לחידוש זוועה זו.

אך בינתיים קם בספרד דור חדש, שאינו זוכר עוד את המלחמה, ורוחות הדמוק־ראטיה מסעירים את הסטודנטים ושכבות אחרות. כל עוד חי פראנקו, קרוב לוודאי שיוכל לקיים את הקפאון הנדול. אך כאשר ימות, תפרוץ הרוח החדשה, סרי השינויים הנדולים שחלו בשנים האחרונות בכלכלה, בחברה ואפילו במעוז הריאקציה של חצי־האי: בכנסייה הספרדית.

לזכור ולשכוח. ייתכן כי חואן קאר־לוס יתאים את עצמו לרוח זו, ינסה להש־תלב בה. אך קרוב יותר לוודאי כי הוא ייסחף הצידה, כפי שקרה לכבו לפני 38 שנה. כי על בית בורבון כבר אמר טאליראן, לפני שישה דורות: „הם לא למדו כלום ולא שכחו כלום."

אביו של דון חואן יוצא מכלל זה. הש־

* המלך אלפונסו ה־13, ברח מספרד אח־רי שהכוחות הרפובליקאיים נחלו נצחונות בבחירות תעירוניות שנערכו ברחבי המ־דינה.

החיילים שניצבו ביום ו' האחרון בצמתים המרכזיים בארץ, ובתחנות הטרמפים הראשיות, נדהמו כאשר נעצרו לידם מספר מכוניות של חב' **אדניר** ובמקום להעניק להם טרמפ, חילקו להם חבילות שלגוני **אדניר** ושי לחייל.
כמחווה למען חיילי ישראל, העניקה גם ביום ו' האחרון חב' **אדניר** שי מקורי לחיילים שבדרכים.
חמש מכוניות עמוסות רחורה בעשרות אלפי ל"י, יצאו לצמתים: ארלוזורוב פינת דרך חיפה, כביש גהה, סוף רמלה כביש ירושלים, צומת בילו, מול הקנטרי קלאוב, וכיבדו את החיילים שהמתינו שם, בחבילות שלגוני גלידה מתוצרת **אדניר**.

תלוש הנחה
לספרו של אורי אבנרי
מלחמת היום השביעי
(כוחו יפה עד 31.7.69)

נא לשלוח לי _____ טפסים של הספר „מלחמת היום השביעי", במחיר מיוחד של 7 ל"י הספר.

אני מצרף סך _____ ל"י.

השם: _____

הכתובת: _____

הופיע! הופיע!
גליון מס' 11
עולם המיסתורין
ירחון לפאראפסיכולוגיה ועוד
מן התוכן:
* העשוי הזמן לזרום לאחור?
* לוחמה אסטרולוגית במלחמת העולם השניה.
* רזי הטלפתיה.
* קללת המומיה.
להשיג בכל הקיוסקים

הפטנט נגד הקמטים
D·I·C
תכשיר איכות של "טבע"
למריחה על הגוף
טבע TEVA

יש לי
SONY
רשתי קול · טלוויזיות · טרנזיסטורים
הדגמות · טסטאוטוניות

רחצה לילית
בבריכת תל־אביב
(גורדון)

בוע סירב לדבר עם בנו המאושר, או לע־
נות על כתבו.

רפואה

שגעון המלכים

מחלה תורשתית מוזרה מציקה למלכי אירופה מזה ארבע־מאות שנה. השבוע אות־רה, סוף־סוף, על־ידי שני רופאים בריטיים.

אין הכוונה למחלה המפורסמת והקטלנית, ששמה המופיליה. מחלה זו, שהרגה כמה ממלכי צרפת, ושממנה סבל בנו של הצאר האחרון, היא מחלת־דם חשוכת־מרפא, המונעת התקרשות הדם. חולה־המופיליה עלול למות בכל רגע, כתוצאה משריטה קטנה או שפך־דם פנימי זעיר.

המחלה שאותרה עתה היא פורפיריה. זוהי מחלה כימית של המטאבוליזם, העלולה להוביל לשיבוש התודעה ולהפרעות פסיכוטיות.

כל בני ויקטוריה. המחקר, שבוצע בעזרת המשפחה המלכותית הבריטית, גילה ששלושה אישים היסטוריים סבלו בלי כל ספק ממחלה זו: המלך הבריטי ג׳יימס הראשון; המלך הפרוסי פרידריך הגדול, אחד מגדולי המצביאים בהיסטוריה; והמלך הבריטי ג׳ורג׳ השלישי, שאיבד את אמריקה.

כל אלה היו צאצאי מארי סטיוארט, מלכת סקוטלנד, שנערפה בפקודת אליזבת ה׳

ויקטוריה
שתן אדום

ראשונה, מלכת בריטניה, בשנת 1587. כמה מצאצאיה, החיים עתה, עדיין סובלים מן המחלה, אך זהותם נשמרה בסוד.

דבר אחד פורסם: שכל השושלות של צאצאי מארי סטיוארט הגיעו לקיצן, זולת אחת: השושלת של המלכה ויקטוריה, שרוב בתי־המלוכה של אירופה בימינו משתייכים אליה. בין צאצאיה: המלכה אליזבת ובעלה, הדוכס מאדינבורג, ובנה, הנסיך של ווילס; המלך קונסטנטין מיוון; מלך נורבגיה; מלכת דנמארק; יורש־העצר של שבדיה; המלך המודח של יוגוסלביה; וחואן קארלוס, בנו של האיש שזכה השבוע בכתר של ספרד.

שיגעון ללא שיוזף. באוכלוסיה הבלתי־מלכותית, יש 1.5 מיקרים של פורפיריה לכל 100 אלף נפש. אין למחלה מרפא, אך אפשר לטפל בסימפטומים שלה בעזרת דיאטה, תרופות והימנעות מאלכוהול. השימוש בסמי־הרדמה עלול להביא למוות.

הסימפטומים: צבע אדום לשתן, העלול להסמיק כיין. מכאן השם „פורפיריה״ (ביוונית: ארגמן). במיקרים מסויימים נראה השתן נורמלי בדרך כלל, אך הופך אדום באור השמש.

המחלה עלולה להשפיע על העור, לגרום רגישות קיצונית לשיזוף. זהו הסימפטום שנתגלה בכמה מבני האצולה של ימינו, צאצאי ויקטוריה המלכה.

הסימפטום המסוכן ביותר הוא נפשי. החולה יכול להיות נורמלי לחלוטין, אך לעבור מדי פעם תקופות ממושכות של פסיכוזות והאלוצינציות. לפניהן ואחריהן חוזר החולה לשפיות דעתו.

זהו בדיוק מה שקרה לג׳ורג׳ השלישי, שבגלל עקשנותו המוזרה הכריזו 13 ארצות הברית המקוריות על מלחמת־השיחרור שלהן בבריטניה. הוא לא היה משוגע — רק חולה.

ארצות־הברית
לכל השדים והרוחות

האמריקאים משוגעים לשדיים גדולים. זה ידוע. פסיכולוגים רבים ניסו לנתח תופעה זו, המוצאת לה ביטוי חודשי בולט ומזדקר בכתב־העת פליי־בוי. הרוב סבורים כי זוהי תוצאה של תסביך־אמא.

השבוע נסתבר כי האשה גדולת־השדיים אינה רק אידיאל אמריקאי, אלא גם קורבן אמריקאי.

מחוז בגלל חזה. האיש שהתייצב להגנת גדולת־השדיים היה הסנטור סאם ארוין מקארולינה הצפונית, שנאם נאום נרגש בסנט על נושא זה. הגורם: מכתב שקיבל מתושבת מחוזו, מורה בת 40, בעלת חזה שופע.

וזה מה שקרה למורה הנרעשת: היא הגי־

ג׳ורג׳ ה־III
התקפות שגעון

עה מחר״ל לנמל־התעופה הבינלאומי של וושינגטון. שם המתין לה מטוס שני, שהיה צריך להוביל לעיר מולדתה. בעברה את המכס, נעץ המוכס את מבטו בשדיה. אך לא מטעמי מין. הוא ציוה עליה לעבור לחדר מיוחד.

שם חיכו לה שתי שוטרות. הן הפשיטו אותה כליל, בדקו את שדיה בקפדנות. המטרה: לגלות סמים משכרים.

שום סמים לא נמצאו. אבל המורה החמיצה את המטוס שלה, נאלצה לעבור לנמל־תעופה אחר של וושינגטון, במרחק רב, הגיעה אל יעדה באיחור של שעות.

כל פתחי הגוף. כתבה המורה בזעם: „האם תיסולנה כל הנשים שופעות־החזה קורבן להשפלה כזאת? להוציא מן הכלל נשים מסויימות, אך ורק בשל מיבנה גופן, להעבירן לחדר אחר ולהפשיטן שם — הרי זו סגיעה בכבוד האדם!״

הסנטור לא הסתפק בקריאת מיכתב זה. הוא גם התלונן על מינהג פסול אחר: בדיקה „סנימית״ של מוכסים. „לפעמים הם בודקים את כל פתחי הגוף של נשים וגברים, כדי לגלות סחורה מוברחת!״

חיות

גלידה ?

מנטה ?

מאסטיק ?

מה אוהבים דובים יותר מכל? דבש? ובכן: לא דובים ולא יער.

בגן־החיות של שיקאגו חיים כמה דובי־קרח. שיטחם אינו מוקף גדר, אלא בחפיר עמוק. הדובים אינם יכולים לטפס על הדפנות התלולות של חפיר זה.

השבוע אירע משהו בלתי־רגיל: בשעות הלילה ירדו גשמים כה חזקים, עד כי החפיר התמלא כולו מים. שבעה דובים שחו בהם אל העבר השני. הם היו חופשיים.

יריות וממתקים. הם לא התמהמהו רגע. כאילו תיכננו את המיבצע במשך חודשים ארוכים, מיהרו ישר אל היער: קיוסק של ממתקים.

הם פתחו את כל הארונות, החלו זוללים בעיקר שני דברים: גלידה וממתק אנגלי עדין הקרוי מאלשמאלוס, העשוי מ־שורשים של שיחים מסויימים.

בבוקר, בהגיע שומרי גן־החיות לעבודה, מצאו את שבעת הדובים מצטופפים סביב הקיוסק, זוללים גלידה בכל פה. העובדים הביאו משאיות ומכוניות, הקיפו בהן את הדובים, צפרו בצופרים והבהילו אותם חזרה לעבר החפיר. בעזרת יריות באוויר ושקיות של ממתקים, נמנע גם משאר הדובים לצאת מגידרם.

דחוף

מקצוע נפלא ללא אבטלה

בבית ספר „דיאנה״ רוכש התלמיד, בנוסף לידע מקצועי, נסיון מעשי רב ובטחון עצמי בעבודה מעשית. וזאת תודות ללקוחות הרבות והקבועות המובקרות בסלון בית־הספר והנהנות נושרות מעולה הניתן במחירים נמוכים ביותר למסיימי הקורס ניתנות תעודות סיום וסיוע לקליטתם בעבודה.

הקורס החדש נפתח: 3.8.69

בית־ספר מספרת משים

דיאנה

כפר דיזנגוף ריינס 1 ת״א טל. 226066

במדינה

העם

מה הם אומרים

האם ניתקה ישראל את עצמה מן הזרם הכללי של האנושות, דאגותיה ושמחותיה? בשבועיים האחרונים היה נדמה שאומנם זה כך.

בוודאי, במשך כמה שעות התעניין האזרח הישראלי בעלילות אפולו 11. במשך כמה ימים היו העיתונים מלאים בדיווחים על כך. אך תשומת־לב זו היתה באין וכאפס לעומת ההתרגשות מרקיעת־השחקים שאחזה לא רק בהמוני פאריס ולונדון, רומא וברלין, אלא גם בהמוני ורשה ומוסקבה.

היתה לכך סיבה: הישראלי הממוצע חרד הרבה יותר לגורל אחיו ובניו בתעלת־סואץ, מאשר לגורל האסטרונאוטים. הטרור, שהתקרב לריכוזיו העירוניים הגדולים, לקיוסקים של אבטיחים ולבתי־כנסת, הטריד אותו יותר מגורל האנושות.

כוכבים קרובים ורחוקים. מסיבה זו כימעט ולא נאמרו בישראל על התאריך ההיסטורי דברים החורגים מן השיגרה. לא כן בעולם הרחב.

בין ההתבטאויות המאלפות:

● **הטיים צ'ארלס לינדברג,** ה־אדם הראשון אשר חצה בטיסת יחיד, ללא חנייה, את האוקיינוס האטלנטי: „אני סבור כי יש להמשיך בהתקדמות בחלל. אין ספק שהיא יביא לתוצאות שאיננו יכולים לצפות להן מראש, כפי שקרה תמיד במסעות העבר.“

היה זכך הגיון, כאשר גילה קולומבוס את היבשת החדשה, בוודאי לא חלם איש על כך שמיבשת זו ימריאו אנשים לירח.

● **המחזאי ארתור מילר:** „אחרי הירח ידרוך האדם על כוכבים רחוקים יותר ויותר. השיא יגיע כאשר תנחת משלחת מדעית סוף־סוף ברחוב 125. אבל מסופקני אם מישהו מאיתנו החיים היום, עוד יהיה עד למאורע זה.“

רחוב 125 הוא הרחוב הראשי של רובע הארלם, מרכז הכושים בניו־יורק.

● **הנרי פורד,** נכדו של יצרן־המכוניות הגדול: „הדבר מראה לנו כי אפשר לפתור גם את בעיותינו עלי אדמות. אם נגלה את אותם כוח־ההחלטה והנכונות ל־קדיש את משאבינו להשגת המשימה, נוכל לגבור גם על הבעיות של עירינו, כשם שגברנו על בעיות החלל.“

הוא לא אמר זאת באירוניה.

● **ראסל בייקר,** הפרשן האמריקאי: „בן־האדם נחלץ לעשות כל דבר הנראה לו בלתי־אפשרי. הוא מסרב רק לעשות את הדבר האפשרי. לכן לא יספל ברצינות ב־בעיית זיהום האויר בעירינו, בבעיית ה־תחבורה, בבעיית התפוצצות האוכלוסייה וב־בעיות דומות, אלא אחרי שיגיעו למדדים של שואה, ופיתרונן יראה בלתי־אפשרי. או יגש בן־האדם לפתור אותן.“

● **ריינהולד נייבור,** הוגה־הדיעות הדתי הנוצרי: „ההישג הטכני העצום הזה מגלה פגם בסולם־הערכים האנושי, ואת סולם־העדיפויות של תרבותנו הטכנית. אותה טכנולוגיה, אשר נתנה לנו הישגים אלה, גם נתנה לנו רבות מבעיותינו... אנו חושפים את חולשתנו המוסרית דוקא ב־שיאי הצלחותינו בטכנולוגיה ובכלכלה.“

● **ורנר פון־בראון,** מדען־הטילים ה־גרמני־אמריקאי, אבי המיבצע: „האדם הפך בן־אלמוות. הוא הוכיח שהוא יכול לחיות בסביבה זרה. אם יקרה אסון לכדור־הארץ אי־פעם בעתיד, תעבור האנושות לכוכבים אחרים.“

● **הסופר ארתור קסטלר:** „שיכ־רון־הנצחון הקוסמי קשור בחרדה הקוסמית. לשניהם מקור אחד: ההכרה שעוצמה ללא־תקדים פועלת בחלל רוחני ריק ללא־תקדים. פרומיתיאוס שולח את ידיו אל הכוכבים, כשעל פניו עזית של צחוק ריקני.“

● **הצייר פאבלו פיקאסו:** „אין לזה שום משמעות לגבי דידי. אין לי שום דיעה על כך, ולא איכפת לי.“

• בינתיים נטוש הוויכוח על השאלה מ ה ו התאריך הגורלי. לפי שעון גרניץ' (ליד לונדון) דרך ארמסטרונג על אדמת הירח ב־21 ביולי. זה היה גם התאריך הישראלי. אך בגלל הבדל הזמן, היה זה, לפי שעון כף קנדי, ביום ה־20 ביולי. האירופים טוענים כי השעון הכלל־עולמי של גרניץ' צריך לקבוע, מכיוון שהיה זה מאורע כלל־עולמי.

TIME בחירת הצעירים והצעירים ברוחם.
TIME קינג־סייז פילטר מתערובת אמריקאית — סיגרית האיכות החדישה של „דובק“, מיוצרת מהמעולים שבעזי הטבק ונתונה בקופסת „מכסובב“ הדורה.

בחר בטוב ביותר - עשן TIME

הנדון:

22 יהודים טובים

השר ישראל ישעיהו אינו מסוגל לנהל כמה מאות דחרים. הוא זקוק ל־צוות־ריתוק, לבתי־משפט, לאיום בבית־הסוהר. מעמקי המרירות, המתגלים בסיכסוך זה, במדאי הצטברו בלב הדחרים במשך שנים ארוכות — מבלי שהשר ישראל ישעיהו מצא לנכון לטפל בכך.

השר משה כרמל אינו מסוגל להסתדר עם פועלי הנמלים. יחסי־העבודה שם דומים להר־געש, העלול להתפרץ בכל רגע.

בנמל־התעופה הגדול היחידי שלו, לא הצליח השר כרמל יותר. המנהלים מתחלפים כמו רוחות השמיים, נרדפים על־ידי שרי־פות, קילקולים וסתם אי־יעילות כללית.

לגבי הבעייה הממאירה ביותר שלו — ההרג בדרכים — אין השר מסוגל אלא ל־השמיע דברי־האשמה כוללניים נגד הנהגים, שכל המומחים לתחבורה בעולם נגמלו מהם לפני חמש שנים, עת אירעה באמריקה המה־פכה במחשבת הבטיחות.

תקנה את נוף הארץ, מדן עד אילת, ועכ־שיו גם בירושלים המזרחית, בקוביות המ־כוערות, אותן הוא מפזר ללא אבחנה.

השר ישראל גיליד אחראי להסברה — ועל כך מוטב שלא לדבר כלל.

השר — — —

★ ★ ★

למה להאריך ברשימה זו? היא ידועה לכל. כל עיתון־בוקר מספק תוספות.

היא מוכיחה דבר פשוט: שחברי ממשלת־ישראל אינם גאונים בני־גאונים.

בשטחים המוגבלים המסורים להם, גילו רק מעטים מאוד מהם כישרון מינימלי של ניהול סביר, יכולת להחליט החלטות נבו־נות. כימעט איש מהם לא גילה בשיטחו את הכושר לנתח מצבים ולראות את הנולד.

אולם בידי 22 יהודים טובים אלה מסרנו את הת־פקיד לקבל החלטות ש־אתה, האזרח, אינך פחות חכם מחברי ממשלה זו. אלה אינם טו־בים ואינם רעים ממך.

לכן אין לך הזכות להתפטר מן האחריות ולהתחבא מאחורי מליצות כגון: „הם יוד־עים יותר טוב. צריכים לסמוך עליהם. הם כבר יחליטו במקומי.“

אין לך הזכות — כאזרח במדי־נה דמוקרטית — להתחמק מן ה־תפקיד המוטל עליך: לחשוב ב־עצמך, להחליט בעצמך, ולכטא החלטתך זו באורח דמוקרטי.

אין לך הזכות להשלים עם הפיכת כלי־התיקשורת של ישראל לכלים של תעמולה ושטיפת־מוח, המוסרים מידע חד־צדדי ופ־גום, והמונעים ממך את ראיית המצב נכוחה.

★ ★ ★

יש הסבורים כי גולדה מאיר היא מה־דורה חדשה של קאתרינה הגדולה, אף שקאתרינה המקורית היתה גרמניה, בעוד שדווקא גולדה היא רוסיה.

יש הסבורים כי משה דיין הוא מזיגה של נפוליון, ביסמארק ודויד המלך.

יש הסבורים כי יגאל אלון הוא אלכסנדר מוקדון של הפלמ״ח.

יש הסבורים כי אבא אבן הוא דמוסטנס חדש, אך בלי אבני־חצץ בפה.

נניח שכל זה נכון. אבל כל קומבינציה של שניים־שלושה שרים בממשלה, ויהיו אפילו חשובים מאוד בה, אינה אלא מיעוט קטן, הן במליאת הממשלה, הן בוועדותיה.

ההחלטות, כל ההחלטות החשו־בות, מתקבלות עלידי כל 22 ה־יהודים הטובים, בהכרעת הרוב.

די להצביע על מיקרה מסויים אחד: ה־התפקפה השגוייה־במחלוקת על נמל־התעופה של ביירות. כפי שגיליתי בכנסת (והדבר נרשם בפרוטוקול), החלטו על פעולה זו בממשלה על חודו של קול אחד — קולו של זרח ורהפטיג. תחילה התנגד, אך במה־לך הישיבה שינה את דעתו והצביע בעד הפעולה. לכן זכתה לכינוי ההומוריסטי „מיבצע ורהפטיג“.

זרח ורהפטיג — האיש שכימעט גרם למהפכה בלבנון ובכל העולם הערבי!

★ ★ ★

הרוב בממשלה קובע. זה ברור. וכך צריך להיות במישטר דמוקרטי־פרלמנ־טרי (בניגוד למישטר דמוקרטי־נשיאותי, דוגמת ארצות־הברית, בו מתקבלות כל ה־החלטות החשובות על־ידי הנשיא הנבחר).

מיהו רוב הממשלה?

כל החלטה תחייב אותנו, ותקבע את גורל הדורות הבאים, אם תזכה, למשל, בקולות 12 השרים הבאים, שהם הרוב בממשלה:

ברזילי. ישעיהו. ורהפטיג. גבתי. ששון. בורג. אלמוגי. מ״ח שפירא. קול. בנטוב. כרמל. גלילי.

★ ★ ★

איך הגיעו יהודים טובים אלה למעמדם הרם, בו יכולים הם לגרום לתור־בן בית שלישי?

דרכו של השר הממוצע אל הממשלה מו־בילה דרך מנגנון המפלגה — מפלגה זו או אחרת. הוא עסקן מיקצועי, שהשתתף ב־הרבה אלפי ישיבות, ובהרבה מאות ועדות.

מי שיש לו שמץ של ישר אינטלקטואלי, של עצמאות מחשבתית, של נכונות לשקול דיעות חדשות הנראות יוצאות־דופן — כימעט ואין לו סיכוי לעבור תהליך זה. כימעט בטוח שינשור מכל ממשלה אחרת שהיתה בישראל עד כה, או מן הממשלה שתקום אחרי הבחירות.

אני מעלה את השאלה כדי להגיד לאזרח הישראלי דבר פשוט מאוד:

יכריעו את גורל המדינה לדורות.

★ ★ ★

כדאי להיעצר כאן לרגע, כדי לחשוב על משמעות הדברים.

אנו מוסרים בידי ממשלה זו את ההחלטה אם לספח את השטחים המוחזקים, אם להתנחל בהם, או לעשות בהם מעשים אחרים שימנעו לנצח שלום בינינו לשכנינו.

אנו מוסרים בידיה להחליט על בעיות־גורל כגון הכרה או אי־ההכרה בישותו ה־לאומית של העם הפלסטיני, על השאלה אם לסייע או לחבל ביוזמת־השלום של המעצ־מות, אם לבצע או לא לבצע מעשים שיו־בילו בהכרח למלחמה כללית חדשה.

מה הם הכישורים של 22 יהודים טובים אלה להחליט החלטות כאלה? באיזה בית־אולפנה למחשב אובייקטיבי למדו?

בקיצור: כמה הם עולים על כל אחד מאיתנו, או על כל 22 יהודים טובים אחרים?

★ ★ ★

אני מעלה את השאלה כדי להטיח נגד זכותה הבילעדית של ממשלת־ישראל להחליט החלטות שהן בסמכותה.

להיפך, אלחם עד טיפת־דמי האחרונה נגד כל נסיון לכונן בישראל דיקטטורה, צבאית או אזרחית, של רודן סימפאתי או אנטי־פאתי, של גיבור על סוס לבן או סאנק חום.

אינני סבור כי ממשלה זו גרועה מכל ממשלה אחרת שהיתה בישראל עד כה, או מן הממשלה שתקום אחרי הבחירות.

אני מעלה את השאלה כדי להגיד לאזרח הישראלי דבר פשוט מאוד:

אישם בדרך, קרוב להתחלה.

מצליח מי שיש לו ערמומיות מסויימת (ישעיהו), מרפקים חזקים (אלמוגי), שיגר־תיות מופלגת (כרמל), קבוצת־לחץ מאורג־נת (קול), ותק מפלגתי (בנטוב), וכו׳.

פועל כאן תהליך של סלקציה, שאינו מכוון להעלות לשילטון דווקא את המבריקים, המוכשרים והמחוננים ביותר.

★ ★ ★

לו הו המצב. האזרח חייב לדעת זאת, כדי להבין את האחריות הרובצת עליו.

מזה שנה נרדם הוויכוח הגדול על ההחלטות ההיסטוריות העומ־דות לפנינו. הוא לא הוכרע. הוא פשוט הופסק.

התסיסה המחשבתית הגדולה, שאחזה ב־ציבור למחרת מלחמת ששת־הימים, שככה.

כל אדם בישראל יודע כי ההחלטות הן קשות מאוד, ונגרליות מאוד. לכן נוח לו להגיד: „עזבו אותי במנוחה. שהם ישברו להם את הראש. הם בסה יודעים יותר טוב.“

ובכן — הם אינם יותר טובים ממך, ולא יותר חכמים ממך.

הם מהחים דגם ממוצע, ומיקרי למדי, של האוכלוסייה העברית. אם תאסוף 22 יהודים טובים אחרים ברחוב, קרוב לוודאי שיהיה זה מידגם דומה — כמה חכמים, כמה לא־כל־כך חכמים, ורובם בינוניים.

לכן חייב הציבור ליטול לידיו שוב את האחריות — לחשוב, להתווכח, להחליט. על גורלו, גורל משפחתו. גורל מדינתו.

איש לא יעשה זאת במקומנו — לא אל, לא מלך, לא גיבור, וכוודאי לא 22 יהודים טובים אלה.

כרמל

ישעיהו

בורג

ורהפטיג

השר זרח ורהפטיג אינו מסוגל לנהל אפילו שטח של כמה מאות מטרים מרובעים ליד הכותל. חולי־רוח אלמונים מו־פיעים שם, מכים עיתונאים זרים, נותנים פקודות לאנשי השר ונעלמים.

פקידי השר פורצים לחפירות ארכיאולו־גיות, מנהלים מלחמות לחיים ולמחת על כמה מטרים מרובעים, מספקים חומר לסא־טירות של עמוס קינן.

השר ישראל ברזילי אינו מסוגל להגן על רופאיו, העוסקים בנתיחות־אחר־המוות החיוניות להצלת חיי אדם. הוא גם אינו מסוגל לפתור את בעיית חוסר הרופאים באיזורי־ספר נרחבים.

השר אליהו ששון אחראי למצב בבתי־הסוהר, שהם חרפה למדינה תרבותית.

השר יוסף בורג אחראי למוסדות לעבריינים צעירים, שהם בתי־חרושת לגידול פושעים בוגרים וזונות מיקצועיות. הוא גם אינו מסוגל להנהיג תשלומי־סעד שיצילו את הנצרכים מחרפת־רעב, ששוטו כמשמעו.

השר יוסף אלמוגי מאמין, כנראה, שאפשר להחזיק את כל עובדי ישראל — מלבד חברי־הכנסת — בצווי־ריתוק.

השר משה חיים שפירא אחראי לריקבון הכללי השורר ברשויות המקומיות, ולאחרונה עזר לטרפד את הרפורמה היחי־דה שיכלה לשנות את המצב — בחירה אישית של ראשי־ערים.

השר משה קול בונה את רידינג ד׳, שתרעיל את אחיר גוש דן — וזאת בטענה שאחרת אינו מסוגל לספק חשמל למדינה, בגלל חוסר תיכנון מוקדם במשרדו.

השר קול אחראי גם לענף התיירות — בו הבטיח לנו עלייה של 30%, בעוד של־מעשה היתה יריידה של 10%.

השר מרדכי בנטוב משחית ללא

מאת **אורי אבנרי**

במדינה

יחסים מרחביים

רעם מלחמה

ולחש שלום

כאשר הפגזים חוצים את תעלת־סואץ הלוך וחזור, וכאשר תמונות ההרוגים ניב־טות כימעט מכל עיתון־בוקר, אין פלא בכך שהאוזן הישראלית הממוצעת קולטת בכל נאום ערבי רק את ההכרזות המלחמתיות.

אוזן ממוצעת זו כוללת, כמובן, גם את העיתונות והצמרת המדינית.

דרושה אוזן הרבה יותר עדינה ומאומנת כדי לקלוט את הנימות האחרות, החבויות לא־פעם בנאום ערבי נלהב.

כך קרה גם השבוע.

טיפת הדם האחרונה. גמאל עבד־אל־נאצר, נשיא מצריים, נאם לכבוד יום־השנה ה־17 למהפכת יולי 1952, בה הודח המלך פארוק ללא שפיכת־דמים.

מובן שנאום זה, שנגנאם על רקע ההסלמה בתעלה והאבידות המצריות הגדולות באחיר ועל הקרקע, הצטיין בסיסמות מלחמתיות. המנהיג, ששערו החל מאפיר, נשבע להילחם עד טיפת הדם האחרונה, וכו'.

מובן גם שהעיתונות הישראלית הבליטה קטעים אלה של הנאום, וכי אלה עוררו את מרבית התגובות בישראל.

אך מי שהקשיב לדברים בהקפדה, או קרא אותם בעיון, שם לב לכמה פסוקים שהיוו את מרכז הנאום. ודחקא הם עוררו למח־שבה.

„שיחרור" — של מה? עבור מה נשבע עבד־אל־נאצר להילחם?

הכריז הוא עצמו: עבור שיחרור כ ל ה־אדמה הערבית שנכבשה על־ידי האוייב.

אילו הסתפק בכך, היה מתקבל הרושם כי כתנתו לחיסול ישראל. כי לדברי התע־מולה הערבית מאז ומעולם, ישראל עצמה יושבת על אדמה ערבית כבושה. זוהי גם טענת אירגוני־החבלה הפלסטיניים, השוא־פים, לפחות רשמית, „לשחרר" את כל אד־מת פלסטין, ובכלל זה כל שטח ישראל.

אולם הנשיא המצרי, בשיא נאומו המל־חמתי, מיהר לפרט בדיוק לאיזו אדמה הוא מתכוון: „לא רק סיני", אלא גם רמת־הגולן, רצועת־עזה והגדה המערבית, „ובכלל זה גם ירושלים".

צעד גדול קדימה. בכך הכריז עבד־אל־נאצר הכרזה מרחיקת־לכת ביותר: ש־שטח ישראל, מלפני ה־5 ביוני 1967, שוב אינו בעיניו „אדמה ערבית כבושה."

יתר על כן: למעשה אישר, בדרך השלי־לה, כי מטרת מלחמתו היא לחזור לגבו־לות ה־5 ביוני, ו ל א לחיסול המדינה. בכך הסתייג ממצע אירגוני־החבלה, אף שהבטיח להם עזרה.

אין זו הפעם הראשונה שנשיא מצריים אומר דברים כאלה. אך עד כה אמר אותם תמיד באוזני מדינאים או עיתונאים זרים. הפעם הכריז עליהם בפני המוני העולם ה־ערבי ומצריים עצמה, וזאת בשיא החג ה־לאומי הגדול ביותר שלה.

בכך חזר באוזני הציבור המקומי על אשר אמר לגרומיקו: שהוא מוכן להסדר־שלום עם ישראל, ובכלל זה שלב של משא־ומתן ישיר סימלי, בתנאי שייקבע מראש כי יחזרו ללא כל שינוי גבולות ה־5 ביוני. דברים אלה נמסרו על־ידי הסובייטים ליוסף סיסקו, עוזר שר־החוץ האמריקאי.*

רבים בישראל לא יסכימו להצעת־שלום מוסתית זו, מכיוון שאינה מאפשרת אפילו שינויי־גבול קטנטנים (כמו באיזור לטרון), אינה נותנת פיתרון סביר לשאלת ירושלים ואינה אומרת איך אפשר להגיע לשלום בגבול הסורי מבלי שממשלת דמשק עצמה רוצה בכך. אך הדבר אינו צריך להעלים את העובדה כי דווקא בנאום שנשמע כי־אום מלחמתי קיצוני, היתה כלולה הגדרה מדינית שיש בה צעד גדול לקראת אפשרות של שלום.

היכן הם? היה עוד גילוי מאלף ב־נאום זה: בין השאר גינה עבד־אל־נאצר „מיעוט" בעם המצרי, המתנגד לקו הקיים והרוצה ב„כניעה" — כלומר, לשלום גלוי וסביר עם ישראל.

הנשיא לא גילה מיהו מיעוט זה, מה מקו־מו ומה גודלו. אך עצם הגילוי נותן תשו־בה לשאלה הנשאלת תדיר בישראל: „היכן הם שוחרי־השלום הערביים?"

* האמריקאים, לעומת זאת, תובעים שי־נויי־גבול קטנים לאורך הקו הירוק, והסדר מיוחד לירושלים, שישאיר את העיר מאו־חדת.

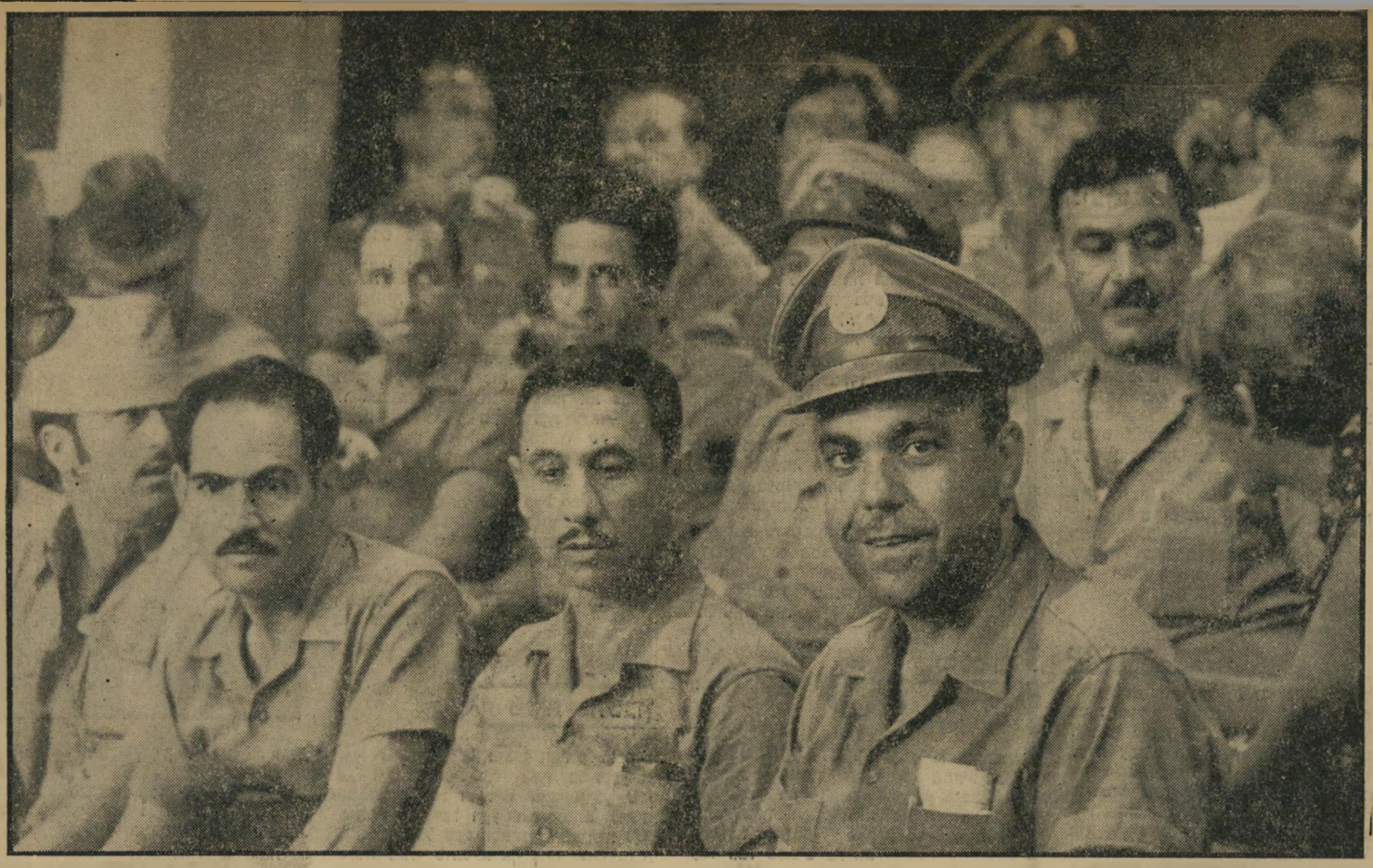
פרסום או. קי.

לכל שיער —
שמפו של נקה

בקיץ, כאשר עליך להרבות בחפיפת השער, חשוב שתתאימי לו שמפו טוב.
התאימי לשערך אחד מסוגי השמפו המעולים של נקה:
ויטל שמפו — בניחוח לימונים, לשער שמן
חלמון שמפו — שמפו ביצים, לשער עדין
לנולין שמפו — לשער יבש
קרם שמפו — לשער רגיל
שמפו של נקה יעניק לשערך מראה בריא ושופע חן

המפיצים: חב' נורית בע"מ ● תוצרת בית"ר

נקה

הדוורים: הממשלה השיבה אותם על ספסלי הנאשמים — וכך הציתה את מרד הדפוקים

דוור שובת עם בנו במסדרון בית־המש־פט. „איננו מסוגלים עוד לסבול את

ביום הראשון השבוע, כשיצא ה־דואר שמואל אסיאו מביתו שבשכונת רסקו באבו־כביר, עצרה אותו אשתו ליד הפתח. היא נתנה בידיו את צמיד הזהב של השעון, אותו קיבלה במתנה לחתונתם, לפני שמונה שנים, ואמרה לו: „תמכור את זה. אולי תקבל כמה לירות... יהיה מה לתת לאכול לילדים במשך השבוע."

שמואל אסיאו, 33, אחד מ־200 דוורי תל־אביב השובתים זה השבוע השני, לא הלך למכור את השעון. כשהכסף שבכיסו מספיק לו כדי מחיר־הנסיעה באוטובוס, הוא נסע לבית־המשפט.

שם, יחד עם ארבעים חבריו, הושב על ספסל־הנאשמים, באחד המחזות המבישים ביותר שידעה המדינה מעודה.

ארבעים ואחד הדוורים, 37 גברים וארבע נשים, היו הקבוצה הראשונה של דוורי תל־אביב שהואשמו בעבירה על התקנות המ־יוחדות לשעת־חירום, בכך שלא נענו ל־צווי־הקריאה שהוציא המפקח על כוח־האדם, ולא חזרו לעבודתם בתלוקת דואר לתושבי תל־אביב. הם היו צפויים לעונש של קנס עד לסכום של 5000 ל"י או עד שנתיים מאסר.

בפעם הראשונה בתולדות המדינה הו־שיבה הממשלה על ספסל־הנאשמים ואימה בעונשי־מאסר על עובדים שניצלו את זכו־יותם להטבת תנאי־עבודתם — זכות שאינה מו־כרת רק במדינות רודניות.

הבזיון לממשלה, המתיימרת להיות מונ־הגת בידי פועלים וסוציאליסטים, לא היה רק בעצם הנפנוף בבית־הסוהר כדי לשבור שביתה. היא הובלטה עי כמה בעובדה שה־ממשלה בחרה להפגין את כוחה דווקא נגד הקבוצה המקופחת ביותר מבין עובדיה, הנמצאת בתחתית סולם המשכורות של ה־עובדים במדינה, ושנראותה כחסרת יכולת התמודדות או ערוך ציבורי.

המדינה ידעה שביתות וסיכסוכי עבודה חמורים ומסובכים מאלה גם בשירותים חיו־ניים יותר למשק. אולם מעולם לא העזה הממשלה לנקוט בצעדים כה קיצוניים ול־גלות קשיחות וחוסר גמישות כשם שעש־תה זאת כלפי הדוחרים — לא משום שהם נראו פחות צודקים משובתים אחרים, אלא מפני שנראו חלשים יותר.

מטבע הדברים הוא שציבור של דוחרים אינו ציבור לוחם וזועם. זהו ציבור של אנשים פשוטים, מורכב רובו מקשישים ובעלי משפחות, שהשלימו עם גורלם ואינם ששים לעלות על הבריקדות. הם נדחפו אל המרד בכיח, בידי הממשלה עצמה. והמרד שלהם לא היה מרד של אנשים זועמים אלא מרד של מיואשים.

„לא איכפת לי שישלחו אותי לבית־הסוהר," אמר שמואל אסיאו בשבתו על

„...מפני שבני רעב!"

הפרקליט

עורך־הדין אמנון זכרוני, שהתנדב לייצג את הדורים במאבקם המשפטי נגד צווי־הריתוק, מאבק בגללו נאלצה הממשלה להיכנע לדורים במאבקם נגד קיפוחם.

(המשך מעמוד 13)

הסוף. אם אשב בבית־הסוהר אני אדע לפחות שהעזרה הסוציאלית תדאג לאשתי ושלושת ילדי."

דוור זה גורל

כ מרות שאף אזרח אינו נוטה להתייחס באהדה לשביתה בשירות חיוני שהורגל אליו, היה משהו טראגי ונוגע־ללב בשביתת־הדורים. משום שהם לא שבתו יש להבין קודם כל את משמעות המושג „דור". דור אינו תפקיד או מיקצוע. זהו גורל. אלה הם חיים שאין עימם כל תקווה לשיגוי או שיפור.

ואכן, רוב הדורים מכירים במצבם. אולם הם משלימים עימו — משתדלים לבצע את תפקידם כמיטב יכולתם.

אחרון הפקידים המתחילים נמצא בעמדה עדיפה משלהם, אפילו אם משכורתו התחלתית נמוכה משלהם. יש לו סיכוי להתקדמות, לעלייה בדרגה, לצבירת שעות נוספות, למציאת הזדמנות לשנות את מצבו. דור, אחרי שהשלים עם היותו דור, נגזר עליו להישאר כזה עד סוף ימיו. אפילו אם יחלה בעבודתו או יאבד את כושרו לכתת את רגליו בין תיבות־הדואר, הוא לא יכול לחלום להגיע למעמדו של אותו פקיד זוטר בדואר המסתכל עליו תמיד מלמעלה ברגשי עליונות.

להיות דור, זה אינו קרש־קפיצה לשום מקום. אלה שעוסקים בכך חייבים במוקדם או במאוחר להשלים עם עובדה זו. אולם אם אין מספקים להם את התנאים המינימליים להשלמה כזאת — את צורכי הקיום והמחיה — אפילו המשלימים ביותר חייבים למרוד.

סליחה, טעות בחשבון

ב אז הסתיים מיבצע הסיוג של עובדי המדינה, באפריל 1964, בו נקבע סולם הדירוג של הדורים, פרצו ארבע שביתות דורים על רקע תביעותיהם להטבת תנאיהם. בכל פעם הסתיימו השביתות בהבטחות, מבלי שתמולא אף אחת מתביעות הדורים.

גם הפעם נראה היה לשרי הממשלה ולראשי ההסתדרות כי יוכלו לחסל את השביתה מבלי להתחייב לכלום, אם גם ייאלצו הפעם להשתמש בצעדים קיצוניים. אלא שהפעם אירע משהו ששיבש את כל חישוביהם.

ביום הראשון השבוע, כאשר התכנסה הממשלה, סברו שריה שהמשפט המתנהל נגד הדורים הוא עניין של שעות ספורות, ושכתוצאה ממנו ייכנעו הדורים. הם לא לקחו בחשבון שהפעם תוכננה הגנה משפטית משוכללת, מסוגלת להתמודד בהצלחה עם המנגנון הדורסני של המשפט בתל־אביב. השבוע הם הוכיחו שגם הדורים, היא נאלצה לקבל את מרבית תביעותיהם הצודקות.

כגנבים בלילה

ך אז, כאותו יום ראשון, בו התברר שהמשפט שנועד להסתיים לא התחיל בכלל, מיהרו ראשי המערך למצוא מוצא מן הסבך אליו הכניסו את עצמם. הם רצו לגמור את העסק עד כמה שיותר מהר, והם עשו זאת כגנבים בלילה.

נציגי הדורים השובתים הוזמנו לפגישה נוספת עם שר־הדואר בלישכתו בירושלים. הפגישה נועדה לשעה 11.30 בלילה. אולם ישראל ישעיהו הגיע לפגישה רק כעבור שעתיים, אחרי שיצא שבור ורצוץ מישיבת צמרת המערך, בה ספג ביקורת קטלנית על טיפולו הכושל בעובדי משרדו.

עוד באותו לילה הסכים השר לוותר על אותם הדברים שבגללם עמד לשלוח את עובדיו לבית־הסוהר. למעשה הוא קיבל את מרבית תביעותיהם של הדורים. בעוד שקודם היה מוכן להבטיח רק הבטחות מעורפלות על העלאת משכורות הדורים, הוא הסכים לתת להם מיד תוספת משכורת של 10 לירות לחודש, ולהעלות את משכורתם של 80 אלף דורים ב־1 באפריל 1965 ב־10 לירות נוספות.

בעוד שקודם טען שלא ניתן לקצר את מסלול הקידום של הדור מסיוג של 14 נקודות עד ל־20 נקודות — דרגת השיא של דור (בה הוא יכול להרוויח, אם הוא אב לשלושה ילדים, משכורת ברוטו של 595 ל"י לחודש) — הסכים לקצר את המסלול מעשר שנים לשבע.

הוא קיבל את התביעה למתן שעות נוספות לדורים — בצורה שיקבלו תוספת תשלום אם ישאו מיטען מכתבים כבד יותר מן המקובל, וקיבל את דרישתם לשבץ בעבודות־פנים בדואר דורים שנפלטו מסיבות בריאות וגיל מעבודת הדוורות. הוא היה מוכן אפילו להתחייב להזהיר את אחד הגורמים לתסיסת דורי תל־אביב — הפקיד הממונה עליהם ישירות — שישנה את יחסו אל העובדים שתחת מרותו.

למעשה, נכנע שר־הדואר כמעט לכל אורך החזית. אותו ישראל ישעיהו, שביום הראשון השבוע ביזבז על מודעות פנייה אישית לדורים בכל העיתונות סכום השווה למשכורתם החודשית של תריסר דורים, יצא מן הקרב כשידיו על ראשו.

המנצחים

כדי לשפר את רמת־חייהם או להטיב את תנאי־עבודתם. הם הציגו אומנם שורה של חמש תביעות שלמסתכל מן החוץ קשה היה לרדת לפישרן. אולם למעשה הסתכמו כל חמש תביעות אלה בתביעה אחת: תוספת כסף למשכורתם.

לא תוספת לצורכי הבראה או ביגוד. לא תוספת שתאפשר להם לרכוש מכשירי טלויזיה או ללכת להצגת תיאטרון. אלא תוספת שתאפשר להם לחיות, לקנות יותר אוכל לילדיהם או לרכוש עבורם בגדים ונעליים.

זאת היתה הטרגדיה האמיתית של שבתת־הדורים: שבמציאות של מדינת־ישראל הסוציאליסטית, אין אנשים מקופחים המקיימים משפחות על משכורות־רעב דלות, מעזים אפילו לדרוש בגלוי העלאת־משכורת שתאפשר להם לחיות. החשש פן ייראו כחבלנים גרם להם להסתפק את צרכיהם בפשוטים בנוסחאות כמו „תוספת מאמץ", „הוצאות דמי־שתייה", „תיקונים בדירוג", או „קיצור המסלול".

אולם מטרתם של הדורים היתה ברורה לחלוטין: הם רצו תוספת הומרית מאוד — כסף.

כדי להבין את משמעות השביתה שדחפה את הדורים עד לנכונות ללכת לבית־סוהר, כדי לשפר את רמת־חייהם או להטיב את תנאי־עבודתם. הם הציגו אומנם שורה של חמש תביעות שלמסתכל מן החוץ קשה היה לרדת לפישרן. אולם למעשה הסתכמו כל חמש תביעות אלה בתביעה אחת: תוספת כסף למשכורתם.

לא תוספת לצורכי הבראה או ביגוד. לא תוספת שתאפשר להם לרכוש מכשירי טלויזיה או ללכת להצגת תיאטרון. אלא תוספת שתאפשר להם לחיות, לקנות יותר אוכל לילדיהם או לרכוש עבורם בגדים ונעליים.

זאת היתה הטרגדיה האמיתית של שבתת־הדורים: שבמציאות של מדינת־ישראל הסוציאליסטית, אין אנשים מקופחים המקיימים משפחות על משכורות־רעב דלות, מעזים אפילו לדרוש בגלוי העלאת־משכורת שתאפשר להם לחיות. החשש פן ייראו כחבלנים גרם להם להסתפק את צרכיהם בפשוטים בנוסחאות כמו „תוספת מאמץ", „הוצאות דמי־שתייה", „תיקונים בדירוג", או „קיצור המסלול".

אולם מטרתם של הדורים היתה ברורה לחלוטין: הם רצו תוספת הומרית מאוד — כסף.

**כדי להבין את משמעות השביתה שדחפה את הדורים עד לנכונות ללכת לבית־סוהר, יש להביט בת

עיתוני העולם הירבו השבוע לכתוב על „הרוח התוקפנית החדשה של חיל־האוויר המצרי", על „ההוכחות הברורות לשיקומו ושיפורו של חיל־האוויר המצרי" ועל החלטתו של נאצר להחליש את ישראל על־ידי התקפות־אוויר על ערים ישראליות. מה האמת בידיעות אלה? האם הן מבשרות תפנית בכושרם האווירי של המצרים וסכנה חדשה לישראל? על כך משיב פרשנו הצבאי של „העולם הזה" ברשימה זו.

חלומם: להפציץ את תל־אביב

ש ברנו את אגדת עליונות חיל־האוויר הישראלי," צהלו השבוע שופרות התעמולה המצריים. היתה להם סיבה טובה לשמוח. בפעם הראשונה מאז מלחמת ששת־הימים, חדרו ביום הראשון השבוע רביעיות של מטוסי קרב־הפצצה מצריים מדגם סוחוי 7 לחצי האי סיני, תקפו והפציצו מוצבים ישראליים, מבלי שאיבדו אף מטוס אחד ומבלי שנכנסו בקרב־אווירי עם טייסים ישראליים.

לא רק בעיני המצרים ומשקיפים זרים בקהיר, אלא גם בעיני ישראלים רבים, התקבל הרושם כי חל שינוי ביחסי הכוחות באויר בין חילות־האויר של ישראל ומצריים. עד כה היו רוב נסיונות החדירה המצריים מסתיימים בכישלון, אם לא בתבוסה מוחצת.

והנה, תוך שבוע אחד, הצליחו המצרים לתקוף מוצבים של צה"ל לאורך התעלה מבלי שנאלצו להתמודד עם מטוסים ישראליים, וההתמודדות שנערכה למחרת, ביום השני השבוע, הסתיימה ללא תוצאות עבור שני הצדדים, שבוע אחרי ששני מטוסים ישראליים הופלו, בפעם הראשונה, בקרבות־אויר עם המצרים.

למרות שהפצצת המטוסים המצריים נמשכה שתי דקות בלבד וגרמה מספר אבדות מועט יחסית (הרוג אחד ושישה פצועים), היו לה השלכות מוראליות גדולות יותר.

והשאלה שהטרידה את הישראלים יותר מזאת היתה: אם הפער האיכותי אינו נובע מכמות המטוסים או מטיבם, אלא מכושרם האישי של הטייסים כבודדים.

אבל רק אגדה היא שמטוס ישראלי הוא בלתי־פגיע, שהוא ייצא שלם מכל קרב־אווירי, ושניתן להקים בעזרת מטוסים מחסום אווירי על הגבול שאינו ניתן לחדירה.

הסכנה היא בבריחה מן המציאות. כל מי שהורגל כי כל קרב אווירי בתעלה חייב להסתיים בכותרות־ענק בעיתוני הערב על מספר מטוסי האוייב שאבדו, ושוכח שמלחמה באויר היא בכל זאת מלחמה ואינה תסריט ערוך מראש — דן את עצמו למצב של ניפוץ האשליות.

★ ★ ★

מ שום כך חובה להתייחס גם בצורה מציאותית לאיום המצרי להפציץ את תל־אביב.

מטרה זו הפכה, משום מה, למעין „אידיאה פיקס" של הטייסים המצריים עוד לפני מלחמת ששת־הימים.

איום בהפצצה כזו חוזר מדי פעם באופן ישיר או בעקיפין מפיות מפקדי הצבא המצרי ומפי גמאל עבד־אל־נאצר עצמו. רק לאחרונה דיווחו כתבים זרים כי במיפגש של טייסים מצריים עם נשיאם הם נשבעו לו לסוס ולהפציץ את תל־אביב אם רק יטיל עליהם משימה זו.

בכלים העומדים לרשותם יכולים המצרים לתכנן מיבצע כזה. יש ברשותם כמות מספיקה של מפציצים. אולם

נאצר וטייסיו

כדי להתגבר על בעייתו ה־עיקרית של הצבא המצרי — החשש מפני העליונות של „הסופרמן" הישראלי — מכניס נאצר את חיל־האויר שלו למיבצעים שנועדו להעלות את מוראל חייליו. הוא עצמו מברך אישית את הטייסים שהשתתפו במה שנראה בעיניהם כנצחונות המבשרים מיפנה.

המרחק בין בכיסי ההמראה שלהם לבין המטרה, נותן שהות התראה ממושכת די הצורך לחיל־האויר הישראלי, כדי לה־פוך נסיון כזה למיבצע התאבדות המוני של המצרים.

יכול להיווצר מצב שלמרות ההגנה האנטי־אווירית, למרות טילי ההוק ולמרות המחסום של מטוסי חיל־האויר הישראלי, יצליחו מפציץ או שניים להסתנן עד למטרה, אבל המחיר שיהיה על המצרים לשלם עבור נסיון כזה יהיה כה כבד, שיהיה זה טירוף מצידם לנסות.

משהו אחר לגמרי הוא להזניק מספר מפציצי סוחוי 7 מ־בסיסים הנמצאים במרחק דקות טיסה ספורות מהתעלה, לניחות־פתע קצרצרות על מעוזי התעלה בשיטת סגע־וברח.

למרות שאיבדו למעלה מ־30 מטוסים בקרבות־אויר מאז מלחמת ששת־הימים, סומכים המצרים על יתרונם הכמותי במטוסים, כדי להמשיך ולאיים על ריכוזי אוכלוסיה בישראל.

בצל המיגים

מאשר לצאת לטיסה ארוכה של מפציצים כבדים ואיטיים יותר. אין ספק שהמצרים יודעים זאת.

לשם איום על המרכזים העירוניים של ישראל הם זקוקים לבסיסים קרובים יותר, שיאפשרו להם גיחה וחזרה מהירות. בסיסים כאלה קיימים מחוץ למצריים — בירדן, בסוריה או בלבנון. אין להוציא מכלל אפשרות שבמצב מסויים, באחד השלבים של ההסלמה, אמנם ינסו המצרים לנצל בסיסים כאלה לשם תקיפת מטרות אזרחיות בישראל. אולם אם יעשו זאת, הם יודעים שסירוש הדבר מהלומות־תגובה על המר־כזים האזרחיים של אותן המדינות שסיפקו את הבסיסים ובמצרים עצמה, שמרכזיה נמצאים בטוח המטוסים הישר־אליים. בקיצור: מלחמה טוטאלית.

★ ★ ★

א ם השתנה משהו בחזית התעלה בשבועות האחרונים הרי השינוי חל דווקא בחיל־האויר הישראלי. הוא הפך לשותף פעיל במלחמה. אם עד כה היה מעין שותף סמוי, שנקרא להתערב רק במיקרים חריגים, כדי למנוע גיחות לצרכי צילום וסיור או הפגנות־כוח של המצרים, הרי לאחרונה הוטלו עליו משימות מיבצעיות שוטפות ויומיומיות.

כתוצאה מפעילות זו נאלץ גם חיל־האויר המצרי לצאת למיבצעים שקודם לא הוטלו עליו. העובדה שהמצרים עושים היום דברים שלא עשו קודם, אינה אמת־מיבחן. המיבחן הוא באיזו מידה של כושר ויעילות הם מבצעים משימות חדשות אלה. ובבחינה זו הם לא גילו שום דבר חדש שלא היה ידוע עובדתית קודם.

דף תשקיף

התימרונים הצבאיים של גולדה נגד דיין

זהו הסיפור מאחורי דחיית הישיבה של לישכת העבודה, בה עמדו להגיע לידי סיכום ההידברות בין זקני המערך לבין אנשי רפ"י:

הישיבה נועדה ליום החמישי שעבר, כאשר לפתע שודרה הודעה כרדיו, על דחיית הישיבה, מאחר שמיספר שרים עסוקים בענייני משרדיהם ולא יוכלו להשתתף. למעשה, היה רק שר אחד שהודיע כי הוא עסוק בענייני משרדו ולא יוכל להופיע: שר הביטחון משה דיין.

כי זגמרי במיקרה, התפתח באותו יום הקרב האווירי הגדול משני צידי התעלה.

אצל גולדה נודד החשש, שאם תתכנס הלישכה בהיעדרו של דיין, מסיבות אלה, תצטייר אצל האזרחים תמונה של עסקנים המתכוססים בכוץ הקנוניות המפלגתיות, בשעה שמשה דיין שוקד על ביטחון המדינה, בחזית הרחוקה. לכן הורתה לכל את הישיבה, והמציאה את התירוץ כי השרים עסוקים.

שר אחד, שלא ידע שהוא עסוק, היה אבא אבן. הוא כבר היה בדרכו לישיבה, כאשר השיגה אותו הידיעה על ביטולה, והוא חזר לביתו ברחובות.

בינתיים הוחלט, כי להבא לא יותר היעדרו של משה דיין מדיונים אלה „מטעמי ביטחון".

דיין וקולק מובטחים

דיין צעד צעד חשוב קדימה, כמאבקו נגד פינחס ספיר: הוא השיג הסכמת מנהיגי מע"י, שאם לא יהיה פילוג — לא יהיה עירעור על מעמדו כשר הביטחון אחרי הבחירות.

בתימרונים המוקדמים, רמז פינחס ספיר כי אינו מוכן להבטיח את משרד הביטחון לדיין מראש, והדבר נראה כחלק ממסעו של המוכ"ל לדחוף את דיין החוצה.

נצחון נוסף של מחנה דיין בתימרונים אלה: המפלגה לא תציב מועמד אחר ל־ראשות עיריית ירושלים, כנגד מועמדותו של טדי קולק.

קודם לכן הודיע ספיר, כי המועמד לתפקיד זה ייקבע על־ידי סניף המפלגה בירושלים. סניף זה כפוף לו, דבר שפתח פתח להרחקתו של קולק מראשות הרשימה. בלחץ אנשי דיין, מתגבשת בצמרת המפלגה ההחלטה, שאין לחשוב על החלפת קולק.

המשולש ספיר—פרס—דיין

בעייה שטרם מצאה את פיתרונה: מה יהיה עתידו הפוליטי של שמעון פרס?

בעוד שעד לימים האחרונים נראה פינחס ספיר כאוייבו המושבע של פרס, וכמי ש־חוסם בעקשנות את הדרך בפניו, התרבו הסימנים כי ספיר מוכן לעיסקה עם פרס.

מה שאינו ברור עדיין הוא, באיזו מידה מעוניין גם משה דיין בהטלת מישקלו לצד שמעון פרס, ואם הוא ייאבק למען מינויו כשר בממשלה הבאה?

מלחמה על ענייני מלחמה

מלחמה שתלך ותחריף: זו שפרצה בין יגאל אלון ומשה דיין. חזית ההתמודדות: ענייני צבא וביטחון.

המלחמה היא אומנם יזומה בידי אלון, בסיועו הפעיל של ספיר. אבל דיין הוא אשר הכריע בקביעת שדה המערכה.

הוא מאמין, כי בכל ויכוח בענייני ביטחון תהיה ידו באופן טיבעי על העליונה, בזכות היות מלחמת ששת־הימים, ובזכות היותו שר הביטחון היכול לקבוע עובדות ביטחוניות בסיסיות.

הקרב על גלי הרדיון

קרב נוסף הצפוי במיסגרת המלחמה הכללית בצמרת מע"י הוא הקרב על אמצעי התיקשורת.

יעד ראשון, אליו מכוונים אנשי ספיר את נשקם: מנהל גלי צה"ל יצחק ליבני. הם רואים בו איש הממקורב לדיין ולרפ"י, אינם מסכימים שהוא יחזוש על אמצעי־הסברה כה חשוב, דורשים להעמיד במקומו „איש מיקצוע אובייקטיבי" — כלומר איש המקורב להם.

יעד אחר: יו"ר מועצת השידור ד"ר חיים יחיל, בו הם רואים אחד המטיפים העיקביים לפילוג המפלגה.

אלמוגי מוסיף שכר

בימים בהם אישר שר העבודה יוסף אלמוגי הוצאת צווי־ריתוק לדוקרים, מפני שהממשלה לא הסכימה לעקוף את הקפאת השכר, הוא מצא דרך לעקוף את ההקפאה בתוך משרדו שלו.

הזוכה המאושר: מנהל לישכתו של אלמוגי, יוסף מאיר, שמשכורתו נעה בסביבות אלף ל"י לחודש, בתוספת מכונית, טלפון וכדומה. התוספת: כ־400 ל"י, שהן קצת פחות מן הסכום שדוור מתחיל חייב להתקיים בו.

ג'וב חדש לח"כ סרדינס

צמרת מפלגת העבודה דואגת לג'וב חדש לח"כ משה סרדינס, שנאלץ לעזוב את הכנסת על רקע השערוריה בתנועת המושבים.

הג'וב החדש: שליח העלייה לאמריקה הדרומית, מתוך תקווה שהיהודים שם יבינו את השפה הספניולית, הקשורה בפיו של סרדינס.

בינתיים פרצה שערוריה חדשה, כאשר גילו עסקני מרכז הקניות, שממנו הודח סרדינס, כי הוא קנה שם אספקה בשמו של חבר אחר.

עירעור על מינוי בן־אהרון

ייתכן עירעור על ההחלטה, שיצחק בן־אהרון יהיה מועמד מע"י לתפקיד המזכיר הכללי של ההסתדרות.

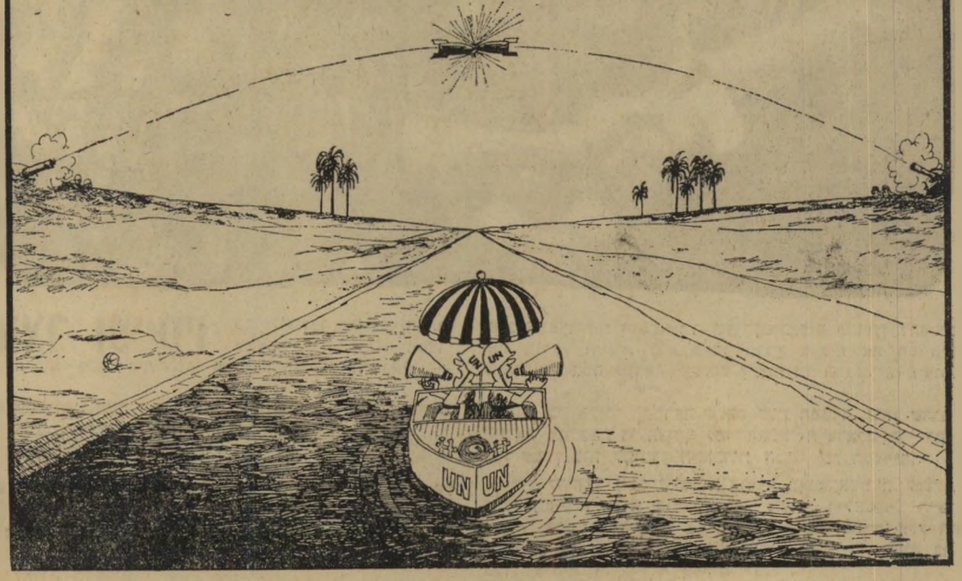
המערערים העיקריים הם מבין אנשי רפ"י, הטוענים כי דבר זה מוכיח שמפלים את חברי אחדות־העבודה לטובה, וכי אין איזון באיחוד שלוש מפלגות מע"י.

ייתכן עירעור גם מצד כמה מראשי אחדות־העבודה, הרואים בבן־אהרון אישיות פוזיציה בתוך סיעתם, ועל כן אינם שלמים עם מינויו.

מסע־נצחון למסע־הבחירות

מומחי יחסי־הציבור של גולדה מאיר מתכננים את כיסוי מסעה בארצות־הברית כמסע־נצחון, המכוון בעיקר לתיצרוכת ישראלית פנימית, בדיוק בזמן מערכת הבחירות לכנסת השביעית.

מלבד כיסוי ברדיו וטלוויזיה — שיינתן מחוץ למיכסת השידורים המפלגתיים לבחירות — יזכה המסע לכיסוי צמוד מצד שני עיתונים יומיים לפחות, שהסכימו לצרף לגולדה כתבים בכירים.

„תיקון!" (פארדון, גרמניה)

אומגה נותנת לך יותר- כל חלקיק שניה

הכנס לעולם של הדיוק המושלם עם המבחר של CHRONOGRAPH ו-TIMERS של OMEGA

דורנו הוא דור הקצב והמהירות ושיעות התקשורת המתקדמות. חלקיק השניה - אשר עד כה היה ענינם הבלעדי של ספורטאים מצ׳טיינים ומדענים, הופך להיות במי׳דה גוברת והולכת, ענינם של הכל. זו הסיבה שבגללה עיצבה אומגה מחדש, את כל סדרת השעונים האולטרה - מדוייקים - ה׳TIMERS וה׳CHRONOGRAPHS למקצוענים ולחובבים.

בכל 120 השנים שאנו מייצרים שעונים, טרם ייצרנו שעונים כה רב שימושיים; מדהימים בתכונות הדיוק שלהם.

הם מאחדים בתוכם את כל הידע שנצבר בשטח עבודות הדיוק, תוך כדי עיצוב 627 סוגים שונים של שעונים מדי-זמן וקוצבי-זמן, שנוצ׳רו במיוחד עבור המשחקים האו׳לימפיים במכסיקו. דיוקם הגיע עד לחלק ה-100,000 של השניה אך הם בנויים לחסינות ועמידות. אפילו האסטרונאוטים של ארה"ב יכולים להשתמש בשעוני OMEGA CHRONOGRAPH SPEEDMASTER ל"טיולי החלל."

דגם זה תוכל לבחור גם אתה אצל התכשיטן של אומגה, מתוך הסדרה החדשה כולה.

אם דיוק בשניות וחלקי-השניות חשוב לך – טוב שיעשה זאת עבורך שעון של OMEGA - השעון שליווה את טייסי החלל של אפולו וו לירח.

אומגה
ראשונים בחלל
ראשונים על הירח
ראשונים בכל מקום של חשיבות

אומגה
- מודד זמן רשמי במשחקי מכסיקו ובמכביה השמינית.

הוא ברח ממקום התאונה כשמחשבה אחת בלבד מריצה אותו: להתחמק!

קנדי - רוצח?

עברה אחת ויחידה הפכה השבוע את הסנטור אדוארד (טד) קנדי לרוצח: היתה זו הודעתו של אמודאי־המשטרה, שלוא היו מועיקים עזרה למקום התאונה מייד כאשר אירעה, ניתן היה להציל ממות את מארי ג'ו קופצ'נה הבלונדית, שהיתה עם הסנטור במכונית.

הסיבה: כאשר נפלה המכונית בה נסעו צעיר הבנים של משפחת קנדי ומזכירתו לשעבר של אחיו, לתוך המים, נלכד בתוכה כיס־אויר. המזכירה הטבועה נתגלתה ב־תוך המכונית השקועה בתנוחה כזו שראשה היה נתון בתוך כיס האויר.

כלומר: היא לא טבעה מייד כאשר נפלה המכונית למים. היא נשארה בחיים, כשהיא נושמת את החמצן המעט שנלכד בכיס ה־אויר.

כשנסתיים מלאי החמצן — מתה.

★ ★ ★

נבך שאין דוגמתו

מדוע לא הזעיק הסנטור מייד משטרה? טענתו, שהוא היה נתון בהלם במשך עשר שעות — לא עמדה במיבחן המציאות, הוכחה כמופרכת.

כתוצאה, נותרה רק האפשרות האחרת: שהוא עשה זאת ביודעין, בנסיון להסתיר ולטשטש את המיקרה מידיעת המשטרה והציבור.

בעשותו זאת, נהג טד קנדי כנבל שאין דוגמתו. מקובל לחשוב שנהג הגורם לתאונה ובורח מן המקום, כשהוא מפקיר את ה־פצועים, הינו אדם הנוהג בשפלות. אולם נהג כזה פועל בדרך כלל אינסטינקטיבית, בלי לחשוב. ואילו הסנטור האמריקאי פעל רבות בעשר השעות שלאחר התאונה — וכל פעולותיו היו מחושבות וממוקדות ל־מטרה אחת: לנסות להסתיר את מעשיו, לטשטש כל עקבות, להתחמק מאחריות.

★ ★ ★

הכך כדי להשתיק

מדוע מופרכת טענתו, שהוא היה נתון בהלם?

כמה סימנים מעידים על כך:

● במצב של הלם, כביכול — מה עשה קנדי לאחר שהצליח להשתחרר מן המכונית השקועה? הוא לא החל משוטט ללא מטרה, מבלי לדעת על הסובב אותו, כמקובל ב־מיקרים כאלו. לא ולא: הוא צעד ישר אל הבית ממנו בא, בו נמשכה אותה עת ה־מסיבה, ומיהר להזעיק שני ידידים — אחד מהם פול מרקהאם, התובע הכללי לשעבר של מדינת ניו־אינגלנד.

לגבי אדם הנתון בהלם, היתה בכך משום צלילות־דעת מפתיעה.

● דקות ספורות לאחר מכן, כבר חזר קנדי למקום התאונה בלוויית שני ידידיו. ה־שלושה זינקו למים, ניסו להגיע אל המכו־נית השקועה, לפתוח את דלתותיה ולהוציא ממנה את מרי ג'ו. קנדי השתתף במאמצים אלו באורח פעיל, שחה במים למרות הזרם החזק. לגבי אדם הנתון בהלם, היה בכך מיבצע ראוי לשבח.

● אולם יותר מכל הפרטים האלו, זע־קה לשמים שאלה אחרת: מדוע לא הודיעו שני ידידיו של קנדי למשטרה על התאונה? ה־ם לא היו בהלם. מדוע לא הודיעו למש־טרה על התאונה גם כל משתתפי המסיבה, לאחר שקנדי ושני ידידיו עזבו בדרכם חז־רה למכונית הטבועה?

המסקנה ברורה: סנטור קנדי — שלפני התאונה נחשב למתחרהו של ריצ'ארד ניקסון בבחירות לנשיאות בשנת 1972 — ידע היטב מה שהוא עושה, כאשר מיהר להסתלק מ־מקום התאונה. הוא לא היה בהלם. הוא פעל ביודעין, בעזרת ידידיו, כדי להשתיק את המיקרה.

הסיבה הסבירה: קנדי נסע עם המזכירה הבלונדית היפהפייה לדרך־עפר שהובילה ל־איזור שומם ליד החוף. לאחר זמן מה, כ־אשר שבו בחזרה, איבד קנדי, שהיה כנראה שתוי, את השליטה על ההגה בנקודה שבה התחברה דרך העפר אל הדרך הראשית, וה־אולדסמוביל השחורה הענקית עפה מעל גיש־רון העץ הקטן לתוך המים.

★ ★ ★

שקרים, שקרים

נדי חשש מהגילוי, מאחר שלא היתה לו כל סיבה סבירה להיות באותו מקום ובאותה שעה במכוניתו עם המזכירה. לוא היה הדבר מתגלה בציבור, היה הסנטור ה־קאתולי, הנשוי ואב לילדים, ניזוק קשה. משום כך ניסה לטשטש את מה שקרה, הס־תבך תוך כדי כך בשקרים נוספים:

● הוא טען שהיה בדרכו למעבורת שעל הדרך הראשית. אולם מאחר שהמעבורת פו־עלת רק עד חצות, טען קנדי שהתאונה אירעה ב־11.40, אלא שעד־ראייה טען שהוא פגש במכונית בשעה 12.40 — כאשר ה־מעבורת כבר לא פעלה.

● אשר להימצאותו בדרך העפר הצד־דית, שכלל אינה מובילה למעבורת — הס־ביר קנדי שהוא טעה בדרכו. בהתחשב בכך שהיתה זו הסביבה בה נולד וחי רוב חייו, נראתה טענה זו מגוחכת.

★ ★ ★

משפט בן 12 דקות

תירות אלו התגלו רק השבוע, שי־שה ימים לאחר התאונה, בעת שידור הטלוויזיה המפורסם שקיים קנדי, ושבו ניסה להציל את עתידו הפוליטי.

שידור דראמאטי זה התקיים לאחר שישה ימי התייעצויות קדחתניות עם כמה מבין מיטב המוחות בארצות־הברית, שגויסו כולם כדי לענות על שאלה אחת: כיצד להוציא את טד הצעיר מהבוץ?

בין אלו שהוזעקו להתייעצויות: רוברט מקנאמארה, שר־ההגנה בממשלות קנדי ו־ג'ונסון; תיאודור סורנסון, בשעתו מיועציו של הנשיא קנדי המנוח; ובארק מארשל, ל־שעבר סגן התובע הכללי בממשלת ארצות־הברית.

תוצאות התייעצויות ששת הימים היו:

● הפנייה הדרמאטית והרגשנית בטל־ויזיה, מחושבת לפרטי־פרטיה, שנועדה ל־זעזע את ליבם של תושבי מסצ'וסטס ולה־כך נתגלתה מכונית ה־מוות לראשונה: הפוכה של הפנוש האחורי, וקצהו התחתון של מיכל הדלק. על אף עומק המים הרדוד במקום, לא הצליחו קנדי ושני ידידיו לפתוח את דלתות

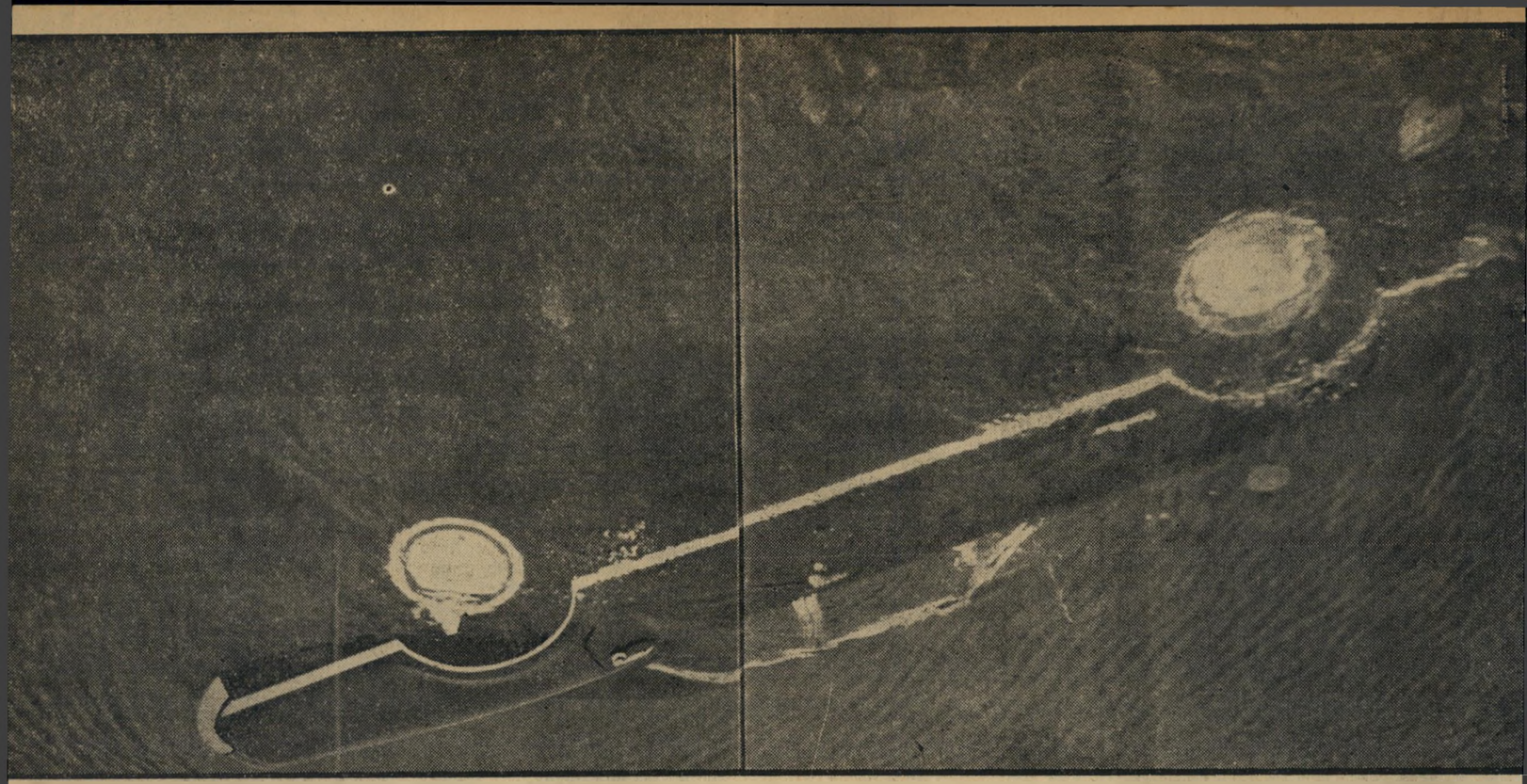

הפוכה בתוך המים

גשר המוות

מעל הנישרון הצר וחסר ה־

הקבר

זוהי מכונית **האולדסמוביל** השחורה של הסנאטור אדוארד קנדי, בה מצאה את מותה מרי ג'ו קופצ'נה, המזכירה הבלונדינית בת ה־29. כאשר עפה המכונית למים, היא התהפכה על גגה. מאחר שכל החלונות היו סגורים במכונית ממוזגת האוויר, לא נמלט ממנה כל האוויר גם כאשר פתח הסנאטור קנדי את דלת הנהג והצליח להימלט מטביעה. כיס־אוויר גדול נשאר זמן רב במכונית, שעשוי היה להשאיר את מרי זמן רב בחיים. בתמונה זו נראית המכונית בעת תחילת פעולת המשייה.

של קנדי שהוא נכנס לדרך זו בטעות לא התקבלה על הדעת, בהתחשב בעובדה כי הוא

סד ואשתו

סנאטור קנדי ואשתו בהלוויית מרי ג'ו קופצ'נה. קנדי לובש צווארון חגורה אורתופדית, בעיקבות חבטה שספג בתאונה. הבעתה של אשת הסנאטור קנדי חתומה וקפואה ולא ניתן ללמוד ממנה על רגשותיה.

האב השכול

ג'וסף קופצ'נה, אביה של הטובעת, בלוויה, כשלצידו בתו השנייה.

ביאם לידי רחמים על הסנטור המיסכן, ה־תמים — ולהשכיח מהם את העובדה שהוא אשם למעשה ברצח מארי ג'ו קופצ'נה.

● הודאה מיידית מצידו של קנדי ב־האשמה של נטישת מקום התאונה בלי ל־הודיע למשטרה. הודאה זו גרמה לכך שלא ניתן היה כלל לחקור את הסנטור. משפטו נסתיים 12 דקות לאחר שהתחיל. קנדי נש־פט לחודשיים מאסר־על־תנאי — המינימום הקבוע בחוק.

★ ★ ★

תלמים דרמאטי

ב שידור הטלוויזיה הרגשני התייחס סד בן ה־37 לשמועות שרחשו בציבור, הכחיש שהיה שתוי בעת המיקרה, טען כי „לא היתה כל התנהגות בלתי מוסרית" ביגו לבין מרי ג'ו. יחד עם זאת, טען, הוא נוטל על עצמו את מלוא האחריות למעשהו. משום כך הודה באשמה, הסביר — ומשום כך ביכולתו גם להבין אם אזרחי המדינה יחליטו שאין הם רוצים בו יותר כסנטור שלהם.

אולם הוא לא טרח להבהיר בשידור, כיצד הוא מציע לקיים למעשה את הצבעת אי־האמון בו. מומחים תיארו את השידור כ־„תכסיס הסוליטי הדרמאטי ביותר בארצות־הברית מזה שנים רבות."

השידור נערך שעות ספורות בלבד לאחר המשפט. בתום המשפט תקפו עיתונאים את דומיניק ארנה, מפקד משטרת אדגרטאון, שבתחומה אירעה התאונה, ושהיה אחראי על התביעה. הם תבעו לדעת מדוע לא הו־נשה עליו כל תביעה נגד הסנטור, ש־

סנטור, על ש ה ם לא הודיעו למשטרה על התאונה. מפקד המשטרה השיב שהוא שבע רצון מגזר־הדין שניתן נגד הסנטור, וש־לגביו התיק סגור.

★ ★ ★

זייף בבחינות

ד שאלה היא רק, באיזו מידה יסכי־מו גם הבוחרים האמריקאים לראות את התיק כסגור. עיתונאים זריזים מיהרו להז־כיר לקוראיהם, בהקשר למשפט, שאין זו הפעם הראשונה שבן־הזקונים של בית קנדי בורח מן המערכה: הפעם הראשונה אירעה בהיותו סטודנט באוניברסיטת הארוארד ה־מפורסמת. הוא נתפס או כאשר שלח תלמיד אחר להיבחן במקומו. למרות שם משפחתו המפורסם, סולק או טד מהאוניברסיטה, ו־אביו נאלץ לשלם הון תועפות כדי שאוניבר־סיטה אחרת תסכים לקבלו לבין כתליה.

ייתכן שהבוחרים יזכרו עובדה זו, כאשר ירוץ טד קנדי בשנה הבאה לבחירות לתקו־פה נוספת בסנאט, ועוד שלוש שנים, כאשר ירוץ בבחירות לנשיאות ארצות־הברית. אם ירוץ.

ייתכן שהם יזכרו אז, שהמועמד החתיך, בעל החיוך שובה הלבבות, חלף בריצה, בליל יולי אחד ב־1969, על פני חמישה בתים, שבכל אחד מהם היה טלפון, ולא נכנס לאף אחד מהם — בעוד שבקרקעית הנהר היתה כלואה במכוניתו מרי ג'ו קופ־צ'נה, כשהיא מכלה את שארית החמצן ה־מעט שנותר במכונית, ומייחלת לעזרה שלא

כאן ירד

זוהי הנקודה בה עפה מכונית האולדסמוביל

מלכה נבחרה בהטלת מטבע * מה עושות נערות הגוגו כשנמאסו הדיסקוטקים? דולצ'ה ויטה נוסח זיכרון

אתי: יום

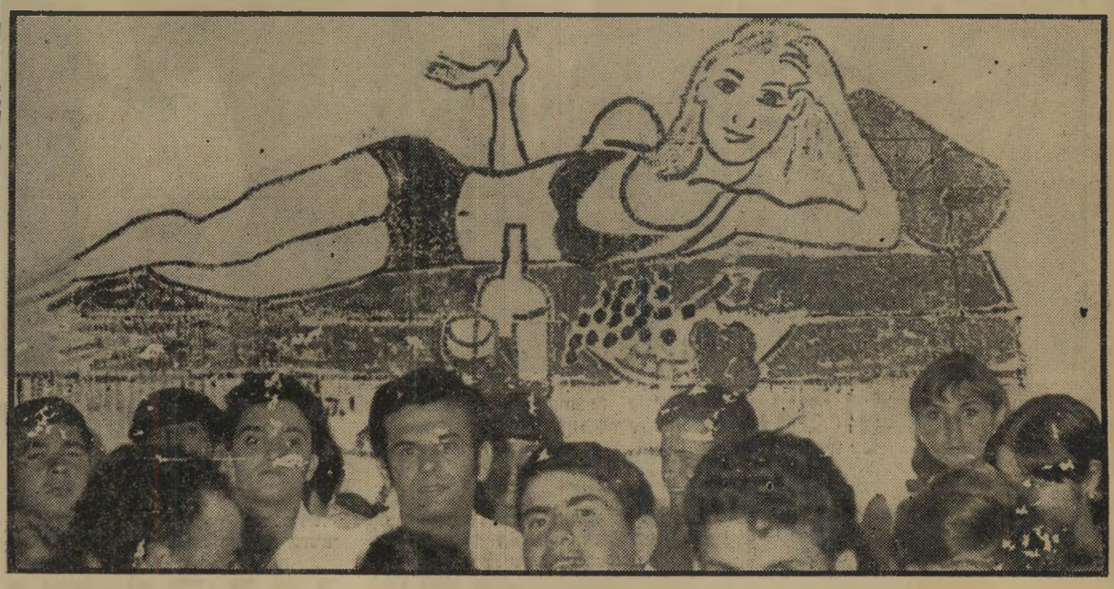

חוב: לא ביקורת

פנינה מחדרה: אני פרפרית

SWINGING ZICHRON

הקהל והוואמפ: אולי כדאי לפתוח סטיקייה?

שפרה נאורי: הדוגמנית הישראלית ממול

מאז ימי הבארון ועד לפני שבועיים התנהלו החיים בזיכרון בשקט ובשלווה. כל זיכרונאי נהג להיוולד בזיכרון, ולהתחתן עם זיכרונאית כדי להביא לעולם זיכרונאים קטנים, וחוזר חלילה.

בימים היה מעבד את אדמתו, ובערבים היה משחק רמי כמו כל ישראלי הגון, או שהיה... לא חשוב.

וכו' וכו' וכו' עד שהגיעה לזיכרון הרבולוציה בצורת מין מוסד הקרוי בלע"ז דיסקוטק. הדיסקוטק הזה נקרא קאפרי, מנגנים בו ג'וויסט, רוקדים פאסו דובלה, והוא משמש מקור גאווה לכל המושבה.

עוד לפני שפתחו אותו, באה כל זיכרון לראות ולהתרשם, וגם לתת עצות איפה לבנות את הבאר, או "אולי כדאי לפתוח במקומו סטקייה."

זיכרונאי אחד שנחה עליו המוזה לא התאפק וצייר על הקיר פראסקו בצורת וואמפ שרועה על דרגש בפוזה מפתה, ואת החברות שלה.

בסוף היה הכל מוכן. הדיסקוטק נפתח, וכולם באים לשבת קצת, לראות את הוואמפ וגם לראות אם שמעו בקולם ואיך זה יצא. בעיקר גדולה השימחה בליל שבת.

הזיכרונאים נועלים את ביתם, על הדלת משאירים פיתקה "המפתח בעציץ", והולכים לבלות.

גם חובבי מוסיקה ובילוי ממקומות רחוקים יותר נוהרים לדיסקוטק וממלאים את כל המקומות שנשארו.

פנינה, שחרחורת בת 17 ("אני פרפרית") מדגימה עם החברים שלה סירטאקי נוסח חדרה. ממול עונה להם אליעזר בפאצ'אנגה זיכרונאית טהורה, ודורך על רגלה של על-מה מלאת גוף בתוך שימלת ערב ארוכה.

הערב זה לא סתם ערב. הערב יופיע הזמר אריס סאן. ברחוב כבר מזמן מחכים לו המעריצים, ולידו החלונות מצטופפים זיכרונאים עניים ומסתכלים פנימה בעיניים כלות.

אין להם עשר לירות לשלם עבור הכניסה, אז אולי ישמעו קצת אריס סאן מבחוץ. ועד אז הם מסתכלים על שפרה ליידרמן — הבחורה הכי יפה בזיכרון. באמצע השבוע עולה כניסה רק שש לירות, לחיילים חמש ולחיילים עניים כלום. אבל מנהל הדיסקוטק, אורי ריטוב, הוא בחור טוב, ומכניס את הזיכרונאים העצובים חינם גם היום.

ככה זה בזיכרון. ובכלל, אין דין דיסקוטק זיכרונאי כדיסקוטק תל-אביבי. למשל: כשתל-אביבי יוצא למילואים ושומע שאשתו מבלה בדיסקוטקים, בוערת קינאתו כאש ומדירה שינה מעפעפיו. אבל זיכרונאי לעולם זאת ישן דוקא טוב מאוד, כי מה יכולה כבר אשה לעשות כשהדודה, החותנת

נמאסו הדיסקוטקים — יחי שקספיר!

חנה נע-נע

המלכה חנה: כתר בזריקת מטבע

פה ויום שם

ה יד שהכתירה את חנה יפרח כמלכת הנע־נע (גוגו בלע"ז) של פסטיבל הק־צב שייכת אומנם לתעשיין צדוק לוי, אבל לאמיתו של דבר היתה זו יד הגורל.

גורלו של הכתר נחרץ בהטלת מטבע. עץ או פלסטיין. ראש או זנב. חנה ה־שחרחורת או אתי הבלונדית?

כך זכתה חנה בכתר ובתואר מלכת הנע־נע 1969. ראינו את אתי וחנה רוקדות, שוחחנו איתן ארוכות, אך עדיין איננו יכו־לים להחליט ביניהן, אז תחליטו בעצמכם: שתיהן דוגלות בתורת האכסיסטנציאליזם של סארטר. הן עצמן אולי אינן יודעות על כך. אולי אפילו לא שמעו על סארטר ותורתו מעולם. מה שברור זה שהגיעו לאותן המסקנות. אתי אומרת:

אני לא מתכננת לי שום דבר, ומה ש־יהיה יהיה.

אני לא בורגנית ולא תהיה לי משפחה.

אני לא מאמינה שאחקשר פעם לאדם אחד, כי אני יום פה ויום שם.

חנה אימרת:

להתחתן? מה פיתאום?

ואם כבר להתחתן, אז עם אחד שלא יהיה עשיר ולא יהיה עני.

חנה הוסיפה, שגם לא עם אחד שרגיל ללכת לדיסקוטקים. אבל זה כבר לא אכ־סיסטנציאליזם לשמו.

לאתי נמאסו הדיסקוטקים, לכן ביקשה לקבל במתנה את כל כיתבי שקספיר, כדי שיהיה לה מה לקרוא.

בין חלום ליל־קיץ ואגדת החורף מקווה אתי לקפוץ קצת לאילת, או לנסוע לירו־שלים, כי יש לה עכשיו חופש מהלימו־דים. באילת יש לה ידידים טובים ובירו־שלים „אני מסתובבת באווירה פוליטית קי־צונית."

גם לחנה נמאסו הדיסקוטקים. די. עכשיו היא הולכת לטייל בדיזנגוף, או לקולנוע, או לבריכה או שהיא סתם יושבת בבית.

אבל הדבר שהיא הכי אוהבת זה ללכת לבלות עם החברה הקבועים שלה, תיירים מצרפת, כאלה עליזים שיודעים לעשות

לימוד לשיר זה קל. הולכים לשיעור אצל המורה לזימרה, מוציאים קולות דקים מהפה, לפי התווים, והמורה אומרת „לא כך,“ או „זה לא טוב.“

לציפורים ישנה שיטה אחרת ללימוד זימרתן: שיטת ההדגמה. אריק אמיר, 47, למד אותה היטב.

„נולדתי בתל־אביב הקטנה,“ סיפר השבוע. „בילדותי נהגתי ללכת ברגל מנווה־צדק לבריכת גן־הדסה, דרך החולות והגפנים של סלה.

אריק וכלבו מקי

„הייתי יושב לנוח באמצע הדרך הארוכה בין קובי סברס, ושם למדתי לאהוב וללכיר את קולות הטבע. הציפורים הן המורות הטובות ביותר לזימרה. כשהייתי שומע בוקר של ציפור מסויימת היא היתה מייד עונה לי בציוץ, לאמור — כך אתה צריך לשרוק.“

כך, בעצם, החלה הקאריירה שהפכה את אריק אמיר ל„אריק מחקה החיות“.

אבל מכיוון שאי־אפשר לחיות מחיקוי קולות, משמש אריק אמיר מזה עשרים שנה כמורה לריתוך בבית־ספר מיקצועי. לאחרונה הוא שילב את אהבת והכרת החיות שלו עם מיקצועו, והוא החל לרתך חיות מפיסות ברזל מושחר.

★

החיות של אריק מוצבות בביתו שבצפת, בתערוכה הפתוחה למבקרים.

כדאי לכל המזדמן לצפת לבקר בביתו של אריק אמיר, „גן־העדן הפרטי שלי,“ כפי שהוא מכנה אותו, ובצדק.

לפני כמה שנים רכש חורבה בפרוטות, ומדי שנה נהג לבלות את חודשי הקיץ בבניית המקום, עד שהפכו לגן־עדן.

את הכל עשה במו ידיו: אינסטלציה, חשמל, ריצוף ובנייה.

בביתו השתדל לשמור על סיגנון מזרחי עתיק, וכך הנכנס לחצר מוצא מימינו משאבת־מים עתיקה, ומעל ראשו גיגית המשמשת בלילה כניברשת ויוצרת תאורת־צללים מקסימה.

הפרים המעניין ביותר הן האבנים בהן השתמש אריק לבנייה. אלו הן אבנים של כל מיני מיבנים עתיקים שנהרסו ברעידת־אדמה שפקדו את צפת במשך מאות שנים, והידרדרו לוואדי. על־גבי חמור העלה אריק את האבנים המעוצבות, שעל כמה מהן חרותות כתובות בעברית, ערבית ורומית.

★

החצר מכוסה בגפן מטופחת, כשבכל פינה מצויים כדים עתיקים ופסלי־חיות של אריק אמיר.

בפינה, מקום בו אוהב להסתתר עכביש אמיתי, מצוי עכביש־ברזל בגודל של מטר. בכוך יושב לו ינשוף־ענק, וחרק מכסה את פתח המרזב.

פסל מרשים אחר הוא רגל של נשר ה־אוחזת אבן־בליסטרה אמיתית. לפי מימדי הרגל, הנשר כולו היה צריך להתנשא לגובה של שמונה מטרים.

מי שמעדיף חיות אמיתיות על־פני פסלים מובטח לו שיתאהב במקי, כלב הקולי לאסי היפהפה של אריק, הנקרא על שם מק־דונלד, הרס״ר שלו בבריגדה העברית.

הנשר בחצר ביתו של אריק

החיות של אריק

טלי מפליגה
תחזור בזמן

בהמשך הוא גילה רוח ספורטיבית, והצטרף לקהל בפיזמון החוזר. ● שעה שבישראל התכוננו אוהבי הנערות היפות לנשף ה־ראשון של בתירת מלכת המים 1969, עלתה המלכה של השנה שעברה, **טלי פרידמן**, על סיפון אוניית הפאר קווין אנה מאריה בחיפה. פניה לסיור באירופה ובארצות־הברית. היא תחזור ארצה בזמן להתחלת עונת הלימודים החדשה בסמינר למורות בו היא לומדת, וכמובן בדיוק בזמן כדי להכתיר את המלכה הבאה של התחרות שתיערך ב־שני לספטמבר בהיכל התרבות. ● השחקן **יוסי בנאי** הלך לשחות בבריכה. בדרך ניגשו אליו שתי ילדות. „סליחה, התערבנו. נכון שאתה שייקה אופיר?“ שאלה האחת. „לא,“ ענה יוסי. „את רואה,“ אמרה הילדה השנייה לחברתה, „אמרתי לך שזה שייקה מהגששים.“

פסוקי השבוע

● **ראש־הממשלה גולדה מאיר:** „לפי מיטב ידיעתי, כל המקומות בכנסת השביעית תפוסים, אך ייתכן שנותרו עוד כמה מקומות עמידה.“

● **סגן ראש־הממשלה יגאל אלון:** „יש לברר דברים לגופם, ולא לגופותיהם של חברים.“

● **שר המשפטים משה דיין:** „אני אישית לא רוצה להיות ראש־הממשלה. אך אם יבקשו ממני יפה אני חושב שאסכים.“

אנשים

הווידוי של ספיר

השבוע הלך ח״כ גח״ל **מרדכי־חיים שטרן**, לשבור שביתה. הוא החל מחלק מכתבים במקום הדוורים השובתים. בלחיית כיסוי עיתונאי מתאים, כמובן. ח״כ שטרן הצדיק גם את צחי־הקריאה שהוצאו נגד הדוורים. מעניין מה היה אומר ח״כ הנכבד לו בזמנים רגילים היו הדוורים מופיעים לעבודה רק יום אחד בשבוע? כי זהו בערך מצב נוכחותו של שטרן בישיבות המליאה של הכנסת השישית. וגם זה ב־קושי. הסיבה ששטרן הפר את שביתת הדוורים: התנגדותו להוספת כמה לירות בודדות למשכורת הדוורים, בטענה שזה יפגע במשק הכלכלי של המדינה. וכל זה למרות העובדה שחברת רסקו, אשר שטרן עמד בראשה שנים רבות, גרמה לאוצר המדינה הפסד של למעלה מ־70 מיליון לירות. אילו היו משתמשים בכספים שבוזבזו לריק בחברה זו, לסובת הדוורים, לא היתה פורצת, במשך 20 השנים הקרובות, שביתת דוורים.

● השבוע הסתבר כי מוכ״ל העבודה, השר **פינחס ספיר**, לא טיפוס כל־כך גרוע כמו שהוא נראה. גילתה העיתונאית **זיוה יריב**: „מסתבר שבפעם האחרונה שספיר נישק בחורה זרה, היה לפני ארבע שנים. התקבלו אז תוצאות הבחירות על נצחון המערך, וספיר תפס את החברה הראשונה שעמדה לצידו, ונישק אותה על הפה לעיני כולם.“ תכונה אנושית נוספת אותה מגלה יריב: גם השר פינחס ספיר מסמיק לפעמים. ובייחוד כשהוא מדבר על המין היפה. אפילו וידוי הצליחה העיתונאית להוציא מפיו: „אני מסתכל כמו כל אדם נורמאלי על נשים יפות,“ הוא סיפר. אבל הגילוי הפיקאנטי ביותר של ספיר הוא הסיפור הבא: „אני זוכר, כשלוי אשכול ואני היינו מטיילים ברחוב, ואשכול היה רואה בחורה יפה, היה צועק לי בהתרגשות: ‚פינחס! פינחס! תרכיב מהר את המשקפיים! אתה לא יודע מה שאתה מפסיד!‘“ ● מס־תבר שלא כל המעריץ את השר **משה דיין**, מוכן לקרוא אותו. ולראייה: ספר חדש ובו קובץ נאומים של השר, שיצא לאחרונה, נמכר בפחות מאלף עותקים.

בוגדת, לא בוגדת

עורך ידיעות אחרונות **נוח מוזס** היה במיקלחת, כאשר שמע צעקה חדה מן המדרגות המובילות לקומת הקרקע של ביתו. הוא זינק למדרגות, ראה את אשתו **פולה** שוכבת על הריצפה, מתייסרת בכאבים. כעבור כמה דקות קמה, אמרה שזה אומנם כואב לה, אך היא תתגבר. היא נסחבה עם הכאבים כל אותו יום, בגבורה הראויה למי שלחמה כפרטיזנית במלחמת העולם השנייה. רק אז לקח אותה בעלה לבית־חולים איכילוב, שם נותחה. תודה הפך תוך שעות ספורות לתערוכה מתמדת של מאות זרי פרחים. ● הבדיחה האחרונה המתהלכת בארץ: אחותה של **ג׳אקלין אונאסיס** מטלפנת אליה ושואלת מה היא עושה. „אני שוכבת עם סינוסיטיס,“ עונה ג׳אקלין. „ריבונו של עולם,“ קוראת האחות הנרעשת, „את כבר בוגדת באריסטוטלס?“ ● בוגדת, לא בוגדת, השבוע חגגה ג׳קי את יום־הולדתה ה־40, ובין המתנות הרבות שקיבלה, היתה גם אחת מחידושי האופנה: זוג עגילי־זהב שצורתם העתק מיניאטורי של החללית אפולו. ● תת־אלוף **מוטה גור** הוא אדם עסוק מאוד. אך פה ושם הוא מוצא גם זמן פנוי בשביל משפחתו. השבוע, למשל, נראה מוטה בבריכת השחייה של החוף הירוק שליד נתניה, משתעשע עם בנו. הוא ערך תחרות־שחייה וקפץ ל־מים כשחולצה לגופו, ואפילו אכל ארוחת צהריים במיסעדת הבריכה, יחד עם בני ביתו. ● באחד מערבי השבוע שעבר ביקר בחור ערבי צעיר, מהשטחים המוחזקים, במועדון הלילה עומר כאיים. באותו ערב הופיעה במקום הזמרת **יפה ירקוני**, ש־בין שאר שיריה היה גם השיר נאצר מחכה לרבין. האורח הערבי נבוך בתחילה, אך

מוטה גור משתעשע עם בנו בבריכה
זמן פנוי

רחל מרחלת על כל העולם

שלוש אחיות

ביום השבת היו אולימפיה, טריאנה ואקרופוליס סגורות. מישהו יכול היה לחשוב שיש אולי איזה אבל אצל היוונים, ובדיוק ההיפך הוא הנכון. היתה אצלם דווקא חתונה.

שלוש המיסעדות אולימפיה, טריאנה ואקרופוליס התחילו מזה שהיו שלוש אחיות, שהיו קשורות האחת אל השנייה בלב יבנצש, ושלוש האחיות הללו פגשו שלושה יוונים, והשלושה יוונים התחתנו עם השלוש אחיות, ופתחו בתל־אביב שלוש מיסעדות.

לא סתם מיסעדות — אלא מיסעדות מצליחות מאוד.

אף אחד בצמרת המדינה לא ידע שלוש המיסעדות שייכות לשלוש אחיות ושלושה התנים, אבל באופן טיבעי התחילה הצמרת לחלק את העבודה בתוכה.

יסקוב, ברכב והאלוף **טל** הלכו לאקרופוליס. **דיין, יפה, עזר ויצמן ומוטי הוד** פנו לאולימפיה. ברלב הלך לטריאנה ומוטי הוד פסח על שני המיסעדות ועבר לפעמים מאולימפיה לטריאנה ובחזרה.

לכן, לקראת החתונה של הבת של אולימפיה, בתו של **שבתאי פרנסיס**, התאגדו שלוש המשפחות, שכרו אולם גדול בהיכל הפאר. החתן, שהוא סתם אשכנזי, **שלמה הרשקוביץ**, נתן 50 אלף לירות לשימחה, הכינו שולחן אחד נהדר וגדול לכל האלופים, שולחן עוד יותר נהדר ועוד יותר גדול לחברי־כנסת, ועוד שולחן לפירסומאים ועיתונאים.

ובאמת לסקוב ויפה הגיעו. דיין, ברלב ועזר ויצמן שלחו מיברקים. באו כמה וכמה חיבים, כמה וכמה פירסומאים, כמה וכמה עיתונאים, והשימחה היתה שלימה. **עמיקם גורביץ**, שהיה צריך להנחות את החתונה, אומנם לא הגיע, אבל החתונה הנחתה את עצמה לבד. **אריס סאן** שר שירים יוונים, כל המשפחה רקדה, כל האלופים אכלו, ובסוף כולם ביחד שברו את כל הצלחות, לפי טהרת המסורת היוונית.

היא באה שוב לארץ. כולה קורנת מאושר, וזה גם מתאים לשם שלה — **כרמזה קורן**, עם מכנסיים אדומים, שיער אסוף, פנים מאופרות, ובמסיבה שנערכה לכבודה במועדון **ענבר** היא לא חדלה להגיד לכולם כמה היא שמחה שהיא בארץ.

ובאמת היא שמחה. לפני תשע שנים היתה זמרת בחיל־האויר, וכל החיילים אהבו אותה. במסיבות היא היתה רוקדת עם **משה דיין** ועם **עזר ויצמן**, והיא היתה הולכת לבלות על החבר'ה והסייסים חיזרו אחריה, והמכונאים חלמו עליה, והנוסים דיברו עליה, וכשהיא סיימה את השצא היא נסעה לחוץ־לארץ כדי לרכוש גם שם קצת הצלחה.

מסתבר שלא הכל קורה כמו שהבן־אדם רוצה. היא פגשה שם בחוץ־לארץ את **בני גייגר**, נגן תיזמורת, נישאה לו, ילדה לו לפני שלוש שנים בת אחת, ולפני שנה וחצי בן אחד, וכשהיא כבר רצתה לחזור ארצה זה היה בלתי אפשרי.

היא באה כמה פעמים לביקור. היא ניסתה לשכנע את בעלה שיישאר כאן. אבל בעלה אמר שאין לו מה לעשות בארץ. אין לו עם מי לנגן כאן. שם הוא עובד ומצליח וכאן הוא יהיה מחוסר עבודה.

היא חזרה איתו והמשיכה להתגעגע ל־ארץ, ולאט לאט התחילה הארץ להתערבב ביחסים ביניהם. כשהיה ריב חיכוך, תמיד נכנס העניין של המיבה הביתה.

פעם נוספת — הביתה

כרמזה קורן

עכשיו היא שוב כאן, עם שני ילדיה. היא באה לשישה שבועות והיא מנסה לתכנן איך להישאר כאן לתמיד. „אנחנו לא מתגרשים," הסבירה, „אבל אני רוצה לחזור לארץ. זו ארץ שלי, ולו אין מה לעשות כאן."

או „פראר" — או אשה

אני אומרת לכם, זה ממש תענוג לראות איך שלכל מטבע יש שני צדדים — שלא לדבר על שלושה או ארבעה לפעמים.

זוכרים את הסיפורים בעיתונים, מלפני שבועיים־שלושה, איך שגערת־הזוהר **אילנה פרדמן** נדפקה בבית־המשפט המחוזי, כאשר נדחתה תביעתה לפיצויים מהחייל שרצה להתחתן איתה והתחרט ברגע האחרון?

ודאי נהניתם כולכם מהעסק, נכון?

אז נהניתם מוקדם מדי. כי השבוע בכל זאת זכתה אילנה ב־4000 ל"י, בעירעור שלה בבית־המשפט העליון. אומנם 4000 זה לא 50 אלף, אבל זה יותר מלא כלום.

וכששמעתי איך נראה המטבע מצידה של אילנה, אז הסתבר לי שהתמונה שהצטיירה של גרושה זקנה עם ילד, שפיתתה צעיר תמים לחופה, היא לא כל־כך בדיוק.

לאילנה, מסתבר, הוסיפו בסיפורים, לצורכי הדרמה, עוד שנתיים לגילה. האמת היא שהיא בת 28, ואת בנה היא ילדה כשהיתה בת 17 וחצי. ולחייל עול־הימים הזה רירדו, גם כן בשביל הכיף, שלוש שנים, והאמת היא שהוא בן 25, לא 22.

אז אם המיועדת היא בת 28, והמיועד הוא בן 25 — אז זה כבר שונה קצת מאשר אם היא בת 30 והוא בן 22.

לדברי אילנה, בכל אשם האדון **אברהם יעקב ראוס** — אביו של **דוב**, הארוס שהתחרט. מסתבר שהאבא הזה עזב את הבית כאשר בנו היה עדיין ילד, ונסע למצוא את עתידו בגרמניה. ואכן הוא מצא אותו: הוא פתח שם באר, או מועדון, או משהו כזה, יראה חיל בעמלו.

מדי פעם היה קופץ לישראל, לבקר את בנו שגדל במוסדות שונים. במשך שלוש השנים שאילנה ודוב היו חברים, היא לא ראתה את האב אף פעם. רק שבועיים לפני החתונה שלא התקיימה, כאשר אילנה כבר שכרה דירה וריהטה אותה, בעוד ארוסה משרת בסיני — הופיע פיתאום האב, זרק באילנה מבט — והודיע לבנו שהוא מתנגד לבחירתו.

הבן, הפוחד לדברי אילנה פחד מתת מאביו אוהבו, נכנע ללחץ — בייחוד לאחר שהאב הבטיח לו מכונית פראר. שיטת המקל והגזר.

והיה זה האב שבשעת העירעור השבוע בבית־המשפט העליון, הציע לשלם לאילנה 4000 ל"י ואת כל הוצאותיה — העיקר שתבטל תביעתה, ובעיקר את צו־עיכוב־היציאה שהוציאה נגד בנו.

אילנה הסכימה ולקחה את הכסף. שלא נדע יותר מצרות.

השובב העצוב

חייל יפהפה, שרגלו היתה נתונה בגבס מכף הרגל עד אי־שם, ישב עצוב בקפה כסית והביט בחתיכות שעברו בדיזנגוף. החתיכות הביטו בחייל היפה וגם הן נעשו עצובות.

כשהן עברו בבוקר הן ראו אותו, כשהן עברו בצהריים הן ראו אותו. רק כשעברו בערב עם חבריהן הוא לא היה. פה נורא סיקרן אותן, ולמחרת כששוב ישב החייל מהבוקר עד אחרי הצהריים עצוב הן חייכו אליו והוא חייך אליהן בעצב והן אזרו עוז וניגשו לעודד חייל עברי פצוע שיושב משועמם בבית־קפה.

ותתפלאו — הגישה הזו דחקא עזרה.

כך החלה הקאריירה של **מוקי זמיר** (21), הנחשב כיום לנער־פלא בכל מה שקשור בחתיכות.

בכלל, מוקי, המסיים בימים אלה את שירותו בצבא, הוא חייל יוצא דופן. יש לו דירת־גג משגעת בסביבת כסית, עם ציורים מעשה ידיו, עם בגדי חתיכות שנשארו אצלו למזכרת, עם פתקי־אהבה התלויים על דלת ביתו. והעיקר — עם מאות תכשיטים מעשה ידיו להתפאר.

כי נוסף להיותו החתיך התורן של „בין קלי־פורניה לכסית", הוא גם יוצר התכשיטים הנערץ על צעירות האוהבות להתקשט בעדיים, טבעות ומדליונים.

מוקי, שאינו ביישן במיוחד, נוהג לשיר כל היום את השיר אני מרגיש כמו מלך. אצבעות ידיו מפוסקות, כדי שכל אחד יראה את עשר היצירות שעליהן, וחזהו המנופח מבליט מגן־דויד מעשה ידיו.

את תורת יצירת התכשיטים למד לבד. כי **ג'אן פול ואלרי**, האיש ממנו רכש את סוד היצירה שלו, כיום הוא נואלרי מתחרים על שוק החתיכות הדיזנגופי.

מוקי מתכנן עכשיו ליצא את יצירותיו, וכבר יש לו הזמנה ראשונה שבאה לו מ — כן, תיירת אמריקאית, שהיא במיקרה אחת מאותן חתיכות שראו פעם חייל עברי פצוע יושב בבית־קפה ומביט על החתיכות העוברות נדיזנגוף.

זה אופי!

סמדר דרור וידידתה הפרוזנית נסעו להן לסייל ביום השבת בערב ברחובות תל־אביב, ובדיוק כשהגיעו לארלוזורוב פינת בן־יהודה התנגשו עם **דויד** הטבח של הפעם ועם אשתו.

המכוניות שלהם נשארו ברחוב, וכל המתנגשים הגיעו לבית־החולים איכילוב עם זעזוע־מוח.

בהתחלה עוד היה בית־החולים שקט ולבן, כמו בית־חולים, אבל בהמשך הערב הוא התחיל לשנות צבעים. קודם הגיע לבקר את מזועזעי המוח המלצר של ענבר ואיתו כל הדיסקוטק כימעט. אחר־כך באו **פרדי ורפי** ואיתם חצי הפאב, ובסוף באו גם החברות הציבעוניות של סמדר. ואם לא התחילו לרקוד שם בבית־החולים, סימן שזה בית־חולים עם אופי.

תמורים

גולדה • לגיבור המערבונים האיטל־קיים, **ג'יאנו ג'מה**, ולידידתו מ־ה שלוש שנים, **וטליה רוברטי**, בתם הבכורה. כי־וע אין השניים שואים, אך זה לא מנע מהשחקן להו־יע כי הוא „מאו־שר ונאה, ורוצה ב־לדים רבים נוס־פים.“ שם הבת: **ג'יאנה**.

נחום • בירו־שלים, במסיבה רבת משתתפים במלון ה־וקד דויד, יום־הולדתו ה־26 של הס־וונדנט למשפטים ועורך כתב־עת הס־טודנטים האנטי־מיס־ סדי דוקא — אבי **(ברדוגו)** הכרמלי. אותה מסיבה עליזה נוצלה גם כדי לת־גוג את הפרידה ה־זמנית בין ברדוגו וארוסתו, הסטודנ־טית למשפטים מרי פול, הנוסעת לחופ־שת־מולדת בארצות־הברית.

ג'מה וכתו

ברדוגו

התארסה • במסיבה משפחתית, תו היחידה של השחקן מרצ'לו מסטרויאני, **ברברה** בת ה־17, עם ידידה הקבוע **מרי־ק סודרי** בן ה־20. האירוסין באו לאחר השניים הצליחו לקבל את הסכמתו של סטרויאני, שהתנגד לידידות ההדוקה בין שניים, בטענה כי בתו עדיין תלמידה וצ־רה מכדי לחשוב על נישואין. יום לאחר מסיבה יצא מרצ'לו למוסקבה, שם הוא צטלם לסרט החמישי, יחד עם סופיה לורן, שתו לא התלוותה אליו. לעומת זאת נודע י ידידתו, פיי דונאוויי, עומדת לצאת ל־יור ברוסיה.

נישאו • בשני טקסים, המצח ההודי, בר כת הפרסים, **זובין מהטה** (33) שחקנית האמריקאית **ננסי קובאק** (33). טקס הראשון נערך בכנסייה המתודיסטית ל לוס אנג'לס, ואילו השני, לפי כללי רואסטרה, נערך במלון בל־איר. כשושבין זתן שימש הפסנתרן דניאל ברנבוים, ואי־ את תפקיד הסדרן הראשי ואחראי על סדר גטל על עצמו הכנר הראשי של תיז־רת לוס אנג'לס, דויד פריסינה. אשתו קודמת של מהטה נישאה לאחיו, איש־סקים.

מונה • על־ידי הממשלה, כפרקליט מדינה, המשפטן **גבריאל בך** (42), יליד מניה, שעלה לארץ ב־1940, החל לומד שפטים באוניברסי־ת ירושלים ולאחר קיבל מילגת־כבוד זעם ממשלת־המנ־ , המשיך בלימו־ באנגליה. שירת ה־ל והשתחרר רגת סרן, וב־19 הצטרף לפרק־טורת־המדינה. ה־שפט המפורסם ב־תר בו השתתף, זוזרו של התובע, ה משפט אייכמן. ני כמה חודשים ה שמו שוב לכותרות, כאשר נשלח ל־דייץ לטפל בשיחרורו ממעצר של מרדכי מים. בארבע השנים האחרונות שימש בך וישנה לפרקליט המדינה שפרש, צבי בר־.

בך

נפטר • בירושלים, בגיל 60, מי ש־מש עם הקמת המדינה כמזכיר מועצת דינה הזמנית, ואחר כסגן מזכיר הכנסת ם כינונה ועד יום מותו — **אשר דן**. יליד פולין, מפעילי תנועת תורה בודה בפולין, עלה לארץ ב־1936, כיהן זכיר מרכז העבודה של הפועל המזרחי וכיר האיגוד הארצי של פועלי היהלומים, ם ב־1961 את לימודיו באוניברסיטה ה־רית בירושלים וקיבל תואר ב״א בהיס־יה של עם ישראל ומדעי המדינה. הוציא רה ארוכה של ספרים, ובכללם ספר די על הכנסת, המשמשים תומר לימוד גים למדעי המדינה בכל האוניברסי־ת בארץ.

במדינה

בית־שאן

פגז ראשון

התפוצץ ונפל

בתודעתו של הישראלי הממוצע מעורר השם „בית־שאן“ אי־נוחיות ונקיפות מצפון, אי־נוחיות — בגלל אווירת האבטלה, השימ־מון והמצוקה האופפים עיירת־עולים שכוחת־אל זו. נקיפות מצפון — בגלל אותה ילדה קטנה שלא תישכח עוד, שהטיחה בפני ישר־אל השבעה, בעת השידור הרדיופוני ה־מפורסם: „אני רעבה.“

בראש העיירה מלאת הבעיות עומד, מזה כשנה, יעקב מחלוף, המייצג את הקואליציה בין הדתיים לגח״ל במקום. השבוע, עם הת־חלת ההפגנות הראשונות של מלחמת הבחי־רות הקרבה ובאה, ספג מחלוף מטח ראשון. בין הסעננות שהועלו נגדו: שהוא זה המעכב את בניית בית־הספר המיקצועי עמל במקום, למרות שכבר הוקצב לו תקציב — רק בגלל שאין זה בית־ספר דתי.

שני שטיחים במתנה. אולם בדרך־כלל לא נשאר ראש־המועצה חייב. ידע ל־הסביר כל סענה שהועלתה נגדו. דוגמות אחדות:

● ליאון ביטון הוא בעל קיוסק בבית־שאן. כאשר בנה ביטון התוליני תוספת ללא אישור לקיוסק שלו, הוצא נגדו צו הריסה. כדי להפסיק את הפעולות המשפטיות נגדו, נתבקש ביטון להביא במתנה לראש־המועצה שטיחי־קטיפה יקרים: אחד לראש המועצה עצמו והשני לישראל קניג, קצין המחוז. ו־אכן, ראש המועצה טרח והסיע את ביטון, יחד עם השטיח, אל ביתו של קניג בנצרת עילית, שם מסר את השטיח לידי אשתו של קניג. עובדה זו אושרה על־ידי קניג עצמו, שהבהיר כי החזיר את השטיח למחלוף ב־אמצעות שליח.

כאשר, מאוחר יותר, לא נפסקו הפעולות המשפטיות נגד ביטון, התייצבה אשתו בפני ראש המועצה בזעקות אימים. כתוצאה, הח־זיר לה מחלוף את אחד השטיחים, ותמורת השני שילם לה 300 לירות — בדיוק מח־צית ממחירו.

תשובת מחלוף: „משמיצים. הבחירות הת־חילו, או משמיצים. אני פשוט רכשתי שטיח ב־300 לירות ורציתי לתת אותו במתנה למר קניג כאשר הוא נכנס לדירה חדשה. אצלנו, עדות המזרח, נהוג תמיד לתת מתנה בהז־דמנות כזו למלך, לשר, וכדומה. אבל מר קניג החזיר לי את השטיח, בלוויית הערה שהוא שונא מתנות.“

● בערב חול־המועד פסח האחרון הביא ראש־המועצה לעיר רקדנית־בטן כדי לשמח את לבב התושבים, ובסיום ההופעה התלווה אל הגברת לביתו של ידיד. שם סיימו את השמחה ייעקב מחלוף אף שילם רבע מן ההוצאות.

תשובת מחלוף: „באמת היתה רקדנית ב־בית־הפועל, ואחר־כך אני הוזמנתי לביתו של סלים, אך לא מצאתי שם שום רקדנית.“

● אהרון דאהר הוא קצב מקומי, אצלו נהג בנו של ראש המועצה לקנות בשר מדי יום — בהקפה. כאשר הגיע החוב לסך 1100 לירות, תבע הקצב את ראש המועצה למש־פט. אולם אז הוכיר מישהו לקצב, לפתע, שהוא עצמו חייב 2800 לירות מיסים למוע־צה. בעקבות כך ביטל דהאן את תלונתו, ומאז מוקפאים שני החובות של הצדדים, אהדדי.

תשובת מחלוף: „דאהן זה שוקם על־ידי. אני לוויתי 1100 לירות בבנק כדי לעזור לו לפתוח את האיטליז שלו, ואת תמורתן קיבלתי בבשר. זו זכותי. נכון שהוא הגיש נגדי תביעה, אבל אחר־כך הוא אמר שזה בגלל שהסיתו אותו נגדי.“

● כאשר קצין המחוז הוציא את מכונ־תו של ראש המועצה למכירה פומבית, זכה במיכרז, במיקרה, אחד מידידיו של מחלוף. הוא קנה את המכונית, ששוויה 18,000 לי־רות — ב־18,500 לירות בלבד.

תשובת מחלוף: „נכון שחבר שלי זכה ב־מיכרז. אולם זה היה מיכרז חוקי, שאושר על־ידי קצין המחוז מר רוזנברג.“

● אביו של מחלוף מועסק בשלוש מש־רות שונות: משגיח על הכשרות בבית־החרו־שת לטקסטיל בעפולה; פקח המועצה הדתית בבית־שאן; ועובד המועצה המקומית במקום — על אף התנגדותה של ועדת־הסיוג ל־העסקתו.

גם אחותו של ראש המועצה עובדת ב־מועצה בפקידות.

תשובת מחלוף: „אחותי נתקבלה לעבודה לאחר שישה חודשי ניסיון ללא־תשלום. אפ־שר לבחון אותה — היא טובה יותר מכל פקיד אחר בתפקידה. יש מחסור בפקידים בבית־שאן.“

● ראש המועצה קנה אצל משה הרוש, מוכר־פיס נכה בן 23, חמישה כרטיסי פיס ששווים 15 ל״י. הוא שילם להרוש בצ׳ק על־סך 50 לירות, קיבל ממנו 35 לירות עודף. אולם כאשר הגיע לבנק, טען מוכר הפיס, לא כובד הצ׳ק.

תשובת מחלוף: „לא ייתכן שהצ׳ק חזר. מצבי בבנק טוב מאוד. אפשר לברר זאת. יש לי שם 1100 לירות. אין שום סיבה שה־צ׳ק יחזור.“

שונא ערבים. קיים תחום אחד שבו אין אף משמיציו הגרועים ביותר יכולים לתקוף את יעקב מחלוף: זהו תחום הביט־חון. אין עוד כראש המועצה רגיש לנושא הביטחון. כאשר פשטה השמצה בבית־שאן שהיה זה ראש המועצה שיזם העסקת פוע־לים ערביים במיפעל בבית־שאן, ביקש מח־לוף ממנהל העבודה באותו מקום להכריז בפומבי שהוא מתנגד לכך. הוא גם ביקש מכתב היום, יגאל שילוני, לכתוב בפירוש שהוא שונא ערבים.

כאשר פנה הכתב לקצין המחוז במחאה על הצהרה זו מצד ראש המועצה, הופעל על מעבידו המקומי (שילוני עובד באחד המיפ־עלים באיזור) לחץ לפטרו.

ראש מועצה מחלוף
משמיצים, ומשמיצים

כתב־ערבות ותלונה למשטרה

מה לא מצא חן בעיניו של תומרז מ־סיפורו במשטרה מסתבר, כי לא מזמן נתקל במודעה בלוח של מעריב, בה נאמר: למשקיע הנבון: רווחים גבוהים ובערבות בנקאית. אפשרי הצמדה לדולר. „שחל ל־השקעות“, אלנבי 113, ק״ב, 611504.

הוא פנה לחברת שחל, הודיע שיש לו 5000 לירות, אותן הוא מעוניין להשקיע תמורת „רווחים גבוהים בערבות בנקאית.“

קיבלו את פניו באדיבות, ולאחר שני בי־קורים הסתיימה העיסקה. הוא נתן להם 5000 לירות והם נתנו לו את מכתב הער־בות.

רק אחרי שהשקיע את כספו בצורה כה תמימה, התגלה אבנר תומר כאדם רחוק מאוד מתמימות עיוורת. כך, על כל פנים, מסתבר מסיפורו. הוא חזר למשרדי שחל וסיפר להם כי פגש יזיד מחו״ל העוסק בביטוח, וכי זה אמר לו שלא שמע על חברת־ביטוח שוויצית בשם אולד קונטיננטל. לכן ביקש תומר את כספו חזרה. הוא קיבל את הכסף, אלא שבינתיים הספיק לצלם את כתב־הער־

מכונית לבנה נעצרה ליד מטה מש־טרת תל־אביב. גבר צעיר ושחרחר, ל־בוש בהידור, יצא ממנה ופנה אל המטה. שם ביקש את רב־פקד בנימין זיגל, הממונה על מיחלק ההונאות, כדי למסור עדות על מעשה שאירע לו.

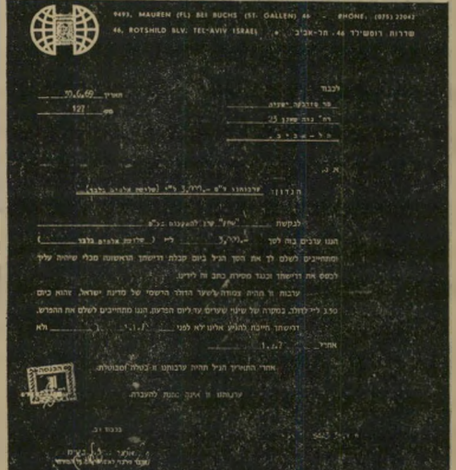
אבנר תומר היה דובר תנועת החרות ב־חיפה. לא מזמן עבר לעסקים פרטיים, בעס־קי מימון וביטוח. תוך כדי כך, כפי שהס־ביר בעדותו, גילה פרשה המרעידה כיום את יסודות עולם הכספים הישראלי.

בידי תומר היה תצלום של מכתב המופ־נה אליו ואשר בו נאמר:

„לבקשת שחק קרן להשקעות בע״מ הננו ערבים בזה לסך —5000 ל״י (חמשת אלפים לירות בלבד) ומתחייבים לשלם לך את הסך הנ״ל ביום קבלת דרישתך הראשונה, מבלי שיהיה עליך לבסס את דרישתך, וכנגד מסי־רת כתב זה לדינו. ערבות זו תהיה צמודה לשער הדולר הרשמי של מדינת ישראל, ש־הוא כיום 3.50 ל״י לדולר. במיקרה של שינוי שערים עד ליום הפרעון, הננו מת־חייבים לשלם את ההפרש.

„דרישתך חייבת להגיע לא לפני 26.12.69 ולא אחרי 26.1.70. אחרי התאריך הנ״ל תהיה ערבותנו זו בטלה ומבוטלת. ערבותנו זו אינה ניתנת להעברה.“

בראש המכתב התנוסס השם, באנגלית: אולד קונטיננטל סקיוריטיז אנד פיננס קומ־פני לימיטד, אשר כתובתה בשוויץ. בתחתית המכתב הופיעה חותמת־גומי של החברה, בתוספת חתימה מקושקשת.

הערבות מכתב־ערבות זה נושא את שם החברה השוויצית ה־מיסתורית אולד קונטיננטל יחד עם השם אוצר מרכזי בערבון מוגבל. עורך־הדין של החברה השוויצית אמר: „זה זיוף!“

בות — אותו מכתב שעתה הסתמך עליו בהגשת תלונתו למשטרה.

מה אומר מכתב זה? הדבר הראשון ה־בולט בו לעיני איש חוק, היא הפיסקה ה־אומרת כי הערבות צמודה לשער הדולר — למרות שההלוואה ניתנה לשישה חודשים בלבד. והרי לפי החוק לא תופסת שום הצ־מדה לדולר — אם ההלוואה ניתנה לתקופה של שנתיים או פחות. כלומר: אילו בא פיחות והיה תומר פונה לבית־המשפט כדי לזכות בהפרשי ההצמדה, ומציג לשם־כך את כתב־הערבות של אולד קונטיננטל, היה מת־ברר לו שהבטחה זו אינה מחייבת את ה־חברה.

אבל היו דברים אחרים בכתב־הערבות, ש־ניתן להבין אותם רק אחרי בילוש ותקירה.

- תומר פנה לחברת שחל. חברת שחל שייכת לשמואל שפירא.
- חברת שחל, שהיא מתווכת בענייני הלוואות, מצאה לקוח שיקבל את 5000 ה־לירות של תומר. במיקרה זה: חברה בשם שחק קרן להשקעות בע״מ.
- מניותיה של חברת שחק קרן להש־קעות בע״מ שייכות לשמואל שפירא ולשו־תף בשם שלום בלומברג.
- להבטחת הכסף שתומר נתן לשחק,

קוראים לו שמואל שפירא. הוא צעיר, פיקח ועשיר; הוא בן אחיו של שר הפנים ועומד במרכזה של שערורייה מדהימה

זיוף בעזרת השם הזר

קיבל כתב־ערבות חתום בידי חברת אולד קונטיננטל. מהי חברת אולד קונטיננטל? למי היא שייכת? מה שווה כתב־ערבות שלה? איזה עסקים היא מנהלת?

זוהי התעלומה שבגללה נסער עולם ה־כספים הישראלי מתחת למעטה השלווה שלו.

הגאון הפינאנסי של המשפחה

כן כדאי לעזוב את אבנר תומר ולע־בור אל הגיבור הראשי של המשפחה: שמואל שפירא, 28, שחרחר, יפהפה, חובש כיפה, מהיר־דיבור ומהיר־חיוך. רווק שכל אם היתה חולמת להשיגו כבעל לבתה.

דודו, שר הפנים חיים משה שפירא, מב־קר אצלו מדי שבוע, בבואו לתל־אביב. הוא נוסע לעיתים תכופות לחו״ל, וידוע כגאון הפינאנסי של המשפחה. מה יש לו לומר על פרשת תומר?

„זאת פרובוקציה. מנסים לחסל אותי ב־שוק הכספים.״

מי מנסה לחסל אותו?

הוא בטוח: אנשי הכספים של חרות. כי הוא יעץ ללקוחותיו שלא ילוו כספים למוס־דות הפינאנסיים הקשורים בחרות ובמרכז ה־חופשי. לכן שלחו אליו את תומר.

„ידעתי שהוא עומד לבוא אלי,״ התגאה שפירא. „לכן החלטתי לעשות ממנו צחוק. הכנו לו בלאגן מיוחד של אולד קונטיננטל והדפסנו לו כתב־ערבות מיוחד. לא כתב־הערבות הרגיל של החברה. אלא משהו פיק־טיבי, כדי להכשיל את הפרובוקציה.״

ולראייה שיש דברים מסובכים בגו, הציג מכתב אנונימי שהגיע אליו לפני שלושה שבועות. המכתב חתום בידי „חברה הרוצה למנוע מחלוקת בישראל ושינאת־חינם״, וה־מעידה שהיא „עובדת זמנית (חופשת לימו־דים) במצודת זאב, צעירה מסורתית, לשעבר חברת בני־עקיבא, ומבית דתי.״

היא סיפרה לו כי תוך כדי עבודתה נודע לה על קנוניה לחסלו, וכי בין השאר כינו אותו „הנוכל עם הכיפה־לה.״

ח״כ יוסף קרמרמן, איש המפתח בממלכת הכספים של חרות, הצהיר באוזני כתב הע־לם הזה, כי איננו מביר את שמואל שפירא, לא שמע עליו, ולא רוצה לשמוע עליו. הוא לא ניהל איתו עסקים ולא מתכנן את חיסולו.

אבל שפירא הצביע על מכתב ששלח ל־גיזברות תנועת החרות, ואשר העתק ממנו נשלח אל השר מנחם בגין. הוא לא קיבל תשובה, אבל גם בלי תשובה „ידעתי שהול־כים להלביש עלי משהו, וכשהופיע תומר במשרד שלנו, ידעתי מה הולך פה.״

חבל רק שהעובדות מקלקלות את הסיפור. כי תומר מסר לו את הכסף ביום 27.6.69, ואילו „המכתב האנונימי נושא את התאריך של 4.7.69.

פרשה בעלת „השלכות פליליות״

הסיפור על המכתב האנונימי, על חרות ועל קשריו של אבנר תומר עם תנועה זו מעניין בפני עצמו. אבל מה לו ולחברת אולד קונטיננטל? האומנם המציא שפירא בלאגן מכתבים של חברה זו, והדפיס עליו ערבות פיקטיבית — רק כדי להתל בפרובו־קטור?

אם כן, אזי יתר העיסקות של אולד קונ־טיננטל — שלא נעשו כתעלול להכשלתם של פרובוקטורים — הן עיסקות סולידיות למהדרין, וכל מי שנתן את כספו בערבותה של החברה השוויצית יכול לישון בשקט.

האמת המצערת היא, שיש ברגע זה יהו־דים לא מעטים שהשם אולד קונטיננטל מדיר שינה מעיניהם. אחדים מהם מפני שכספם עדיין נמצא בידי אחרים. אחדים מפני שברור להם כי הם עומדים להסתבך בפרשה בעלת השלכות פליליות. לפחות אחד מהם אינו ישן מרוב התרגשות, כל פעם שהוא נזכר איך הציל 25 אלף לירות.

זהו יצחק (אייזיק) רייכמן, תעשיין קטן מתל־אביב. כאיש דתי, בעל קשרים במפד״ל, הגיע באופן טבעי אל משרדי שחל, והציע להלוות את חסכונותיו בתיווכה של החברה. התהליך פשוט ומקובל בשוק הכספים ה־ישראלי. עוסקות בו חברות לא מעטות, ה־קשורות בבנקים ובבעלי עסקים גדולים.

שחל מצאה בשביל רייכמן חברות סולי־דיות, שהיו מעוניינות באשראי. החברות שילמו ריבית לרייכמן, ודמי־עמלה הוגנים לשחל. בהגיע מועד הפרעון, הוחזר הכסף לרייכמן, וכל הצדדים באו על סיפוקם.

הוא עשה זאת פעם בסך של 15 אלף לירות, ופעם אחרת חידש את ההלוואה ב־אותו סכום. תמיד קיבל ערבות מחברה יש־ראלית ידועה ומבוססת. כאשר בא פעם נו־ספת כדי להלוות 25 אלף לירות, הציע לו שפירא לקוח חדש: חברה בשם שחק.

הוא לא אמר לו שחברה זו, בעצם, שיי־כת לו וילשותפיו.

ואיזו ערבות תהיה לרייכמן שחברת שחק אומנם תחזיר לו את הכסף? שפירא הציע לו ערבות של חברה בינלאומית בשם אולד קונטיננטל. סיפר רייכמן: „הוא אמר לי ש־זאת חברת ביטוח גדולה, יותר גדולה מכמה בנקים בארץ. אמר לי שהיא שותפת גם ב־בנק. הסכמתי.״

רייכמן נתן את 25 אלף הלירות וקיבל כתב־ערבות אשר כדאי לזכור את פרטיו: בצד שמאל למעלה היה כתוב שם חברת אולד קונטיננטל באנגלית, ומתחת לשם סמל החברה: שני חצאים של כדור הארץ שבתו־כם חלק מציור של דולר אמריקאי. מצד ימין התנוסחה כתובת בעברית: אוצר מר־כזי — אוצר מרכזי לאשראי הפועל המזרחי.

רק אחרי שרייכמן חזר לביתו, שם לב ל־עובדה מוזרה: למרות שבראש המכתב הת־נוססו שמות החברה השוויצית ואוצר מר־כזי בע״מ, הרי שבתחתית המכתב עצמו היתה חתומה רק החברה הישראלית. הוא החליט לערוך חקירה קטנה משלו. הוא הפעיל את כשרונותיו הבלשיים בשני כיוו־נים: פנה אל ידיד בשוויץ וביקש ממנו אינ־פורמציה על חברת אולד קונטיננטל; והוא ניצל את קשריו בצמרת המפד״ל כדי לברר מה טיבו של הרישום אוצר מרכזי בערבון מוגבל — אוצר לאשראי הפועל המזרחי. תוצאות החקירה הכפולה עוררו בו דאגה חמורה.

דבר מוזר קרה לשלט

לגבי החברה הישראלית, הסתבר דבר מעניין: אוצר מרכזי בע״מ היא חברה רשומה כחוק, אשר מנהליה הם האדונים שמואל שפירא ושלום בלומברג. ואילו אוצר מרכזי בע״מ — אוצר מרכזי לאשראי ה־פועל המזרחי איננו רשום אצל רשם החב־רות. לעומת זאת רשומה חברה בשם אוצר לאשראי של הפועל המזרחי בע״מ.

אוצר מרכזי בע״מ — אוצר לאשראי ה־פועל המזרחי של שפירא ובלומברג שוכן בשדרות רוטשילד 46. אוצר לאשראי של הפועל המזרחי בע״מ שוכן ברחוב נחלת־בנימין 57, והוא שייך לגופים מפלגתיים מופרכים.

מה הקשר בין השניים? האם מי שקרא את השלט בשדרות רוטשילד 46 יכול היה לקבל את הרושם כי שניהם היינו הך? האם השלט בשדרות רוטשילד 46 יצר את הרושם כי המדובר לא בעסק פרטי של האדונים שפירא ובלומברג, כי אם בעסק של גופים מפלגתיים?

כך או אחרת, אחרי שאייזיק רייכמן ערך את חקירתו, קרה דבר מוזר לשלט בשדרות רוטשילד 46. המילים „הפועל המזרחי״ נמ־חקו בצבע לבן.

רייכמן, שעקב בחרדה אחר התפתחות זו, ספג מהלומה שנייה כאשר הגיע אליו ה־דו״ח מידידו בשוויץ. זה אמר לו: אולד קונטיננטל היא חברה רשומה בוודז, בירת ליכטנשטיין. היא אינה מוכרת בשוויץ כ־חברת ביטוח גדולה, העושה עסקים נרחבים, ואיננה נמנית על המוסדות הפיננסיים ה־מפורסמים של שוויץ.

רייכמן הסיק מסקנה חד־משמעית: עליו להוציא במהירות האפשרית את 25 אלף הלירות שהלווה לשחק על־סמך נייר־הערבות של אולד קונטיננטל. ואומנם הוא קיבל את כספו בחזרה.

כאשר נשאל שמואל שפירא על עיסקה זו, סיפר שאומנם ביצע רייכמן אי־אלו עיס־קות באמצעות שחל. אבל הוא לא יכול היה לזכור בשום אופן דווקא את העיסקה הזאת של ה־25 אלף לירות. „העיסקה האחרונה של רייכמן הרשומה בספרינו היא מתאריך 5.1.69״, הכריז.

ואת למרות העובדה, שביום 18.6.69 קי־בל יצחק רייכמן צ׳ק של אוצר מרכזי בע״מ על סך 25 אלף לירות, משוך על בנק אגו־דת ישראל, סניף ליינבלום. סכום ששפירא מכחיש בתוקף את קיומו.

רוצה צמוד לדולר

רייכמן זכה לראות את כספו בחזרה. אבל משקיע תל־אביבי אחר בשם יש־עיה סוזבקה, מרחוב נוה שאנן 23 בתל־אביב, לא הגיע עדיין לשלב מאושר כזה. גם הוא קרא את המודעה של שחל בעיתון והחליט להשקיע את כספו תמורת ריבית גבוהה. הוא סיפר:

„בפעם הראשונה פניתי לחברת שחל לפ־ני כשנה. הפקידה הפנתה אותי לאדם ש־הציג את עצמו כמנהל החברה. המנהל הציע לי לתת את כספי בהלוואה לאיזה מיפעל, בערבותה של חברת ביטוח ישרא־לית. הסכמתי. הלוויתי את הכסף, קיבלתי את הריבית ואחרי חצי שנה גם את ה־קרן. לפני שלושה שבועות, פניתי שוב ל־חברת שחל כדי לחדש את ההלוואה. הפעם בערבות בנקאית צמודה לדולר, כמו שהיה כתוב במודעה.

„המנהל נתן לי ערבות של אוצר מרכזי

(המשך בעמוד 26)

אנו הולכים להסתדרות

נעשה להם בהסתדרות

מה שעשינו להם בכנסת!

אין לנו מנגנון. לא קיבלנו כסף מהמם הפוליטי. לכן:

חיתמו על רשימת ההסתדרות!

זהו התפקיד הדחוף ביותר. אם אתה חבר הסתדרות, חתום על הרשימה המצורפת לגיליון זה, או בוא למשרד המטה הארצי, או טלפן לנו!

את הטופס יש למלא בצורה הבאה: המישבצת הראשונה, המספר הסידורי הרשימת הבוחרים, יש להשאיר ריקה. במישבצת השנייה, מס' פנקס החבר של ההסתדרות, יש לרשום את המספר המנוקב שבראש העמוד בפנקס ההסתדרות. שם פרטי, שם משפחה, עיר, כתובת, חתימה. ושלח בדחיפות לת"ד 136, תל-אביב. שלח מיד! זה בוער!

החנדב לפעולה!

כל אוהד היכול לעזור לנו בימים אלה, והמוכן להקדיש מזמנו למיבצע, בבוקר או בערב, מתבקש לטלפן למטה הבחירות הארצי, מס' 222145, 222146, תל-אביב.

תלמידי חיכון!

קריאה זו מופנית במיוחד אליכם. אין לכם זכות בחירה — אך יש לכם הזכות והאפשרות להשפיע בדרך זו. התנדבו לפעולה! בואו למטה הארצי, רחוב גליקסון 8, תל-אביב, או טלפנו למס' 222145.

שילחו לנו תרומות!

איננו מזלזלים אף בתרומה של לירה אחת!

מטה הבחירות הארצי

התחיל בפעולתו. הכתובת: רח' גליקסון 8, תל-אביב, ת.ד. 136. טלפונים: 222145, 222146. אורי אבנרי יהיה במטה בכל יום בשעות 1—11 בצהריים, 7—5 בערב.

מטה חיפה

התחיל בפעולתו. זמנית נמצא המטה במועדון אפירי הנאצים, רח' ירושלים פינת רח' הלל יפה, מול קולנוע „אורה" בכל יום, בשעה 8 בערב. אוהד המוכן להעמיד משרדו או דירתו לרשות המטה — מתבקש להודיע על כך באופן דחוף!

מיפגשי פעילים ואוהדים לאירגון המיבצע, בהשתתפות

אורי אבנרי, יתקיימו בשבוע זה:

● בחיפה

ביום א', 3.8.69, במועדון אסירי הנאצים, רח' ירושלים פינת רח' הילל יפה מול קולנוע „אורה". השעה: 8.30

● ברמת-גן

ביום א', 3.8.69, בקפה „עצמאות", מאחורי קולנוע „אורדע". השעה: 8.30

● בבאר-שבע

ביום ב', 4.8.69, בבית לחמן, רח' האבות 80, מאחורי הפיקוד. השעה: 8.30

● בנתניה

ביום ג', 5.8.69, במסעדת „הנשיא", רחוב הרצל 5. השעה: 8.30

● בפתח-תקווה

ביום ד', 6.8.69, בקפה „הנשיא", רח' שטמפפר 13. השעה: 8.30

★

הפעילים והאוהדים מתבקשים להתייעץ בפגישות אלה, ולהביא עמם את פנקסי ההסתדרות שלהם. זיכרו! איש לא יעזור לנו, מלבדכם!

נגד הריקבון בהסתדרות!

● בתל-אביב

ינאמו על נושא-זה:

ח"כ אורי אבנרי
שלום כהן
הסופר ראובן קריץ
נעים גלעדי

ביום שישי זה, בשעה 8.30 בערב, באולם קולנוע „סטודיו" („מוגרבי").

● בעפולה

לתושבי המקום ולמשקי האזור

ינאמו על נושא זה:

ח"כ אורי אבנרי
שלום כהן
הסופר ראובן קריץ

ביום חמישי זה, ב-8.30 בערב, באולם קולנוע „נווה אור".

התקהל מוזמן — האוהדים מתבקשים להביא עימם את פנקסי ההסתדרות שלהם.

שפירא

(המשך מעמוד 25)

בע"מ — אוצר מרכזי לאשראי הפועל המזרחי. על כתב הערבות היה גם השם אולד קונטיננטל. מתוך השיחה ביני לבין המנהל הבינותי שאני נותן את כספי — שלושת אלפים לירות — בערבות של מוסד בנקאי השייך לפועל המזרחי. לכן נתתי את ה־הלוואה."

כמו רייכמן הוא נתן את הכסף לשחק, וקיבל ערבות של אוצר מרכזי בע"מ, על נייר הנושא שם של אולד קונטיננטל. הוא לא ידע ששחק שייכת לשפירא—בלומברג, כשם שגם שחל המתווכת ואוצר מרכזי נו־תנת הערבות שייכות לאותם אדונים.

אישור של משרד האוצר

כאן המקום להכניס לתמונה דמות חדשה: עורך־הדין צבי טמיר. איך הוא נכנס לתמונה? על־ידי שמואל שפירא עצמו. סיפר שפירא:

„פנה אלי עורך־דין בשם טמיר. הוא סי־פר לי שהוא מייצג בארץ חברה בשם אולד קונטיננטל. הוא גם סיפר לי שיש לו לקוח בשם עירית החן בע"מ. עירית החן בע"מ מייבאת שעונים משוויץ, והיא זקוקה לאש־ראי. מכיוון ששחל מתווכת בין בעלי־כספים ובין חברות הזקוקות לאשראי, אולי אשיג את האשראי הדרוש לעירית החן אצל לקו־חות שלי? מה יהיו הבטחונות לאשראי זה? ערבות של חברת אולד קונטיננטל.

„מכיוון שאני לא רוצה שקליינטים שלי יסכנו את כספם, שאלתי מה זה חברת אולד קונטיננטל. עורך־דין טמיר אמר לי שזאת חברה שוויצית גדולה. הוא הראה לי אישור של משרד האוצר, שמותר לחברת אולד קונטיננטל לתת ערבות על הלוואה לחברת עירית החן. אני סומך על עורך־דין טמיר. הפניתי קליינטים שלי אל עירית החן."

סיפורו של עורך־דין טמיר נשמע מקביל לחלוטין לסיפור זה. כלומר: סיפור תמים של עיסקה מוגבלת, על בסיס של היכרות מיקרית. היא היתה יכולה להתבצע באותה קלות בין הלקוחות של עורך־דין טמיר ל־בין כל חברת פיננסים אחרת, ולאו־דוקא עם חברת הפיננסים של שמואל שפירא.

כתב העולם הזה, שריאיין את עורך־דין טמיר שאל אותו במפורש: „האם יש קש־רי־עסקים כלשהם בינך לבין שפירא? האם אתם שותפים בכל צורה שהיא?"

התשובה ההחלטית והפסקנית: „לא!"

והנה, בתיק רשם החברות הממשלתי ח/ס 47583 רשומה הבעלות על מניות חברת שחל חברה להשקעות בע"מ כלהלן:

1) שמואל שפירא, דויד ילין 9 תל־אביב — 1 רגילה 1 הנהלה.
2) אסתר שפירא, כנ"ל — 1 רגילה.
3) צבי טמיר. מלצ"ט 1 תל־אביב — 1 רגילה.

פרט נוסף: כתובת המשרד הרשום של חברת שחל בע"מ היא: מלצ"ט 1 תל־אביב.

כאשר הובאו פרטים אלה לידיעתו של עורך־הדין טמיר, הסביר: „אני רק עזרתי ברישום החברה." כעבור שעה טילפן עורך־דין טמיר והודיע לכתב העולם הזה: „גו־כרתי, ביום בו רשמתי את החברה מסרתי כתב־העברה בלאנקו לשפירא, ומאז אין לי שום עסק עם שחל."

צירוף מיקרים מוזר: נציג חברת אולד קונטיננטל בישראל הוא גם האיש שרשם את חברת שחל בישראל. המשרד המייצג את אולד קונטיננטל בישראל הוא ברחוב מלצ"ט מספר 1. המשרד הרשום של חברת שחל הוא רחוב מלצ"ט מספר 1.

מיקרה בלבד?

מדוע לא התלונן עורך־הדין?

שרשרת המיקריות בפרשה זו מ־אלפת ביותר:

חברת עירית החן, שקיבלה את הכסף בתיווכה של שחל, ובערבותה של אולד קונ־טיננטל, קשורה ביהודה זיס, המיליונר ש־הסתבך בענייני קרקעות וכספים.

על השלט בשדרות רוטשילד 46 רשומות החברות הבאות: אוצר מרכזי בע"מ, אולד קונטיננטל, אוצר מרכזי לאשראי, ועידן בע"מ סוכנות לשעוני מובדו בישראל.

סוכנות שעוני מובדו בישראל קשורה ב־יהודה זיס.

כדי לא לסבך את העניין יתר על המידה ולהסתעף לעשרות כיוונים, כדאי לשוב אל נקודת המוצא: מהי חברת אולד קונטיננטל, מי רשאי לתת ערבויות בשמה?

יש כמה דברים ברורים:

● עורך־דין טמיר מייצג אותה בארץ.

שותפו של עורך־דין טמיר חתם על כתב־ערבות להלוואה לעירית חולון. הלוואה זו אינה צמודה לדולר. ערבות זו כתובה על נייר הנושא רק את שם החברה באנגלית, ואת הכתובת רחוב מלצ'ט 1 תל־אביב.

● שמואל שפירא ושלום בלומברג חתמו על כתב־ערבות הנושא על כותרתו את שם החברה באנגלית, בנוסף לשם אוצר מרכזי בע"מ. ערבות זו צמודה לשער הדולר, למרות שהצמדה זו אינה תופסת בחוק. הכתובת על ערבות זו: שדרות רוטשילד 46.

● כתב־ערבות כזה ניתן, בין השאר, ליצחק רייכמן. עם כתב־ערבות זה הוא פנה גם לעורך־דין טמיר. טמיר הצהיר, כי אין לאיש מלבדו ומלבד שותפו, עורך־הדין רוברטו אהרון, זכות לחתום בשם אולד קונטיננטל, וכי אין לאיש זכות לתת ערבות על נייר מכתבים של אוצר מרכזי ואולד קונטיננטל. מדוע לא פנה למשטרה כאשר גילה לו רייכמן את העניין? "במידה שהעניין של רייכמן לא היה מסתדר, הייתי פונה למשטרה," הוא השיב.

אבל גם אחרי שהוחזר הכסף לרייכמן, לא השתנתה העובדה, שהשימוש בנייר־מכתבים הנושא את שמות אולד קונטיננטל ואוצר מרכזי נעשה ללא ידיעתו ואישורו של טמיר. מדוע לא פנה אז למשטרה?

● לאבנר תומר ניתן כתב־ערבות בחתימת אולד קונטיננטל. חתימה זו איננה חתימתם של טמיר או אהרון. כאשר ראה אותה טמיר, הכריז כי זהו זיוף. הוא לא פנה למשטרה, למרות שאמר לכתב העולם

ב"מעריב" זוהי המודעה שהופיעה במעריב, ומשכה בעל"חסכונות אל משרדי חברת שחל. היא מבטיחה הכנסות טובות, צמודות לדולר.

הזה: "אחרי פרשת רייכמן הבטיח לי שפירא שלא יקרה דבר כזה שניתן!"

בפגישה נוספת עם כתב העולם הזה הצהיר טמיר: "לא אמרתי שזה זיוף!"

מי עומד מאחרי השם?

אלה עובדות ברורות. טמיר עצמו הכריז שההוראות לביצוע פעולות בשם אולד קונטיננטל מגיעות אליו ישר משוייץ, ממשרדו של עורך־הדין מקס קמחי. אבל מי עומד מאחרי מקס קמחי זה? מי מסתתר מאחרי הרישום האנונימי של החברה הוודוזית? באיזה כסף הוקמה חברה זו בחדוז? על כך לא ענה.

אחרי שהעולם הזה החל חוקר את הפרשה, הודיע טמיר כי אולד קונטיננטל ביטלה את יפוי־הכוח שנתנה לו ולשותפו. הוא גם ניער את חוצנו מן הערבויות שהוצאו בשם אוצר מרכזי ואולד קונטיננטל.

מי, אם כן, מייצג כיום את אולד קונטיננטל המיסתורית? מי מוסמך לתת ערבויות בשם חברה זרה זו, אם בכלל? האם העניק משרד האוצר היתר לביצוע עיסקות נוספות, אחרי העיסקה עם עירית חולון?

כדי לענות על־כך חייבים בכל זאת לשוב אל השאלה היסודית: מי הם בעלי אולד קונטיננטל, ומה ערכה של חברה זו? על כך ביקשו המתלוננים תשובה מהמשטרה.

ואחר־כך יהיה צורך בתשובה לשאלה נוספת: מה הקשר בין שמואל שפירא לבין אותה חברה מיסתורית בחדוז, אולד קונטיננטל, שבשמה הסתייע כדי לקבל כספים כה רבים מיהודים תמימים שביקשו ערבות טובה לכספם?

ברגע האחרון לפני פירסום כתבה זו, רגע אחרי שהוחלט להעביר את התלונות לטיפול המחלקה הכלכלית של המטה הארצי, הודיע פתאום שפירא כי לפני שלושה חודשים רכשה אולד קונטיננטל 30% מאוצר מרכזי בע"מ, ומאז יושב שם נציג של אולד קונטיננטל.

הוא אפילו טרח לספר, שאת הסיפור הזה שמר עד כה בסוד, כי "זה סוד מיקצועי."

השבוע
במוצאי שבת
נשף קיצי נושגע!
בחירת נסיכת הים התיכון
שתשתתף בתחרות בחירת מלכת המים של ישראל

יתקיים בנוף הקסום של

החוף הירוק

במוצאי־שבת, 2 באוגוסט, החל משעה 8.30 בערב

המנחה: שמואל שי

בתוכנית:

* צמד זמרי הזהב
* דודו דותן
* גבי ברלין

☐ תצוגת אופנה של בגדי־ים „אלסטקס"
☐ תצוגת שמלות של בוטיק **יצחק אדלר**
☐ תצוגת תכשיטים של **גרא**
☐ **הלנה רובינשטיין** תציג איפור חדש שירתק אפילו את הגברים
☐ סלון **דויד וליזה** יציג את תספורות הקיץ
☐ המלכה תזכה בשעון „טיסו"
☐ וכל הקהל יזכה בבילוי בלתי־נשכח.

כרטיסים — במקום.

קולנוע

סרטים

שחקן בלי סרט

הארגון (אלנבי, תל־אביב; ארצות־הברית) מי שלא ראה איך קירק דוגלאס, בתור מהגר איטלקי ותיק־המאפיה רוקד עם בתו ביום חתונת אחיו, מי שלא ראה אותו נזכר בימים בהם המאפיה היתה מאפיה ורצח היה רצח, שיעשה זאת מהר. אסור להפסיד.

הוא כבר הפך לשיגרה, והתחיל לחזור על עצמו ואפילו לעשות פארודיות על עצמו, ופיתאום הוא מופיע בתפקיד כזה, ושוב רואים שחקן גדול על המסך.

כל הבעייה של האיטלקים המהגרים שחיו את ימי הזוהר של המאפיה, נגלית בצורה נהדרת במישחקו של קירק דוגלאס. מה שמפריע לו זה רק הסרט עצמו.

מה שנורא עוד יותר זה התסריט, שהוא כולו שרירותי. ברגע שהישיבות מתחילות להימאס דוחפים פיתאום לסרט סיפור דרמטי, שאיש לא מאמין. מגלים לקירק דוגלאס מי רצח את אביו לפני שלושים וחמש שנה, ומבקשים ממנו לנקום, וכשגם זה מתחיל לשעמם ממציאים עוד דבר, עוד יותר דרמטי, ועוד פחות מתקבל על הדעת, וזה בתוספת הפרצוף המרגיז והמטופש של אלכס קורד, והסצינות בהן אומרת לו אשתו: „חשבתי שהחיים שלנו יהיו אחרים,“ במבט קלוד־אפי נוגה, זה יכול היה לעשות את הסרט לבלתי נסבל, לולא קיטעי ההתי הנהדרים, ולולא קירק דוגלאס.

סמים ונשים

עד חכגידה (הוד, תל־אביב) האיש הולך בחושך והמוזיקה רודפת אחריו בקולות נוראים, עם סכין. ברור שהוא ימות, בייחוד שאף אחד לא מכיר אותו, ולמי זה איכפת. אך זה לא העיקר. העיקר הוא שג'ין מיילס לא יכול להתרכז בלגלות מי הרוצח שלו, משום שכל פעם שהוא חושב על הרוצח הזה בא לו פלש־בק של אשתו.

רואים אותה (לוצ'יאנה פלוצ'י) יוצאת כל פעם מהבית עם מינק אחר, וחוזרת עם אליבים נהדרים. אנחנו מאמינים לה, אבל ג'ון מיילס לא. הוא רודף אחרי הפושעים, מנהלי אירגון סמים, ואחרי אשתו, וקורים המון דברים מרתקים ומסמרי שיער. שום הגיון אנושי לא מסוגל לסבול אותם, ול־קבל אותם, אבל מי מסתכל על הסרט הזה עם ההגיון, או עם השכל? מסתכלים רק עם העיניים, לכל היותר עם העצבים.

יומן החדשות

★ ייתכן שמה **שריקה זראי** עשתה לצרפת תעשה לה גם **קורין לה פוליין.** ריקה גילתה לצרפת את רוסיה בצורת המורקה, וקורין תגלה את תימן בצורת ריקודי ענבל.

כשהיא הגיעה ארצה כדי לשחק בפרובוקציה היא ידעה רק ריקודי יה־יה, וכשהתברר שהיא צריכה לרקוד בסרט ריקודים עממיים ישראליים, לא ידעו אם לבחור למענה ריקודים עממיים־ישראליים־רוסיים או ריקודים עממיים־ישראליים־תימניים. כשהוחלט בסוף על התימנים, פנו לרקדנית הראשית של להקת ענבל, **לאה אברהם,** והיא עיבדה איתה במשך שבוע ימים ולימדה אותה את כל התורה על רגל אחת.

השבוע כבר מופיעה קורין לה פולין בעיתון צרפתי, בהדגימה את הריקוד החדש.

★ את התפקיד הקולנועי הראשון שלה לאחר הלידה מבצעת **שושנה שני** בסיפור הקצר של **עמוס קינן** כמה זה נפלא. היא משחקת שם מלצרית בסינר לבן, המגישה לשני גנראלים מודקנים (**אורי זוהר ואריק לביא**), המשחקים בחול, את הדלי ואת הכפית, ואת כלי־המישחק הדרושים להם.

★ באותו סרט יש סצינה בה איש ואשה עולים במעלית. היא יוצאת בקומה השמינית, נכנסת בחזרה בקומה השתים־עשרה. הוא יוצא בקומה השביעית, נכנס בקומה העשירית. אחר־כך הם כבר בדירה. הוא מסיר את העניבה, שם תקליט על הפטיפון, והיא מופיעה, עירומה, עם סל פירות. הוא לוקח תפוח, לוקח עוד תפוח, הסצינה נגמרת כשהוא זורק את עצמו מחלון, בלי אף מילה. לצורך הסצינה צריכה היתה כוכבת הסרט, **יעל אביב,** להופיע עירומה. אבל היא לא הסכימה בשום אופן. חשבו על מחליפה, ולא מצאו. חשבו על קומבניזון, אבל מי הולך בימינו עם קומבניזון? לכן מצאו פיתרון מצויין: על גוף חשוף ותחתוני ביקיני קטנטנים הלבישו לה זרי פרחים. אלא שגם את הזרים הללו היא הירשתה לצלם רק למצלמת הקולנוע, לא לשום צלם אחר.

★ תמר אשת עיר, מחזהו של **יגאל מוסינזון,** כבר נמצא בשלבים האחרונים של ההכנות להסרטתו. חברת רונבי מצאה לו משקיעים, ועכשיו מחפשים רק שחקנים. התסריט ניתן ל**גילה אלמגור** לקריאה ומחכים לתשובתה.

לה פוליין רוקדת
מי רוקד תימנית?

יעל אביב וישראל גוריון ב„כמה זה נפלא“
תי לובש קומבניזון?

ייעוץ מקצועי חינם

את לא זקוקה לסרבל כזה. אם ברצונך לצבוע את דירתך במו ידיך או בעזרת צבעי מומחה, מחלקת הייעוץ המקצועי של טמבור תבוא לעזרתך, בכל הקשור לבעיות צביעה וצבעים, כמויות וסוגים, תאום גוונים וצבעים לסוגי משטחים שונים.
פני בגלויה אל טמבור, ת.ד. 507 ת״א או 668 חיפה ותקבלי ייעוץ מקצועי חינם

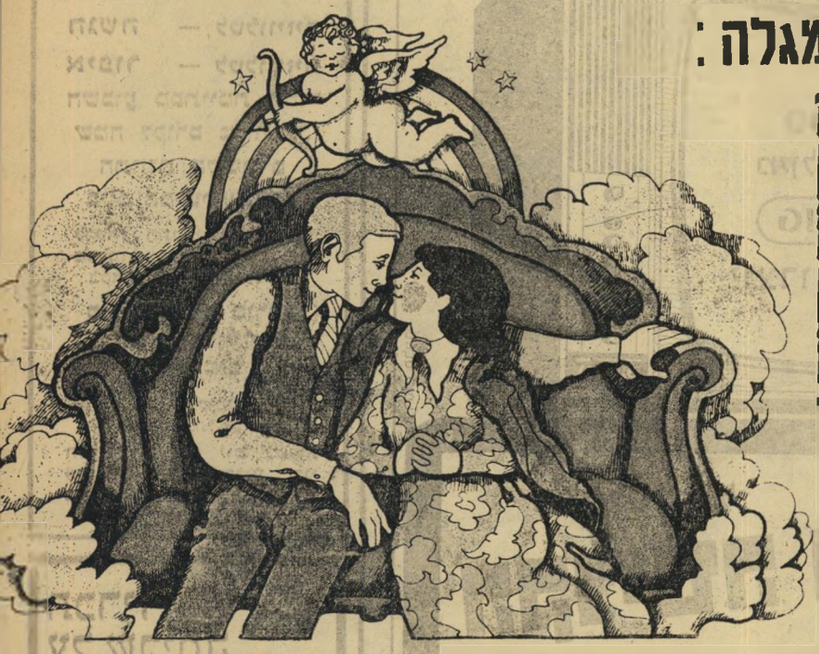
טמבור

שי „טיסו“ לאוהבי המדינה
בכדורגל — שחקני הפועל ת״א
שי יקר ומקורי ציפה לכדורגלני הפועל תל־אביב, אלופי המדינה בכדורגל, לשנת 1969, בתום טקס ההכתרה הרשמי, שנערך אור ליום שישי ב„גן האורגים“, שליד יריד־המזרח בתל־אביב.
נציגי חברת „טיסו“, ובראשם מנהל הסוכנות הישראלית של חברת השעונים העולמית הנודעת, מר רוזנסקי, העניקו בזה אחר זה לכדורגלני הקבוצה, מאמנה ומנהליה, שעוניי־יד יקרים.

הפסיכו־אנאליסט של „דויד וליזה" מגלה:

מדוע את אוהבת?

ד"ר תיאודור איזאק רובין הוא הפסיכו־אנאליסט שקנה את עולמו כאשר סיפרו „דוד וליזה" הפך לסרט קופה שזכה להצ־לחה ברחבי העולם. לא היה זה סיפרו היחיד של רובין. ספר אחר שלו, „הספר הרזה של פסיכיאטור שמן לשעבר", הפך גם הוא לרב־מכר. אולם כתיבת רבי־מכר היא עיסוק צדדי של ד"ר רובין. המקדיש את רוב זמנו לעבודתו כפסיכואנאליסט.

דאשה האהובה על הגבר — מעל ומעבר למשמעות המינית בלבד — היא זו „המבינה גברים".

הכישרון להבין את הגבר חשוב יותר מ־הופעה, פיקחות, חינוך, או כל מעלה אחרת.

אלא שזאת, למעשה, יודעת כל אשה. ה־שאלה הגדולה היא רק: א י ך מבינים גבר?

אם התמזל מזלך לגדול עם אח, או אם את מחבבת ילדים קטנים, את נמצאת כבר במחצית הדרך להבנת הגבר. דבר זה נכון במיוחד אם עקבת מקרוב אחרי התפתחותו של אחיך בתקופת התבגרותו — משום ש־צורך זה: היא תתייחס לגבר שלה כאילו היה הדבר החשוב ביותר בעולם. היא תע־ריך מאוד את הדברים שהוא מביא לה — בדיוק כמו שאמו העריכה את הציונים ה־טובים שלו. אבל היא לעולם לא תחשיב את המכונית, הבגדים, הכסף — יותר מאשר כמעט אין גבר שאינו נשאר, לאורך כל חייו, עם אילו קווי־אופי יסודיים מימי ילדותו.

★ ★ ★

הבעל — גם כן ילד

מה הם הדברים שבעצם אותם מבי־נה האשה אצל הגבר?

● רוב הגברים מחפשים את אמא־לה שלהם בכל אשה. תגובתה של האשה על אותו. היא גם לא תעדיף על פניו את יל־דיה, אמה, או מי שלא יהיה. בסופו של דבר, במעמקי האגו שלו, רואה בעלה את עצמו גם כן כאחד מילדיה — והאשה תח־דל להיות אהובה עליו, אם היא תפלה מי־שהו מן הילדים האחרים לטובה על פניו.

הגבר תלוי מאוד באשה — כמו שהיה תלוי באמו בשעתו. לפיכך, אם הוא באמת יכול לסמוך עליה, נותן הדבר הרגשת ביט־חון. אבל אסור לה לעולם להזכיר לו ב־גלוי עובדה זאת. זה יפגע בגבריותו.

● מבינת־הגברים אינה מהססת לומר את אשר בליבה. כשהיא כועסת, היא אינה עושה הצגות, לא משתמשת במין כדי להע־ניש (או להיפך, לחלק פרסים). היא אומרת את מה שבליבה, סולחת ושוכחת.

★ ★ ★

למדי אותו להיות מאהב

היא יודעת בבירור, במיסגרת יחסיה עם הגבר שלה, מי מבין שניהם הוא התוקפני יותר, הבטוח יותר בעצמו. אם זו ה י א — עליה להיזהר שלא להרשות ל־עובדה זו להפר את מאזן־הכוחות ביניהם. קל מאוד, במצב יחסים כזה, להפחיד גבר ולהשתלט עליו. אלא שאז היא אולי תהיה השליטה — אך לא האהובה. לפיכך, אל לה להסס לעשות את הצעד הראשון, לחסל את היסוסיו ולתת לו להבין — גם אם לא תמיד במילים — שהוא רצוי, שמותר לו להתקרב.

● מבינת הגברים יודעת שלגבר יש כו־שר סבילות נמוך מאוד. הוא שונא להמתין — ולפיכך היא תקפיד שלא לגרום לו להמתין. ביחוד שונא הוא להמתין לאוכל כשהוא רעב. אותו דבר נכון גם לגבי רעב מיני. האשה הנבונה לא תבטיח אף פעם יותר מאשר היא מתכוננת לתת.

היא יודעת גם דברים נוספים, כגון:

● בעלה, בריב המיקרים, הגיע אל חיי הנישואין מצוייד במיטען דל מאוד של חינוך בדיוק כמו שאמו העריכה את הציונים ה־טובים שלו. אבל היא לעולם לא תחשיב את המכונית, הבגדים, הכסף — יותר מאשר נוראי בכלבלב האומלל, והרים קולו בשאגה נוראית:

„אולי תעשה מה שאומרים לך, חתיכת

— — —

לא תאמינו, אבל הגור, שהצטנף מאימת השאגה לכדור קטן, התחיל לעשות מה ש־אמרו לו. הוא רץ, קפץ, אכל את השוקו־לד, ובכלל נהיה בן־אדם.

שכה אחיה — אני נשבעת לכן שהוא מבין עברית.

המיפלצות שלי

החופש הגדול הוא זמן מצויין לכל מיני דברים קונסטרוקטיביים, שלמרבית המזל אין למפלצות שלי זמן אליהם במשך כל השנה. כמו, למשל, לאמן כלבים.

פסיכולוגיה־זה מה שכלב צריך

הרעם נפל עלי ביום בהיר לפני כשבוע, כאשר השלישיה העליזה התייצבה בפתח. בידיו של אריק היה גור כלבים זעיר, ובפיו הכרזה: „אמא, יש לנו כלב."

„נדמה לך," העמדתי אותו על מקומו. „לא כלב ולא בטיח."

תוצאות הוויכוח המר, שנמשך בקולניות רבה למעלה מעשר דקות, היו — שהיה לנו כלב.

★

ברגע שנכנעתי, החלטתי שאין טעם לעמוד מנגד, והתחלתי לשתף פעולה. ביקשתי להח־זיק את הגור בידי. אריק העביר לי אותו ברוחב־לב. הגור כנראה הבין עברית, הבין את הוויכוח, והבין שהייתי נגדו. הוא דינק מידי ביילדת־פחדים ונמלט על נפשו. מיהר־תי אחריו, והוא הלך והסתתר לו דווקא ב־חדר־השינה, בדיוק מתחת למיטה — שעליה ישן בעלי בשלוות ישרים.

ניסיתי לפתות את החיה השוטה, בדברי חיבה ונועם, שתצא משם החוצה, שכן אם היא תעיר את בעלי — דמה בראשה. הגור לא התרשם כלל, נשאר בחנייה. בעלי, לעו־מת זאת, התרשם יותר. לפתע פקח עין חש־דניח, וחבט: „אל מי זה את מדברת כל־כך נחמד בחדר־השינה? זה לא אלי, זה בטוח."

★

נחמתי בכל עוניי היתה כאשר הגיעה שעת־האימון של הגור הנתעב. מסתבר שגם לגיבורים שלי לא היתה יותר הצלחה מאשר לי. הגור היה אמנם קטן, אבל עקשן גדול. בהתחלה ניסה אריק להשליך לו אבן, שהוא יקך להביא אותה. לא הלך. דנה ניסתה לתת לו חתיכת שוקולד, כדי שיקפוץ על שתיים — לא קפץ. רוני ניסתה את כוחה בשריקות אינסופיות כדי שירוץ לקראתה — לא רץ. שום דבר. הכלבלב פשוט התעלם מכולם ב־אדישות מופגנת. נבר לו בדשא, ומפעם ל־פעם השתין בעץ, לצהלת הילדות.

אבל מלבד צהלה זו, היו החברי'ה מיואשים למדי. לאחר מאמצים ממושכים לאורך אחר־צהריים שלם, לא גילה הגור שום רצון ליה־פך לחיית־שעשועים. הבוז שהוא רכש לי־לדים היה מרגיז. התחלתי להרגיש שה־חורני הקטן הזה מעצבן אותי. כמו תמיד בעיתות משבר, פניתי לעזרה לאלוף נעורי:

„מה זאת אומרת הוא לא עושה כלום?" תמה האלוף. „אין דבר כזה. כלב עושה תמיד מה שאומרים לו."

„נו, אולי נראה אותך?" משכתי אותו.

הוא יצא בצעדי און לחצר, הסתכל בגור המלגלג ובילדים המתוסכלים, העיף מבט

(המשך מעבר לדף)

בימוי — לטלוויזיה
צילום — לטלוויזיה
הפקה — לטלוויזיה
כתיבה — לטלוויזיה
הגשה — לטלוויזיה
איפור — לטלוויזיה

השבוע מסתיימת החרי־
שמה לקורס טלוויזיה.
התחלת הלימודים
ביום חמישי 31.7.69

לרשות התלמידים מערכת מצלמות טלוויזיה ואולפן בקרה לעבודה מעשית.

סגל המרצים מורכב מאנשי טלוויזיה מדופלמים

נותר מספר מקומות מוגבל לקורס בתל־אביב

ההרשמה: יום יום בשעות 4—7 אחה"צ בבית בני ברית, רח' קפלן 10, ת"א טלפון 257235

תכריז על שביתה
סגור את העסק ולך לים

במקומך תענה מזכירה אוטומטית בצורת מכשיר תשובה אוטומטי לטלפון
(גם בשימוש של משרד הדואר).

דרושים סוכנים אלקטרוניקה להפצת המכשיר הנ"ל.

להשיג אצל
רדיו־דוקטור,
שרות להקלטה ישראלי
רח' שלום עליכם 18, תל־אביב, טל. 233118

סוכנות גרונדיג בישראל: תל־אביב, נחלת בנימין 70, טלפון 54666
שרות גרונדיג: תל־אביב, רחוב נחלת בנימין 81, טלפון 612282, 615039

(המשך מעמוד 29)

מיני. כושרו והתפתחותו כמאהב תלויים ב־מידה רבה במה שהיא תלמד אותו — בקשר למה ש ה י א אוהבת.

★ ★ ★

סירוב מיני — אסור

ס **ירוב מיני** יתפרש על־ידי הגבר, ב־רוב המיקרים, כדחייה כוללת. משום כך, אל לאשה לדחות את בעלה במיטה. היא צריכה לדעת שאין זו תורה מסיני, ששני בני הזוג חייבים ליהנות תמיד באותה מידה מן המגע המיני. אם קורה פעם שתשוקתה אינה בוערת כשלו, אין מונע בעדה מלהיות בת־זוג אוהבת ותמימה — אף אם קצת פחות מלאת־יוזמה.

● כאשר האשה זונחת את עצמה ואינה מקפידה על הופעתה, יתרגם זאת הגבר כ־אילו היא מזניחה את המיניות שלה. משמע — כאילו לא איכפת לה ממנו, כאילו אין היא מעוניינת למשוך אותו. בין שתי הברירות, הוא יעדיף תמיד שהיא תקדיש את זמנה לטיפוח הופעתה יותר מאשר לביתה.

● הגבר גא במיניותה של האשה שלו, נהנה כאשר היא מושכת את תשומת־ליבם של גברים אחרים. יחד עם זאת חייב להיות ברור לה שהוא תובע עליה זכות ובלעדיות — אפילו אם הוא מדבר אחרת. פלירטים שלה עם אחרים לא ימצאו חן בעיניו. היא צריכה לדאוג לזכות ר ק בתשומת ליבו של הגבר שלה, לא לנסות לזכות בתחרות ה־נערה הפופולארית. מסיבה זו היא גם תימנע מלספר לו על חברים ישנים ואהבות־עבר.

● עליה להכיר בעובדה, בלי כל מרי־רות, שגברים מגלים עניין בספורט ובחב־רתם של חברים. משום כך היא לא תתייחס לדבר כאילו יש בזה פגיעה בה. כשחבורת גברים מתאספת ומתחילה לדון בכובד ראש בענייניים העומדים ברומו של עולם, כשכל אחד משויץ ומתנפח, הם צריכים להיראות בעיניה כחבורת נערים מתרברבים. למען ה־אמת, זה בד־וק מה שהם.

★ ★ ★

אך תכניסי אותו למכודת

כ **? אשה** שמכירה קצת גברים, יודעת שהיא יכולה בקלות להשתלט עליהם ע־ידי הצגת הקורבן הגדול שהיא מקריבה למענם והפעלת רגש האשמה שלהם. אבל אשה שמבינה ב א מ ת גברים, יודעת שהם יסתבכו אז אמנם ברישתה — אך ישנאו זאת, ירגישו עצמם כבולים וחייבים. לפיכך, האשה הלא־כל־כך פיקחית תקדם את בעלה בפתח במונולוג ארוך וזועף על הצרות ש־היו לה כל היום עם הילדים, הבית, ומי לא. מזה צריך בעלה להבין כמה שהיא מק־ריבה עבורו. האשה הפקחית, לעומת זאת, תאפשר לבעלה להתיישב בנחת בכורסה ו־לבהות קצת בטלוויזיה — בשקט.

● אשה מבינה שעליה לא לתמרן את הגבר שלה לתוך מלכודת. היא לעולם לא תבוא אליו בטרוניות על שהוא עובד תמיד שעות ארוכות בערבים — ומצד שני תד־רוש ממנו את כל הדברים הטובים בחיים, הבאים רק אם עובדים שעות ארוכות בערבים.

● האשה האהובה — אוהבת את עצמה. היא לא מזלזלת בעצמה, מכירה בערכה וב־מעמדה. גישה זו תשתקף מאליה ביחסם של האחרים לגביה. אשה שאינה מעריכה את עצמה — גם אחרים לא יעריכוה. האשה ה־בטוחה בערכה אינה זקוקה גם לכך שה־גבר שלה יחזור ויספר לה מאה פעמים ביום שהוא אוהב אותה. פעם בבוקר ופעם בערב יספיקו. היא גם לא חוזרת ומנדנדת כמו שוטה: „האם אני יפה? תגיד, אני מר־צאת חן בעיניך?" שאלות אלו רק מוכיחות על חוסר ביטחון.

★ ★ ★

רק לקחת?

כ **פסיכואנאליסט,** אני שומע ללא הרף מנשים אומללות שוב ושוב את אותה טענה: „התחתנתי איתו רק בגלל ש־הוא אמר שהוא אוהב אותי כל כך." אולם אשה מבינה יודעת אחרת. היא יודעת שה־משיכה המינית — ביחוד זו שלפני הנישו־אין — איננה אהבה. היא יודעת שאהבה פירושה התקשרות הדדית על בסיס של תן וקח, התקשרות ההולכת ומתפתחת עם ה־שנים. והיא איננה שוכחת לעולם שלקחת — יודע כל אחד מאיתנו. החוכמה היא — גם לדעת לתת.

ניתנסיה ריאלית

הרשמה לשנת הלימודים תש"ל לכתות בוקר ט', י', י"א, י"ב

תיכון עיוני במגמות
הומניסטית
ריאלית

תיכון מקצועי במגמות
רדיו־אלקטרוניקה
טלויזיה - תעופה

לבורנטים כימיים
גרפיקה-שרטוט
ציור אופנה
פקידות

כולל חכנה לבחינות הבגרות הנערכות על־ידי משרד החינוך
חוראה על־ידי מורים אקדמאיים בעלי נסיון * סטיפנדיות

פרטים, הרשמה, 8-5 1-9	תל־אביב	חיפה	רמת־גן	בת־ים	חולון	פתח־תקוה	כ"ב
	ברנר 17 מפנת אלנבי 55	שמריהו לוין 30	ביאליק 42	רוטשילד 33 ע"י המצבה	שוקולוב 56	ברכוכבא 1	חברון 22 מפנת מרדיעין 77 ר"ג

אל תסמכי על המחזור

נשים המעוניינות שלא להיכנס ל־הריון, והמקיימות משום כך יחסי־מין רק בתחילת המחזור החודשי או בסופו, עלולות למצוא עצמן מופתעות לרעה.

מחקר שהושלם זה עתה באוניברסיטת ג'ורג'טאון בארצות־הברית גילה, שהמחזור הנורמלי של האשה הוא הרבה פחות סדיר מאשר מרבית הרופאים האמינו עד כה.

מתוך 2316 נשים שהשתתפו במחקר, ו־אשר ניהלו יומן מדוייק במשך שנה תמי־מה, לא זכתה אף אחת למחזור קבוע לאורך כל השנה. אצל 87 אחוז מהן הגיע ההבדל, בין המחזור הארוך ביותר לקצר ביותר, ל־יותר משישה ימים.

אלמנה זקוקה לאלמנה

ה נחמה הטובה ביותר לאשה שהת־אלמנה זה עתה — היא אלמנה אחרת, שסיימה את תקופת אבלה.

זאת גילה לאחרונה צוות פסיכיאטרים ב־אוניברסיטת **הארוארד**, ארצות־הברית. הצוות המליץ על הקמת מרכזי ייעוץ לאלמנות — שיופעלו על־ידי אלמנות.

אלרגיה לבעל

לשנן נשים שאינן מסוגלות להיכנס ל־הריון בגלל היותן אלרגיות לזרע של בעליהן. החוקר האמריקאי ד"ר דין דיוקס

האשה בעולם

יעץ ל־29 זוגות כאלה להימנע מיחסי מין — או לקיימם תוך שהבעל משתמש בגומי־מניעה — במשך שנה שלמה. ואכן, כתום השנה, הצליחו 20 נשים מתוך הקבוצה ל־היכנס להריון.

המין — שיבה לילדות

לש נשים המסכימות ליחסי־מין — רק כדי להיות חבוקות. זאת קבע לאחרונה ד"ר מארק הולנדר מאוניברסיטת פנסילבאני־ה. תשוקתה האמיתית של אשה כזו היא שהבעל שלה יחזיקה בזרועותיו, כמו שאמה, ובעיקר אביה, אימצו אותה אל ליבם בהיותה תינוקת. אצל אחדות מנשים אלו תשוקה זו חזקה עד כדי היותה דומה להתמכרות ל־סמים — קובע המחקר.

בכך, הופך ד"ר הולנדר את היוצרות על פיהם, סותר את הדיעה המקובלת עד עתה, לפיה כל חיבוק מצד ההורים הוא בעל מש־מעות מינית נסתרת לגבי הילד.

מנפלאות הגלולה

מ תוך המישים נשים שלקחו דרך קבע את הגלולה למניעת הריון, התנסו 16 בירידת התעניינות ביחסי־מין, ואילו אחת הפכה לנימפומאנית. כאשר חדלו 17 נשים אלו להשתמש בגלולה — חזרה התנהגותן המינית להיות נורמאלית. עובדות אלו נת־גלו לאחרונה במחקר שערך ד"ר פראנסיס קיין במדינת קארולינה הצפונית, ואשר עו־רר עניין רב בין מדענים ברחבי העולם.

לפיקניק ולטיולים עם שימורי „ויטה"*

***שימורי "ויטה"**
על טהרת החמרים הטבעיים בלבד
ללא חמרי שימור או צבע מאכל.

הקיץ בא! זמן לצאת לפיקניק וטיולים.
ואם יוצאים לדרך... מה רבה תהיה
ההנאה אם הארוחות יוכנו בקלות ובמהירות
עם מוצרי "ויטה"
המיועדים לפיקניק וטיולים.
מה שעליך לעשות הוא רק לפתוח את
הקופסא (מצוין כמאכל קר או חם) ו...בתיאבון.

מוצרי "ויטה" לטיול ולפיקניק

1. כיסוני בשר. (רביולי)
2. שעועית אפויה, (במיץ עגבניות או ברטב בשר)
3. קרעפלך.
4. ספגטי, (במיץ עגבניות או ברטב בשר)
5. לפתן חצאי מישמיש.
6. לפתן חצאי אפרסקים.

קיץ קל עם ויטה

רחל גרא וז׳אן מארה

חידושי קישוט:

תכשיטים לגברים

האם היית מעזה, ביום הולדתו הקרוב של בעלך או ידידך — לקנות לו במתנה תכשיט? ספק רב. ואם היית מעזה — ספק רב עוד יותר אם היה ה ו א מעז לענוד אותו.

אבל ישנם כבר סנונים ראשונים בארץ שמעזים. רן אלירן, אורי כהן, האורגאניסט המלוהה את יפה ירקוני, ארתור בן־נתן, שגריר ישראל בגרמניה, ועוד כמה חלוצים.

רובם של אמיצי־הלב הללו מוצאים את מבוקשם אצל רחל ואלי גרא. הזוג גרא, המייצר תכשיטי נשים מזה שנים, התחיל לפני ארבע שנים — לגמרי במיקרה, בעקבות בדיחה — לעסוק גם בתכשיטי גברים. הבדיחה הפכה לעסק פורה כאשר התברר שיש קונים. לפני שלוש שנים ביקר בחנותם של הגראים השחקן האנגלי־היהודי לורנס הארווי, פירסם את שמם באירופה. התוצאה: בביקורו הנוכחי בישראל לא שכח השחקן הצרפתי הידוע ז׳אן מארה לקפוץ ליפו, לקנות לעצמו תכשיט קטן לחזהו הגברי.

חידושי איפור:

המגן הרטוב

אבקת הפודרה היתה, מזה שנים, אחד מתכשירי האיפור היסודיים של כל אשה. תכשירים אחרים הופיעו ונעלמו לאורך השנים, אך אבקת־הפודרה נשארה תמיד שימושית.

עתה, הוציאה חברת רבלון לשוק את Love-Pat-Extra-Moist, אבקת אבן המכילה לחות. כתוצאה, יכולות עתה גם נשים בעלות עור יבש במיוחד להשתמש בתכשיר החדש, המהווה איפור אידיאלי לקיץ, רהיותו מסכת־מגן רטובה — המגינה על עורפנייך.

ה־Love-Pat מוצע בשישה גוונים. מחירו 12.50 ל״י, ומחיר המילוי 7.50 ל״י.

העירום פרש לירחון־הצמרת „זוג״

הסכר נפרץ

בעולם המערבי קיימים כמה מוסדות, שאינם נוכנים בשום פנים ואופן לחדש חידושים מהפכניים או להקים נגדם את שומרי־המוסר הפוריטניים. אחד מהם הוא ירחון־האופנה רב־התפוצה זוג שמרכזו באנגלו־סכסים דיסנסי, דהיינו הגינות, סולידיות.

אולם עתה, קרה משהו גם אצלו: לאט לאט, אך בחוצפה, ממשיך העירום ופולש לכל שטחי חיינו. דוגמנית יפהפיה, חשופת־חזה, או חצי חזה, אינה מראה מפתיע מזה זמן רב.

האומנם אין זה מפתיע? תלוי מאוד היכן היא מופיעה. כאשר היא מופיעה, כיפהפיה בצילום זה, בהוצאה האיטלקית של ירחון האופנה המפורסם ביותר בעולם, הזוג — זהו חידוש מסעיר. עירום במדינת הוואתיקן הוא נושא מסוכן ביותר. מה גם, שבצילום הזה ברור שהעירום אינו מוצדק מבחינת הנושא, ונועד רק על מנת למשוך תשומת־לב. שכן, זוהי מודעת פירסומת לחולצה אותה היא לובשת, או כביכול לובשת. חשיפה גלוייית־לב כזו, בירחון הנקרא לא רק על־ידי דוגמניות ונערות־זוהר, אלא גם על־ידי כל נשות הצמרת הכבודות, שהן־הן המימסד באיטליה — מוכיחה יותר מאלף מאמרים על פריצת הסכר. העירום קיבל כרטיס־חבר לחברה הטובה.

כוכבי „פעמוני סוני". - „ערי החצר" ו„המהפכה" בשיא התלהבותם

להיטים בפארק

הגביע לירושלים

כל להקה השמיעה שני שירים זרים, ושיר אחד מקורי שהוכן במיוחד לפסטיבל. להקת **פעמוני סוני** מירושלים זכתה בגביע **העולם הזה** לשיר המקורי, וחבריה התפרצו בצריחות־גיל אל מרכז הבמה, כדי לקבל את הפרס מידי אורי אבנרי.

המנחה מסביר

„פפה" היה האיש הפעיל ביותר בכל הפסטיבל. הוא לא הלאה את

השופטים מקשיבים

ארבעת השופטים יושבים בין הקהל, בשורה השנייה. מימין: אורי אבנרי, שיצג את העולם הזה; שלום ויס, המעבד והמתז

5000 איש מילאו את הפארק הלאומי ברמת־גן

„פסטיבל הקצב ייערך השנה במתכונת הפסטיבלים הבינלאומיים," הבטיחו מארגניו, כאשר הכריזו על עריכתו. ביום חמישי האחרון קיימו את הבטחתם. הפסטיבל, שנערך מטעם מערכת „העולם הזה" ובחסות חברת „ויטמן" לגלידות, משך למעלה מ־5000 איש לפארק הל־אומי ברמת־גן. הודות לעזרתו היעילה של ממלא־מקום ראש העיר, מר דויד מלמדוביץ, ניתן היה להשלים את ההכ־נות הטכניות המסובכות שאפשרו לש־בע הלהקות המובחרות של ישראל להת־מודד בתנאים הטובים ביותר. בפרס ה־ראשון („שרביט הזהב — שרביט פז") זכו „הכוכבים הכחולים". במקום השני („גיטרת הזהב") זכו „נערי החצר", ש־בלטו בביצוע מהוקצע ובכך שהיו הלה־קה היחידה שהשתמשה בכלי־נשיפה. אחריה („תופי הזהב") צעדה להקת „השוקולדה". יתר ארבע הלהקות ה־משתתפות: „פעמוני סוני", „המוסקי־טוס" (להקה ארמנית מירושלים המז־רחית), „העכבישים" מרמת־גן, ו„המה־פכה", שזכתה לפופולאריות רבה בקהל.

חדשים — אבל טובים

זוהי להקת **השוקולדה**, שהוקמה לפני חודש בלבד — ובהופעתה בפסטיבל זכתה בפרס **תופי הזהב**, לקול אוהדיה המקובצים ששרו במקהלה: „שו־קו־לדה! שו־קו־לדה!" כדי לאפשר עריכת הפסטיבל בפארק הפתוח, היו דרושים סידורים אלקטרוניים משוכללים ביותר, שבוצעו בידי חברת **ראקום**. היא השתמשה בציוד המעולה של חברת GARRETT מאחורי סימלה של חברת **ויטמן** לייצור גלידה מסתתר העוגב (אורגאן).

שרביט הזהב נקרא „שרביט פז", על שם חברת [illegible]

מלרח הגוגו חנה יפרח מנשקת את מר צדוק לוי,

וחיפה הוגרלה בין באי הנשף. זכה

במדינה

אמנות

האיש שאיננו חותם

דני קרמן הוא שם הידוע לישראלים רבים, גם אלו שאינם מתמצאים במיוחד באמנות.

שתי סיבות לכך: הראשונה היא שקרוון, בניגוד לדמות האמן המקובלת, נראה כאדם נורמלי. הצעיר חביב־החיוך, המתחיל להקריח, מתלבש בצורה מקובלת, מתגלח מדי בוקר, ובכלל מתנהג כאדם מן הישוב. משום כך, אין הוא בולט לעין בעוברו ברחוב, אינו זוכה שכולם יראו עליו באצבע. הסיבה השנייה היא שעל עבודותיו הגדולות ביותר — אין הוא חותם את שמו. המדובר בעיקר בתבליטי־קיר ענקיים בבנייני ציבור מפורסמים. „מימד הבניין והעבודה הם כל־כך גדולים, שאני מרגיש לא נוח לחתום שם את שמי,“ הוא מנמק.

הרוח מחלקת באבן. עובדה זו לא מנעה בעדו להפוך לאחד היוצרים העסוקים במדינה. הוא זכה לפירסומו הראשון כאשר ביצע, לפני שבע שנים, את התפאורה למרי סטיוארט בקאמרי. המבקרים בהצגה חשו מייד עם עלות המסך, באחירה המיוחדת, שהחזירה אותם, באמצעות התפאורה, מאות שנים לאחור.

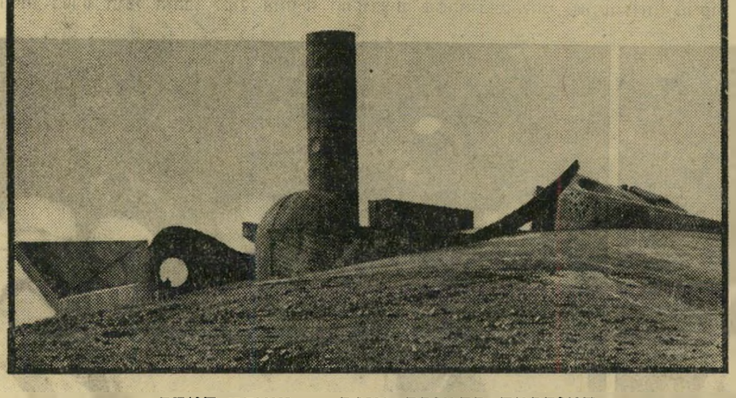
דני פעיל גם בשיטחי יצירה אחרים. מרכוס דינר, האדריכל ואספן־האמנות השוויצרי הנודע, ראה לפני ארבע שנים תבליט־אבן מעשי ידיו במכון ויצמן — והזמין אותו לשחייצריה כדי לפסל תבליט דומה בבניין ציבורי בבאזל. דני הסכים, אולם לא הצליח, בגלל עומס העבודה, להתפנות עד היום. רק בימים אלו עומד הוא לנסוע כדי לבצע את העבודה. „היו לי התחייבויות קודמות,“ הוא מסביר. „היה עלי לעשות תבליט־אבן באולם המליאה של הכנסת, ואנדרטה לחטיבת הנגב בבאר־שבע.“ האנדרטה לחטיבת הנגב היא הגדולה ביותר בארץ, גראית שונה מכל צד. היא תוכננה כך שה־רוח שורקת בקירבה: „היתקנו בתוך האנדרטה חלילים, ונקבתי בה חורים, כך שהרוח מחללת כחלילים,“ הוא מספר.

בנק צדק, ביקעה. יצירותיו של דני קבועות במיבנים ציבוריים שונים: תבליט קיר נהדר בבניין המינהלה של בנק לאומי לישראל, פסל בחצר הפנימית של היכל־צדק בתל־אביב, ואחרים. כולם, ללא חתימה. בנוסף לעבודותיו הגדולות, הספיק דני להכין לאחרונה גם תפאורה עבור להקת פיקוד המרכז, רד אלינו לביקעה. תפאורה מיוחדת במינה, שאפשר להציבה בשלמותה או בחלקים, בעת שהלהקה מופיעה במוצב קטן.

בימים הקרובים יוצא דני לאיטליה, כדי לצקת סוף־סוף את יציקת הקיר עבור בניין הדואר בבזל. למה דווקא איטליה? פשוט

ציור־פסל־תפאורן־תבליטן קרוון
הזמנות — ארבע שנים מראש

האנדרטה לחטיבת הנגב — מצידה האחד —
הגדולה מכולן —

— ומצידה השני
— והרבה פנים לה

מאוד: „בפירנצה יש לי ידיד שיש לו בית יציקה, ירק שם אני יכול לתפוס שתי ציפורים באבן אחת — גם עבודה וגם בילוי.“

תחבורה

מיליונים פה
מיליונים שם

בתחילת 1970 יזכו סוף סוף אזרחי ישראל לנסוע בקו החדש של רכבת ישראל: קו דימונה—אורון.

תהיה זו נסיעה קצרה יחסית — 30 ק״מ בסך הכל, שמהם הושלמו עד היום 21. בדרכם הקצרה, יוכלו הנוסעים לראות את שני הגשרים הגדולים ביותר שהוקמו בישראל — אחד מהם מתמשך לאורך 130 מטר, במחיר 2.2 מיליון ל״י.

אולם ספק אם אותם נוסעים, שיתפעלו מנפלאות הנוף ומעשי ידי אדם, יתפנו להרהר בעובדה, שמחיר המסילה, שנועד להיות 16 מיליון ל״י — התנפח ל־23.

אולם זה לא הסוף. הפתעות נוספות לו־משלם המיסים צפויות בעתיד.

אתה מלא מרץ ויוזמה ואתה מרגיש שאתה יכול לגשת לגשמת תוכנית מסויימת, אותה תיכננת זמן רב קודם. יגישו לך עזרה חשובה, אך נטיותיך העצמאיות עלולות להרגיז את ידידך. במישור החברתי צפוייה לך פגישה שתפיג את אשליותיך. השבוע יהיה דל באירועים.

★ ★ ★

שאיפתך לסובלנות תפגע בך; היה יותר תקיף ועמוד על שלך ביתר עוז. התנגשויות בינך לבין חבריך לעבודה או שותפיך עלולות להועיל לך אם לא תהיה רכרוכי. קשה לך לכתוב מכתב מסויים, השתדל, ייתכן ויהיה זה בעוכרך. נסה לגוון את צורות החיזור שלך. אל תסרבי לענות למתחרים, לבל תהיי מבודדת.

★ ★ ★

השבוע הזה מסוכן. מוטב שלא תקבל על עצמך עבודות רבות מדי בשבוע זה. מיכשולים קטנים עלולים לשבש את לוח־הזמנים שלך ולגרום לך אי־נעימות רבה. ייתכן כי תזכה להכרזת אהבה לה ציפית. נסי להיות יותר מציאותית, אל תחשבי שכולם מתאכזרים אליך בכוונה תחילה.

אל תסכן את סיומה של עיסקה מוצלחת בהסכנות או בהתפרצות כעס. זכור כי האנשים שמקנאים בך מחכים שתעשה מישגים כדי לנצל השתמש בהם נגדך. מסע קצר עשוי לגרור בעיקבותיו פגישה רומנטית מרתקת ומלאת חוויות מסעירות. נסי להיות יותר מודרנית בלבוש ובאיפור. נסי את הצבע הכחול.

★ ★ ★

אתה מתהולל יתר על המידה. שתייה מופרזת, פרשיות רומנטיות ומישחקי־מזל אינם עיקר החיים. נסה להבטיח את זכויותיך במקום עבודתך. אתה עלול למצוא את עצמך מחוסר כל. העדינות והאדיבות הן תכונות שאין לזלזל בהן. העדיפי את בן מזל שור על פני בן מזל מאזניים.

★ ★ ★

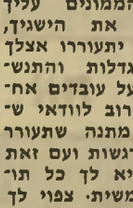

היסודות האיתנים שבגית יתנו את פריים, והמצב שלך ייעשה מבוסס יותר. מכתב מעורר סקרנות יגיע אליך. מוטב שתנהג ביתר עדינות באדם האוהב אותך. כשאת מנסה להיות ערמומית או רעה, את מצליחה, אך המחיר ש־את משלמת גבוה מדי. חדלי, נסי להיות יותר מאופקת ונוקה ביחסך לחברים אותך

אם תשכיל לרסן את הרגשנות המופרזת שלך, תוכל לזכות בתוצאות טובות יותר. הממונים עליך יעריכו את הישגיך, אך אל יתעוררו אצלך רגשי גדלות והתנשאות מעל עובדים אחרים. קרוב לוודאי שתקבל מתנה שתעורר בך התרגשות ועם זאת לא תביא לך כל תועלת ממשית. צפוי לך גילוי חיבה בלתי צפוי. עתה הזמן לצאת לחופשה, שהיא דרושה לך ביותר. ליבשי בגדים בהירים.

★ ★ ★

דווקא ברגע שתעמוד על סף השינוי המיוחל בחייך תרגיש כבוד אל העבר. עליך לפעול בהגיון, אל תתן לרגש לשלוט בך. צפוייה לך הפתעה נעימה. אשר לענייני הלב מוטב לא לנקוט גישה הנוגדת את רגשותיך, בייחוד לגבי בת זוגך. גלה יותר הבנה למשפחתך, אפילו אם הנך עייף וחסר סבלנות. נסי לעורר את נטיותיך האמנותיות, ייתכן, שהן תמלאנה את החסר במצבך הנפשי, אשר כתוצאה כך את עצבנית.

★ ★ ★

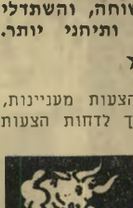
תחילת השבוע לא תהיה טובה ביותר, אבל תודות לעזרתו של אחד מבני מזל עקרב תצליח להשיג את התוצאות הרצויות לך. בעניינים רומנטיים: קלות־דעת וביטחון־עצמי מופרז לא יביאו לך כל תועלת. מוטב שתרסן את עצמך כל עוד אינך בטוח ברגשותיך. היי יותר סנטימנטלית, אל תקבלי דברים הנאמרים לך בחבעת פנים קשוחה, והשתדלי להיות מטופחת ונשית ותיחני יותר.

★ ★ ★

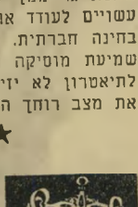

אנשים רבים מציעים לך הצעות מעניינות, אבל חשדנותך דוחפת אותך לדחות הצעות אלו. אחד מידידיך יעזור לך לעשות צעד גדול בתחום האינטלקטואלי או האמנותי. מכתב נרגש, שירגש גם אותך, יגיע אליך השבוע. גילויי חיבה מצד אנשים שהסתייגו ממך עד כה עשויים לעורר אותך מבחינה חברתית. קריאה, שמיעת מוסיקה והליכה לתיאטרון לא יזיקו לך. אדרבה, הם ישפרו את מצב רוחך הירוד לאחרונה. ליבשי לבן.

★ ★ ★

במישור המיקצועי יהיה עליך לקבל החלטה קשה בזהירות בלתי רגילה. ידיעה מסויימת תעורר בך התרגשות, אף כי אינה נוגעת לך במישרין. קינאה שתתעורר באשמתך תקלקל את בילוי סוף השבוע. תחושות הקינאה שלך עלולות לסבך אותך יותר מאשר בילוי סוף שבוע. רצוי שתלך לרופא או פסיכולוג אם הנך מרגיש עצבות יתר. נסה לעסוק בעיסוקים חברתיים. אל תבזבז את

מי מבנות הארץ ראויה לכתר מלכת המים? זאת נדע בעוד שבועות מיספר, עם עריכת נשף הבחירה המפואר ב„היכל התרבות", בהשתתפות מישב האמנים. בעמוד זה מתפרסמות שתי המועמדות הראשונות לכתר מלכת המים 1969. התחרות פתוחה לצעירות בנות כל הגילים. מועמדות יכולות לשלוח את תמונותיהן, יחד עם פרטים אישיים על עצמן, להנהלת התחרות, ת.ד. 136 ת"א. אם רצונן שצלם המערכת יצלם אותן, עליהן לקבוע מועד לתצלום, בטלפון 231422 ת"א (בין 4—6 אחה"צ). והעיקר: את המלכה בוחר הקהל — על פי כרטיסי בחירה וקלפיות. ועדת הקלפי תיבחר מבין הקהל.

מלכת המים 1969

מטעם מערכת העולם הזה

ענת רוזן מהנדס העיר שם, והיא מתעתדת לנסוע לבריסל, ללמוד עריכת קולנוע.

בת 18 המגיעה לגובה 175 ס"מ. בעלת עיניים חומות, בוגרת תיכון עירוני בת"ים. אביה הוא

עופרה פריזנר מתכוננת לבחינות־הבגרות בשנה הבאה. היא צברית האוהבת לכתוב שירים.

מייצגת את עיר־החוף נתניה, בתחרות זו. היא בת 17, ועדיין לומדת בתיכון.

התחרות נערכת בחסות חברת **הלנה רובינשטיין**

הראשונה באיפור ILLUMINATION הזוהר

שריינו לכם תאריכים אלה:

בחוף הירוק: נשף מוקדם לבחירת נסיכת הים־התיכון במוצ"ש 2.8.69 ב-8 בערב
בחוף אילת: פנטזיה ימית לבחירת נסיכת ים־סוף במוצ"ש 9.8.69 ב-8 בערב
נשף הבחירה: בהיכל התרבות בת"א ביום ג' 2.9.69 ב-8 בערב

המלכה תצא לסיור באירופה כאורחת חברת

OLYMPIC AIRWAYS

אלסטקס
מיפעל העלית של ישראל לייצור בגדי־ים ומחוכים

איפור למועמדות: הלנה רובינשטיין

הדרכת המועמדות: לאה פלטשר

TISSOT
טיסו השעון הנמכר ביותר בעולם

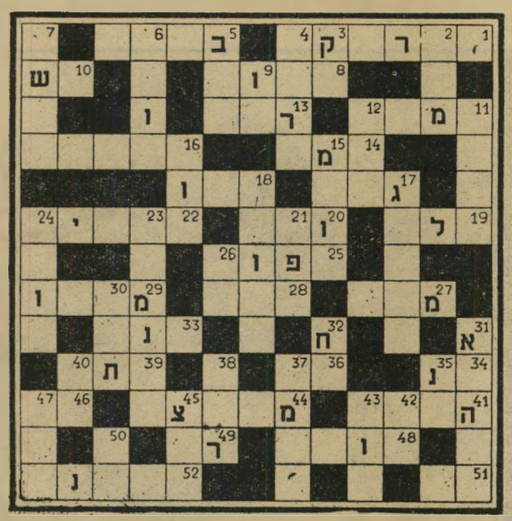
תשבץ פרסים

הקיץ הוא הזמן להצטרף אל פותרי „תשבצון" וליהנות מבילוי מבדר ומשכיל בנוסף לאפשרויות זכיה בפרסים מרובים. בתחרות הנערכת כעת כל הפותר את התשבץ המובא כאן בהתאם לכללי התחרות, זוכה בעט־כדורי שוודי „באלוגרף" ומשתתף נוסף על כך בהגרלת פרסי הכסף הבאים:

פרס 1: - 1.000 ל"י

פרס 2: - 500 ל"י

פרס 3: 250 ל"י — פרס 4: 150 ל"י —
פרס 5: 100 ל"י

מאוזן

1. אחת היבשות. 5. מתכת מצויה. 8. השבחה, שכלול. 10 פרפר מזיק. 11. הענפים העליונים בעץ. 13. שאין ב־תוכו כלום. 14. אתמול בע־רב. 16. עיר בישראל. 17. קצר־קומה. 18. מדינה דרום־אמריקאית. 19. קריאה טלפו־נית. 20. שנות שהייה או עבו־דה במקום. 22. גשם חזק. 25. צבה, שהתנפח. 27. מטה, קנה־עץ. 28. רץ אחרי מישהו כדי להשיגו. 29. אימרה קצ־רה הנרשמת בראש מאמר או ספר. 33. מנורה מטלטלת. 34. מין בצמחים. 36. זז. 39. קנה עץ לחזוק מיתרי האהל. 41. החלק האחד מן השלם. 44. קיר מבדיל. 46. גבעה נמוכה. 48. מטפל בחולים או בפצו־עים. 49. אות יונית. 51. בת־קול. 52. צעקני.

מאונך

2. מגרעת. 3. תבן. 4. הבדל. 5. קודם לרעם. 6. חרק טור־דני. 7. חדר עבודה של פקי־דים. 9. אות הנצחון. 11. קריאה בקול מתוך כאב. 12. בעל־חיים בעל קרניים. 15. ריב. 16. עוף־בית גדול. 17. סופר רוסי דגול. 18. צו, הר־ראה. 21. מקום החיבור של גזרי האריג. 23. ארץ אירו־סית. 24. שכוך הכעס, שדול בדברים טובים. 26. שן המפ־תח. 30. מנגנון במכונה הקו־בע סדר וקצב בפעולתה. 31. התראה. 32 חיל נשים. 35. דמות תנ"כית. 37. בירת ארץ ערבית. 38. קדרה, כלי לבי־שול. 40. אמונה. 42. טהור, נקי. 43. בעל כנף. 45. סלע גדול. 47. מחתרת עברית לש־עבר. 50. אביון.

את הפתרון יש לשלוח ל־מערכת „תשבצון" (ת.ד. 1936 — ת"א) בצרוף תח־לוש ובהתאם לכללים המו־פיעים בגליון מס' 351 מן ח־15 ביולי 1969 של דו־שבועון „תשבצון" הנמצא למכירה בכל דוכני העתו־נים בארץ.

מדקדק

● לא כדאי לראות
* לא חשוב לראות
** אפשר לראות
*** רצוי לראות
**** חובה לראות

קולנוע

סרטים חדשים

חמישה ימים בסיני (אוריון, תל־אביב) מלחמת ששת־הימים עוד לא נגמרה. שוב יוצאת קבוצת בחור־ם, בלב המלחמה, לחבל במיתקני האוייב. יש גם בחורה (קטיה כריסטינה), יש גם אסי דיין, ועוד שחקנים ישראליים (זאב רווח, סבי דור, גדעון זינגר) ואיסלקיים.

המעפילים (תל־אביב, תל־אביב) הקרנה חוזרת של סרטו של הנרי האטאוי, מערבון המתרחש בשלגי אלסקה, עם ג'ון וויין, כש־עדיין היה פחות מקומט, סטיוארט גריינג'ר וקאפוצ'ין.

כוחו של גבר (בן־יהודה, תל־אביב) מי שלא אהב את הסרט הדני 17, בוודאי לא יאהב גם את הסרט הזה. שילוב של מין והומור, ושחקנים יפים ומתוקים.

ימי תהילה וגבורה (צפון, תל־אביב) המיתולוגיה הגרמנית מופיעה על מסך רחב מאוד, עם המון הרפתקאות, אהבות, וגבו־רות, ושחקנים בלתי ידועים: הרברט לום, איב באייר, קארין דור.

סרטים אחרים

*** **מבוי סתום** (תכלת, תל־אביב) רומן פולנסקי, הפסיכולוג המעולה והאמן הרגיש, מציץ אל חייהם של שלושה אנשים: זוג נשוי, ופושע בודד בתוך טירה בודדת ועזובה. עם פרנסואז דורליאק.

** **כוכב הדרום** (חן, תל־אביב) סרט הרפתקאות אמיתי. מותח, עם חיות, ומלחמות, ומכות, עם ז'ורז' סגל, אורסון ולס, ואורסולה אנדרס.

** **אלכסנדר המאושר** (גת, תל־אביב) קומדיה צרפתית משעשעת מאוד, על גבר, על אשה, על נשואין, ועל כלב. עם פיליפ נוארו ומדלין זובר.

תיאטרון

* **הזוך הכה החברייא** (הפקות עמ־רם) החומר התעודי העצום הקשור ב־מה שקרה בברית־המועצות מאז מותו של סטאלין, קשה מאוד להעלות על הדעת שניתן לערוך תוכנית שלא תזכיר מסכת בתנועת־נוער. העורך **יעקב שבתאי**, יועציו ב־ליקוט החומר (הזמרת **נחמה ז'פשיץ**, המשורר־מתרגם־מבקר **עזרא זוסמן**, ושג־ריר ישראל לשעבר בברית־המועצות, הד"ר **הראל**), ובמיוחד מתכנן התאורה **בן־ציון מוניץ**, שביים את הערב, לא הצליחו לה־פוך את החומר לחי ומרתק. כל מה שעלה בידם להפיק, הוא פיטפוט מייגע בקריאה, מישחק, נגינה וזימרה. **דודו אלהרר, אמנון ברנזון, תמר ספיבאק**, ובמיו־חד כ־**כאצ כפרי** בלתי משכנעים. היחיד המצליח לרגעים ליצור מגע ולעורר אמון, על־אף מיגבלות החומר והבימוי, הוא **ד"ר אור ייני**. על־פי הופעתו ניתן לקבוע כי פשטות יתר, ופחות פאתוס, עשויים היו לשרת יותר את כוונות המעצבים והמבצעים.

** **התיאטרון שלי** (מועדון תי־אטרון מרתף, רחוב בן־יהודה 256, תל־אביב) תסכית בימתי שחובר ובויים על־ידי **מיכ"א אלמז**, אודות חייו מלאי־ההפוכות של אבי תיאטרון האכזריות **אנטואן ארט**, אמן שהשאיר רישומו העז על תיאט־רון המאה ה־20. זוהי מעין הרצאה תיאטר־לית, בה יוצר השחקן הצעיר **דויד מוכ־תר** דמות מעניינת של אמן רדוף־סבכים, הנאבק על דיעותיו, מול שורה ארוכה של מתנגדים ועוינים, שהעימדוהו מחוץ למחנה.

חדש בבידור

** **ערב פיזמוני איתרמן** (התי־אטרון העממי) לאחר פתיחה מאולתרת מאוד מאולצת, מציגים ארבעה בדרנים צעירים ועוד אחד המתיימר להיות פועל במה, כ־20 מפיזמוניו של בעל **עיר הזינה** — המשורר **נתן אלתרמן**. אפשר למצוא כאן את **רבקה זוהר**, התרומה האחרונה והבו־לטת של הלהקות הצבאיות (**פיקוד חיל הים**) לבמה האזרחית הקלה.

זוהי זמרת קטנה וחביבה, הגולשת לעי־תים לחד־גוניות, אך אין ספק כי בתחום הפיזמון הקל קשה יהיה להתעלם ממנה בעתיד. **טליה שפירא**, המצטיינת במ־יוחד בחיקוי „דודות" מבוגרות, ולא במיו־חד בזימרה. **עזרא דגן** זריז כשד, בעל חוש־עיתוי בימתי נדיר, פנטומימאי מחונן המחפה על מגרעות קוליות בטמפרמנט שובב ועסיסי. **מנחם זילברמן**, גברבר חביב, גבה קומה וממושקף, שאינו מצטיין בזימרה או במישחק, ו**יוסף צור** המכונה **בומבה**. מוקיון (במלוא מובנה הטוב וה־חיובי של המילה) עב־כרס.

אף אחד לא יוכל להאשים את אלתרמן, שאיננו יודע לכתוב פיזמונים. הצרה היא שרוב החומר בתוכנית שייך לעבר הלא־כל־כך קרוב ביצירתו. ישנם כאן פיזמונים שנזנף מהם ריח **המטאטא** ולי **לה לו** ז'־ל, בקיצור חומר די מיושן, שעל־אף הכתיבה המבריקה, איבד מידה רבה מאקטואליותו. הרבה דברים השתנו בארץ ובעולם מאז כתב אלתרמן את **מיכא** או **כבר מאוחר מדי**. ארבעת החברי־ה הצעירים מבצעים אומנם את החומר באמונה, אך קשה להת־עלם מן ההרגשה כי לצעירים תוססים כמו־תם היה יאה חומר אחר, שייצג יותר את אופי הנוער והתקופה.

בומבה צור והחבריא

הופעתו של **בומבה צור** איננה אינסג־ראלית, ובצורתה הנוכחית־ הינה מיותרת לחלוטין. מורגש כי בעניין זה נהגו המ־פיקים בפשרנות מרובה וזאת על־מנת להור־יד את התוכנית לקהל רחב ככל האפשר. כל הסיפור על פועל הבמה, שחשק להיות לשחקן, מאולץ ומעושה, כאותה בדיחה שדופה וחסרת טעם, אותה משמיע בומבה על חשבון תיאטרון **אהל** שפשט את הרגל (ושאת להט הבמה וכנות שחקניו לא ניתן כיום למצוא בשום תיאטרון בארץ).

הבימוי של **שמואל כוניס** קצבי, רע־נן אך שטוח. מלבד שימוש יחיד של מיס־גרת חלון הראווה שהוא תפאורה יחידה הניצבת כל התוכנית על הבמה, לא נמצא לה כל שימוש נוסף. לכן לא יפריע הדבר לאיש אם יותרו עליה לחלוטין. באותה מידה לא הוקדשה תשומת לב ראוייה לתל־בושות של מיספר משתתפים, והדבר בולט במיוחד בקטע **הקרקס**.

צעירים בלבוש מיושן

מה? עוד אין לך SWIPE (סווייפ)?

האינך יודע שמוצר־הפלא המהפכני SWIPE (סווייפ) מנקה הכל: בדים, בגדים, טפטים, ריפוד, רצפות, קירות, כיורים, כתמי שומן, זיעה, וסתם ליכלוך, ואפילו את מנוע המכונית! האושר בביתך — SWIPE (סווייפ) — תמורת 10 ל"י בסך־הכל, במיכל שיספיק לחצי־שנה לפחות!

טלפני 624983, והסוכן יבו אלביתך (מז'תומרת יבוא? — ירוץ!). אין לך טלפון? לא נורא. בבחירות נחליף את השר. עד לבחירות — כתבי לת.ד. 29232, תל־אביב.

רצונך להפיץ את ה־SWIPE (סווייפ)? ולהרוויח הון בלי מאמץ? התקשר/י, או כתוב/י, לפי האמור לעיל, ותוזמן/י לפגישת־הדרכה.

תזקיף

ריסון, הפנמה ופחות צעקנות, היו עוזרות למוכתר לשכנע יותר. משכנעת מאוד, ב־מישחק חסר־מילים, השחקנית **שיפרה מיקשטיין**, במערכון היותר חזקה, שחיבר **אוגוסט סטרינדברג** בשנת 1890.

★★ **החיזם האמריקני** (בצוותא) הוא מערכון מאת **אדוארד אלבי**, מחבר מי מפחד מוירג'יניה וולף, הממלא יחד עם מותה של בסי סמית תוכנית שבוימה על־ידי **ניקו ניתאי**, בהשתתפות קבוצת שח־קנים שנותרו ללא במה, שעה שתיאטרון אהל שבק חיים. **יעקב אשכנזי** מצליח ליצור דמות משכנעת של כושי, העד למותה לשבח על־ידי **דני ליטאי**, המצטיין במיו־חד בהעמדת פיזמונים. בקשר לכושרו ב־בימוי מערכונים קשה לקבוע דבר לגבי לי־טאי, מאחר והבדיחות שהעמיד לרשותו **דן אלמגור**, שחיבר את מרבית החומר, אינן מהוות מערכונים. הפיזמונים משעשעים ב־חלקם, אך בסופו של חשבון אף הם רדודים למדי. העיבודים המוסיקאליים של **יאיר רוזנבלום** אינם מגרים, ואינם מחדשים. **ששי שר יפה. מוסקונה** הוא קומיקאי חביב, ואילו **יהודה ברקן**, המתגלה כ־בדרן מעולה, אינו מנוצל דיו, בתוכנית צב־עונית־רעננה־מקסימה־מבודרת ובלתי מזיקה זו, שהתמימות וחוסר היומרנות שבה מח־פות על מגרעותיה.

★★★ **קטשופ** הקברט הסאטירי, מר־תף קולנוע פארים, תל־אביב) **שמעון כבי ארי, קובי רכט ותיקי דיין** משעש־עים וכמעט מצליחים לשכנע כי לוא הדבר היה תלוי בהם, היה השלום שורה באזורנו זה מכבר. **חנוך** ואחיו הבמאי **דויד לוין** מוכיחים כי לצורך סאטירה עוקצנית, אין צורך בבמה משוכללת, כוכבים ומלחינים המוכרים לקהל. ההצלפה בישראל, בערבים

שייקה ויונה לוי

★★ **ימים טובים** (בהפקת ש. צמח). המסך נפתח. מול קהל קייצי בחולצות קצ־רות עולה על במה כהה **שייקה אופיר** בדיקט כהה לא פחות, כדי לפתוח את תוכניתו במאקמה **ימים טובים**, שמטרתה לשכנע כי הימים העוברים עלינו אינם בע־צם גרועים כל־כך.

חדש בבידור

חיקוי עגה משעשעת — דיאלוג עם פאר־טנרים נעלמים, אנו עוברים לפאנטומימה רצינית אך שיטחית בשם **חלומות**, אותם ניתן לפענח באמצעות תורחו של פרויד.

יונה לוי המופיעה בקטע זה אינה פנטו־מימאית, אך ידיה מעשירות אותו.

מעבר־ריקודי, **טרמפ המלחים**, מזכיר כי מחול הסטפ המתופף הוא די מיושן.

נחמה יופי היא פארודיה עליזה למדי של שייקה על מנצח מקהלת פועלים טיפוסית. הפארודיה על המחול הקלאסי, בהשתתפות שייקה ויונה, היא פנינה קטנה של בידור, המזכירה תמונה דומה בה נקלע **דני קיי** השלומיאלי לתוך מחול קלאסי מסוגנן. את **הסמוראי** שלו, המבצע בגופו חראקירי מדג־דג, הפגין כבר שייקה בעבר, ואילו ה„אוב־זרוויות" שלו על צורת ההליכה של טי־פוסים שונים, שטחיות מאוד. **כבאי האש** שלו דבילי למדי (אגב, גם בלהקת פיקוד דיזנגוף וגם **בערב פיזמוני אלתרמן**, נטפלו לכבאי־האש המיסכנים...)

הקטע בו מגלם שייקה טיפוס של אחד העושה כ„דבר ה'", ומכניס אשה להריון

שייקה הטוב והישן

שייקה יורד, ואל הבמה עולה שלישיית מחול חביבה ומבודרת. שני גברים **(יעקב קלוסקי, ויחיאל דוד)** ורקדנית מחש־מלת: **יונה לוי.** היא מתגלית שוב כאחת הרקדניות הבלתי רגילות, בעלת נתונים גו־פניים, טכניקה, כשרון, השראה והקרנה בימתיים בלתי־שכיחים, ברמה בינלאומית.

אגב, המוסיקה המוקלטת היא שעמנו מפוסטר של סינגונות, חסר חיות וצבע, היו־צר חיץ של זכוכית בין הבמה לאולם. אך ללוי הדבר אינו מצליח כימעט להפריע.

שייקה ממשיך ומגיש פאנטומימה מאוד מאוד עממית ומבודרת על טיפוסים שונים בבית־קפה. לשיא אמנותי קטן הוא מגיע באיפיון מעמיק של זקן, מקטע טיפשי כ־בית־ספר לגנבים, בו מנהל שייקה — תוך (בתקווה שיוולד לו ממנה בן משום שמ־אשתו החוקית יש לו 9 בנות...) הוא דוג־מה חיה של הומור פרימיטיבי זול.

במחול המסיים, מוכיח שייקה כי הוא יודע לרקוד לא פחות טוב מאשר הפאר־טנרים שלו. בסיכומו של עניין, זהו ערב בלתי מחייב, מבדר, אך בלתי מעמיק. אין זה שייקה אופיר חדש, זהו בדיוק אותו שייקה הטוב והחביב, השולט עדיין היטב בקולו ובשרירי גופו. זהו רב־אמן הצחקות, שאיננו מצחיק כל־כך הפעם, בשל חומר רדוד, חסר עוקץ ופואנטות. מה שברור הוא כי דווקא לתוכנית מסוג זה, נחוצה ידו של במאי־מעצב, שתפקידו לשמור על דינאמיות, קצב ורמת־תוכן. כפי שהיא כיום אפשר ליהנות מן התוכנית, גם ובפרט אם תצומצם.

המוזעז של קיסרית הבלוז, שנפחה את נשמתה בשנת 1937, משום שבמספר בתי־חולים סירבו לאשפזה בשל צבע עורה. ניכר **בחיה שרון ובדבורה קפטנק כי** הורגלו לשחק בסיגנון קליל ומהיר, היאה לפארודיה אבסורדית כמעט־קלאסית כמו ה־חלום האמריקני. גילן, מיבטאן וסיגנון מיש־חקן המיושן, עומדים להן לרועץ, וקשה להאמין כי צופה סביר יזהה בהן שתי נציגות המייצגות, אליבא דאלבי, את חברת השפע האמריקנית המנוונת. מישחקו של ניקו ני־תאי בשני המערכונים סובל מחוסר הדרכה מצד הבמאי ניקו ניתאי.

בידור

★★ **להקת פיקוד דיזנגוף** (תיאט־רון דגן) מספר גדול מדי של יוצאי להקות צבאיות, בתוכנית שבויימה בקצביות ראויה ובגונאר יארינג מעוררת מחשבות ומב־דרת באותה מידה.

★★ **קנטטה ישוארמה** (התיאט־רון העממי) קנטטה (נ): עיבוד מוסיקלי של סיפור או מחזה קצר לשירת יחיד או לשי־רת קולות אחדים או למקהלה; מעין אור־טוריה קצרה." „אורטוריה (נ): יצירה מוסי־קלית־דרמטית, שתוכנה שאוב על הרוב מ־כתבי־הקודש, או מספרות הזמן העתיק, מבוצעת כאופרה, על־ידי זמרים, מקהלה ו־תזמורת, אך בלא מישחק ובלא תפאורות ותלבושות." **אין צורך להיות בלשן כא. אבן־שושן**, מחבר המילון העברי החדש, כדי לקבוע כי מן התוכנית החדשה של שלישיית הגששים החיוורים (מאד הפעם) נדף ריח של שוארמה, שהוכנה על־ידי **נימים אלוני**, המתגלה בעטיה כטבח עמ־מי מאוד. העשוי להצליח באותה מידה, אם לא יותר, בחיבור ובימוי יצירות כסימפוניה לסטייק או בלאדה למילק־בר.

ייעוץ מדעי
לפני כף היד
ניתוח אופי —
גילוי כשרונות —
ייעוץ לעתיד!

שלום שאול
SHALOM SHAUL
ת"א המלך ג'ורג' 33.
נא לקבוע ראיון מראש.
טלפון 226342
(6.30—10 ; 4—12.30)
גזור ושמור — הטלפון אינו רשום במדריך!

ההדורה הראשונה נגמרה בשבועיים
ההדורה השנייה יצאה עתה

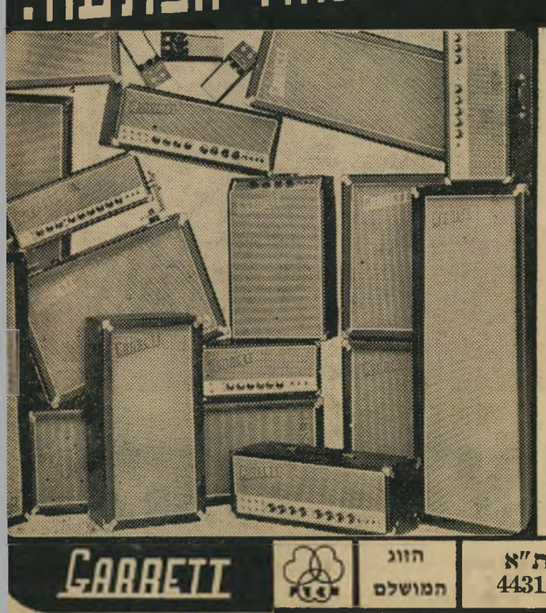
אורי אבנרי:
מלחמת היום השביעי

x הספר שכל ישראלי חושב חייב לקרוא אותו
x הספר שגדולי העתונים בעולם המליצו עליו
x הספר שכדאי לך לשלוח אותו גם כמתנה בלתי־שיגרתית

הצעה מיוחדת לקוראי „העולם הזה"
תוכל להשיג את הספר במחיר מוזל של שבע ל"י, על־ידי מילוי התלוש בעמוד 8

מנשירי אימת במחירי הפתעה!

למלונות וקיבוצים
מערכות הגבר־רה למיקרופו־נים, מוסיקת־רקע וכו'.
ללהקות
ציוד שירה ונגינה.

פנקס 60 ת"א
טל. 7—443126
הזוג המושלם
GARRETT

מספר 1665 שנה 33 ט"ו באב תשכ"ט (30.7.69) המחיר 130 אג'

העולם הזה

חוסכים קטנים התלוננו במיחלק ההונאות
במשטרת תל־אביב על:

סקופ

עסקן המפוקפקים של אחיין שר הפנים

קנדי רצח אותה?

קורבן מרי-ג'ו קופצ'נה